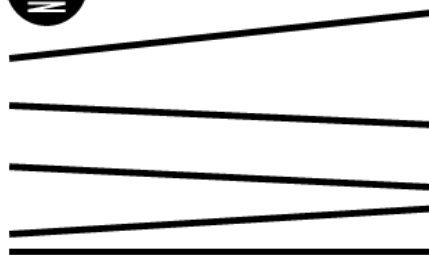

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Feddersen, Benjamin.

Titel | Title:

Et Ægteskab : Roman.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : A. Gieses Boghandel, 1883

Fysiske størrelse | Physical extent:

347 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57. - 126

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

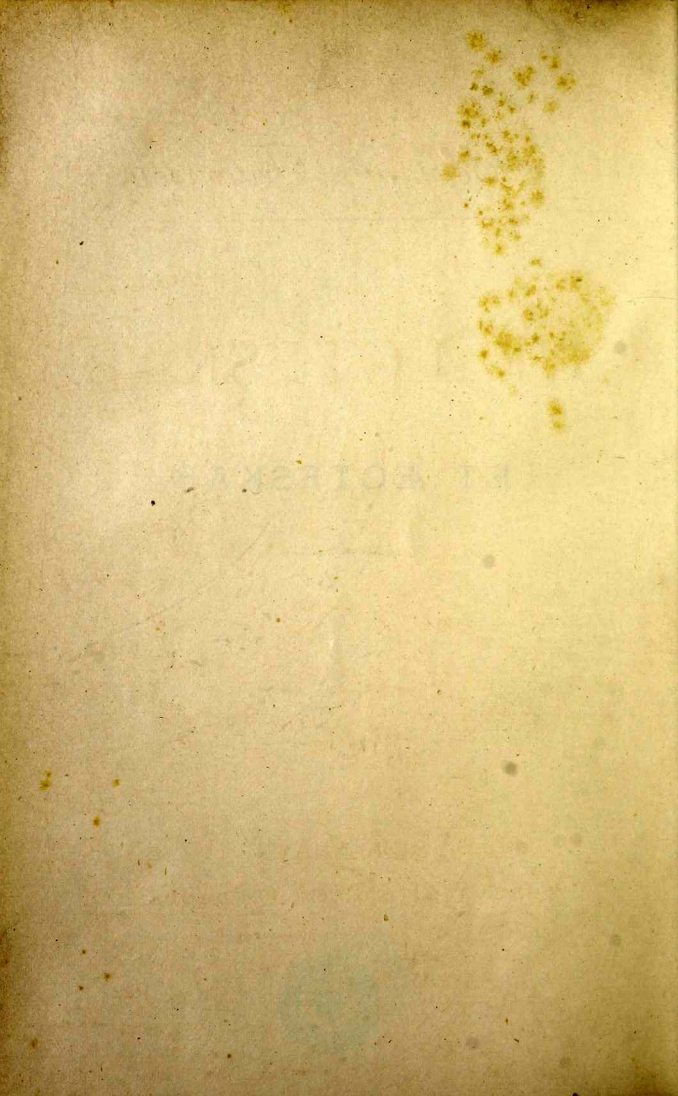

130023414792

ET ÆGTESKAB.

Benjamin Feddersen.

ET ÆGTESKAB.

ROMAN.

KJØBENHAVN.

FORLAGT AF A. GIESES BOGHANDEL.

LUDVIG JØRGENSENS BOGTRYKKERI.

1883.

I Slutningen af Året 1862 døde den gamle Grosserer Gorm under et Ophold i Meran.

Det var et beklageligt Dødsfald. Et ansét Handelshus mistede derved sit dygtige Overhoved, og til Sønnen, den fem og tyve årige Erik Gorm, som var eneste Arving til den omfattende Forretning og den afdødes betydelige Formue, nærede man ikke store Forhåbninger.

Den afdøde havde været en ualmindelig stræbsom Mand. Bedstefaderen, som havde grundlagt Forretningen, var begyndt som Detailhandler. Da Sønnerne voksede til og kunde støtte Faderen, havde denne udvidet Handelen til en En-gros-Forretning, og efter denne Fællesvirksomhed havde Huset fået Navn. Men den betydelige Anseelse, som Huset »Gorm & Sønner« har nydt i Handelsverdenen, skyldtes nærmest den afdøde Grosserer, en Sønnesøn af Detailhandleren.

Tarvelig i sin Levevis, samvittighedsfuld ligeoverfor enhver indgået Forpligtelse, havde han

grundet sin Virksomhed på reelle Principer. Han indlod sig aldrig på vidtgående Spekulationer. Han foragtede enhver ublu Fortjeneste. De betydelige Omsætninger gjorde ham det muligt at sé sin Fordél ved en ringere Avance på den enkelte Vare.

Den Fejl, man nærmest kunde bebrejde ham, délte han med de fleste af sine samtidige. Indgroet i Vaner og hildet i til Dels forældede Anskuelser, nærede han fuldstændig Foragt for den yngre Slægts dristigere Idéer. Derved kom han og Sønnen, der, navnlig i mindre god Forstand, tilhørte den nyere Retning, til at stå fremmede ligeover for hinanden, og den gamle Grosserers Indflydelse på Sannen var bleven af ganske modsat Virkning, end den tilsigtede.

Erik Gorm, der var Forældrenes yngste og eneste overlevende Barn, var af Naturen et varmt, men meget flygtigt Gemyt, og han var dertil ikke overdreven begavet. Begrundet i den Streng-
hed, hvormed Faderen havde søgt at påtvinge ham sin, efter Sønnens Begreber, aldeles gammeldags Synsmåde, havde Erik Gorm tidligt ladet sig henrive af Frihedens tillokkende, men undertiden ormstukne Frugter.

Moderen, der var død nogle År før den gamle Grosserer, havde været en hjærtensgod, men en, i flere Henseender aldeles jævn Kone. Hun havde været svag nok til at give Sønnen Medhold bag Faderens Ryg og havde derved,

uden at indsé det, indvirket skadeligt på sit Barn.

Selv tillod hun sig ikke den mindste Udskøjelse i Klædedragt eller Bekvemmelighed, men for Sønnen fandt hun, at intet var for godt. Hendes til Afguderi grænsende Kærlighed til denne Søn var vel nærmest begrundet i det store Tab, hun havde lidt ved at miste alle sine Børn på dette yngste nær; men bortsét herfra bankede hendes Hjærte af en vis Stolthedsfølelse, når hun hørte Sønnen udbrede sig tillidsfuldt over Ting, som hun aldeles ikke havde Forstand på, og i sådanne Øjeblikke kunde han opnå alt af hende.

Kun i ét Punkt var Erik Gorm, der tidligt havde fået Smag på Livets Nydelser og Velvære, ikke i Stand til at sætte sin Krig igennem ligeoverfor den ellers svage Moder.

Når hun tillod ham at bede sine Venner, som han nærmest søgte i de forfinede Kredse, tilbringe en Aften i den gamle Grossererergård på Kristianshavn, sårede Stolesædernes Hårdhed og den totale Mangel på Gulvtæpper i de ualmindelig store Værelser i høj Grad den unge Mands Forfængelighed. Men det hjalp ikke, hvad han fortalte hende om Behageligheden af polstrede Møbler og det hyggelige ved et Gulvtæppe. Hun var opvokset med Ærbødighed for et rén-skuret Gulv, og den Stol, der havde været blød nok til hendes Tipoldemo'er, var god nok til

hende. Hun nærede Foragt for al Overdådighed. Et blødt Sæde, mente hun, var fordærveligt for Sundheden, og hvorledes skulde Pigerne få Øvelse i at skure et Stuegulv, når man belagde Gulvene med Tæpper, som daglig optog Støv i sig, og som man kun en Gang om Året fik rigtig ud-banket? Hun kaldte det Griseri, noget, som, efter hendes Begreber, ikke kunde bestå med Rénlighed og Orden, og Sønnen måtte give tabt.

Men Moderen var næppe død, førend denne, under Påskud af Omhu for »den gamle«, som fra dette Øjeblik faldt mere og mere af, fik sat igennem, at der blev anskaffet bekvemmere Stole, og at nogle af de bedre Værelser bleve belagte med Tæpper.

Og hvilken Omvæltning foregik der ikke i enhver Henseende, da den gamle Grosserer så døde nogle År efter!

Havde Værelsernes høje Fodpaneler, de indrammede Tapeter, de gammeldags Møbler og de hvide Gulve hidtil betegnet Fortidens reelle Tarvelighed, så havde Sønnen af dette Hus i Løbet af nogle få Måneder ladet Murere, Malere og Tapetserere sørge for, at Nutiden med sin blændende Elegance og fordærvelige Blødagtighed havde holdt sit Indtog i den gamle, af solidt Materiale opførte Gård, som gennem arbejdsomme og nøjsomme Slægter var gået i Arv til et sandt Nutidsbarn, over hvis Overdådighed og, i det mindste tilsyneladende Hensynsløshed den, af

røde Mursten bestående, nu oppudsede Façade syntes at rødme.

Kontorlokalerne, som i Faderens og Bedstefaderens Tid havde afgivet tilstrækkelig Plads for Personalet, og ved hvis gamle Pulte Husets betydelige Formue var tjænt ved ihærdigt Arbejde og forøget ved selvfornægtende Sparsommelighed, ved hvis Oljelamper Husets Aktiva og Passiva til enhver Tid vare skéte Fyldest, disse Lokaler vare nu blevne betydelig udvidede og livligere, så vel ved Anvendelse af lyse Farver og forgylde Forsiringer som ved Anbringelsen af større, hvælvede, af en eneste Rude bestående Vinduer. Ved de nye og kostbare Egetræspulte arbejdede man om Aftenen ved Gas, og blev der nu begået en Sammentællingsfejl, måtte den snarere være begrundet i, at Lyset var for stærkt for det yngre Personales svækkede Sanser.

Med denne storartede Omkalfatring og For-skønnelse såvel af Husets private som offentlige Lokaler havde den unge Görm, som samtidig lod sig gøre til Konsul for »de forenede Stater«, rimeligvis den Tanke med Hensyn til Firmaets Omdømme, at der ved Siden af »de troende« altid findes svage i Ånden, som trænge til at imponeres.

Friheden og den store Formue, som den unge Mand så pludselig var kommen i Besiddelse af, gjorde ham aldeles svimmel. Ved alt, hvad han foretog sig, havde han uden Tvivl Husets

Anseelse for Tanken, men Måden, på hvilken han søgte at holde sin afdøde Faders Navn i Ære, stod i fuldstændig Strid med Ærbødigheden for den afdødes Anskuelser.

Den gamle havde således aldrig villet høre Tale om at holde Landsted og allermindst, som de fleste nogenlunde velstillede Forretningsfolk, ved »Strandvejen«, hvor der blev betalt ganske enorme Priser for den ubetydeligste Byggegrund. Han kaldte det en tåbelig Forfængelighed, og hvis der skulde stikke Beregning derunder, så anså han den for forfejlet, da man på denne Måde trak en Kapital ud af Forretningen, som kun vilde bære ynkelige Renter.

Men såsnart »den gamle« havde lukket sine Øjne, tilkøbte Sønnen sig ikke desto mindre et betydeligt Areal med en tilhørende solid, men aldeles almindelig Bygning, der fik sit Værd ved sin sjældnen smukke Beliggenhed, eftersom »Strandvejen« netop på dette Punkt nærmer sig Sundet mere, end på nogen anden Strækning.

Den unge Gorm, eller Konsulen, som vi i Fremtiden vilde kalde ham, havde forlovet sig kort før Faderens Død, og med Hensyn til det forestående Bryllup kan det vel forklares, at den unge Mand ved Købet af dette Landsted har ønsket at vise sin tilkommende Hustru en Opmærksomhed. Men da han var altfor forfængelig til at ville indføre sin Brud i en ret og slet Bondegård, blev der øjeblikkelig taget fat på de

betydelige Ombygninger og den Forskønnelse af Terrainet, som Tilfredsstillelsen af hans vidtgående Fantasi gjorde nødvendig.

Den usædvanlig milde Vinter begunstigede det temmelig storartede Foretagendes hurtige Fremadskriden. Men her var nok at gøre for alle Slags Håndværkere, Gartnere og Montører, og efter flere Måneders ivrige Anstrengelser var man endnu langt tilbage så vel med Bygningens indre Forskønnelse som med Havens kunstnerisk gennemførte Anlæg, og henad Foråret så man den unge Brudgom i sin nye og elegante Ekvipage, daglig køre ud til det, fra et simpelt, stråtakt Hus i dansk Bondestil til en pragtfuld, italiensk Villa forvandlede Landsted, hvor han i Tanken indførte sin yndige Brud og håbede at frede om sin fremtidige Lykke.

I sin Utålmodighed fandt han, at der fra den ene Dag til den anden aldrig var udrettet hvad han havde ventet. Ofte var der Ting, som han heller ikke var tilfreds med.

— De véd, hvad jeg har sagt Dem; sagde han en Dag til Bygmesteren, som havde taget det hele Foretagende i fordélagtig Entreprise. Jeg ønsker disse Værelser udstyrede på en sådan Måde, at jeg skulde turde byde selv Kongen til Gæst hos mig.

Loftet i første Etages store Altanværelse med en fortryllende Udsigt over Sundet var udført med megen Smag og efter Tegning af en

virkelig Kunstner, men Konsulen fandt, at der var anvendt for mange Farver, og at der var sparet paa Forgyltning.

— Tag for alt ikke Hensyn til hvad det koster, ytrede han, da Bygmesteren tillod sig nogle Indvendinger. Kan Arbejdet ikke svare Regning for Dem, betaler jeg Dem ekstra for Opfyldelsen af mine Ønsker.

Og paa samme Tid opmuntrede han Arbejderne med Drikkepenge og gavnmilde Løfter.

Omordningen og Udsmykningen af Vinterlejligheden paa Kristianshavn var til Ende bragt i Slutningen af Marts; men skønt der allerede var hengaaet et Fjærdingaar siden den gamle Gros-serers Død, saa at Sønnen, der brændte af Længsel efter at indføre sin Brud som Hustru i sit nye og luksuriøse Hjem, til Nød uden Anstød havde kunnet indbyde Venner og Bekendte til sit Bryllup, blev dette alligevel udsat, indtil Villaen ved »Strandvejen« kunde modtage det unge Par.

Det var Bruden, der ønskede denne Opsætelse, og den forelskede Brudgom måtte, saa svært det faldt ham, billige de Grunde, der anførtes som Indvending mod Fremskyndelsen af Brylluppet.

Den unge Dame var nemlig straks efter Forlovelsen faldet i en alvorlig Sygdom. Dertil var der indtruffet en meget sørgelig Begivenhed i hendes nærmeste Familie, og tillige håbede hun bestandig paa Brev fra en Broder, der som ung

Læge for et Par År siden var rejst til Amerika, og fra hvem hun i den sidste Tid aldeles manglede Efterretninger.

Denne Broder, som vel var otte eller ni År ældre, havde hun fra sin tidligste Ungdom været fast knyttet til, og når Konsulen i den senere Tid, hvor hendes Helbred ikke kunde tjæne som rimelig Grund til Opsættelse af Brylluppet, trængte ind på hende for, efter Overenskomst, at bestemme Dagen, bad hun ham indse, hvor kært det vilde være hende, om hun, der tidligt havde mistet sine Forældre og stod så godt som ene i Verden, blev ført til Altret af sin ældre Broder.

Konsulen, der var opfyldt af en lidenskabelig Kærlighed til sin Forlovede, havde på den Tid gerne indladt sig på det umulige for at opfylde hendes Ønsker. Men Frøken Tora Holsted var ligeså elskværdig, ligeså beskeden, som hun var smuk, og hun udsatte ham ikke for den Nødvendighed at krybe til Månen. Hun udtalte kun Ønsket om, at Brylluppet måtte blive opsat så længe, som det var nødvendigt for at afvente Svar på et Brev, som hun atter havde afsendt til Broderen, rigtignok med ringe Håb om, at det vilde nå ham.

— I ethvert Tilfælde, sagde hun en Dag, da Konsulen besøgte hende i Baron C . . . 's Hus, hvor hun, efter Broderens Afrejse, var bleven optagen for, som det hedder, at være til Selskab og Nytte, — er Årstiden så fremrykket, at det

vilde være urimeligt at indrette sig hér i Byen, hvor alt, efter din Fortælling, er beregnet på et Vinterophold, når vi dog straks efter skulde bryde op for at flytte på Landet.

— Jeg elsker Landet og navnlig Opholdet ved Stranden, tilføjede hun med en Varme, der lånte hendes fine Kinder et let Anstrøg af Rødme og derved forhøjede hendes ualmindelige Skønhed. Efter denne Sygdom, som jeg har været underkastet, trænger jeg til at leve i Naturen. Jeg kan ikke forklare dig, hvorledes jeg har det. Hér i Byen sér man kun en sparsom Strimmel af Himlen. Jeg må sé den ubeskåren, hvis jeg skal kunne udholde det Tryk, som hviler på mit Bryst.

— Forstår du, fortsatte hun hurtigt, da Konsulen betragtede hende med et uroligt Blik, skønt han vel vidste, at hun havde haft en stor Sorg med Hensyn til en yngre Broder, — det er endnu Resten af min Sygdom, som sidder herinde. Jeg har en Følelse af, at den må ligesom udåndes.

Konsulen ménte, at der burde tales til Lægen derom.

— Hér nytter ingen Læge, indvendte hun og rystede paa Hovedet. Jeg trænger kun til frisk Luft, til et uendeligt Rum at ånde i. De Værelser, som du har indrettet til os i dine Forældres Gård, kunne være høje og rummelige, som du siger, mig vilde de i Øjeblikket dog være for snævre.

Og hver Gang Talen var om Bestemmelsen af Bryllupsdagen, kom den smukke unge Pige i samme Affekt.

Den unge Mand begyndte at ængstes; men hun beroligede ham med Forsikringen om, at det kun var Nervøsitet, der vilde sætte hendes Sind i Bevægelse, selv om Talen var om de ubetydeligste Ting af Verden.

Han troede, som sagt, at vide, hvor meget hun, der endnu ikke var fyldt sit tyvende År, i kort Tid havde gennemgået. Havde han ikke selv stået hende bi med at få en yngre Broder sendt til Australien, og havde hun ikke fortalt ham om den ældre Broders Elskværdighed, en Broder, som hun havde elsket så inderligt, som efter Forældrenes Død havde bestemt sig til at søge Lykken ude i Verden, og fra hvem hun nu i lang Tid ikke havde haft Efterretninger? Det faldt ham derfor ikke ind, at Grunden til de forskellige Påskud for Opsættelsen af Brylluppet kunde være den, at hun havde knyttet et Bånd, som var mod hendes Hjertes Tilbøjelighed.

Hvis han havde kunnet læse, hvor fortvivlet hun udtalte sig i de Breve, som hun efter sin Forlovelse forgæves sendte Broderen i Amerika, og som, ved Ligeegyldighed fra det amerikanske Postvæsens Side, ikke bleve retournerede, vilde han have sét klarere i Sagen.

Men så stor kan den ungdommelige For-

fængelighed være, at den unge Mand virkelig følte sig overbevist om at være elsket.

— Jeg, tænkte han, som havde forelsket sig i hende på et Bal, hvor han så hende for første Gang, — kendte jo aldeles ikke hende. Hvorfor skulde Kærligheden da ikke ligeså godt kunne være vågnet uforberedt hos hende?

At han et Par År tidligere på en Forårsudstilling havde haft Lejlighed til at beundre et udmærket Billede af hende, hvilket Billede den Gang tilligemed Maleren havde været Genstand for den almindelige Omtale, havde denne flygtige Natur glemt for længe siden, ligesom så meget andet.

I Begyndelsen af Maj afleverede Bygmesteren Villaen til Montering og Opstilling af det, til Déls indforskrevne Møblement, hvilket Arbejde gik meget hurtig fra Hånden, da alt var forberedt, og da Konsulen ikke lod det mangle på den Opmuntring, der er den virksomste af alle, fordi den er til at tage og føle på.

Tora havde sagt, at hun både trængte til og længtes efter at komme på Landet, og da man to Gange kunde have haft Svar fra Broderen i Amerika i den Tid, der var forløben, siden Tora skrev sidste Gang, kunde der ikke længer

være Tale om Opsættelse, og Brylluppet blev endelig bestemt til den 8de Juni.

Det var sént på Aftenen. Sundet lå i stille Blund. Indad mod Hovedstaden hvilede der en dæmpet Skygge over den spejlblanke Vandflade, over Skibene på Rheden og den fremspringende Kyst. I Vest viste, hinsides enkelte Marker, de tjærnt liggende Skove, der dog på dette Punkt berørte Konsulens vidtstrakte og til Déls af ældre Trægrupper opfyldte Have sig som en mørk Masse med stærke Konturer på den klare Himmel, der, under Solens korte Fraværelse, i nordlig Retning vedvarende farvedes af Solens blændende Afglans. Og ved Afspejlingen blev Sundet, opad mod Kronborg, i denne stille Aftenstund til et sandt Lyshav, der nordligst glødede som det rødeste Guld, medens det nærmere og nærmere Villaen antog mere og mere lysgule Farver, hvis Rénhed var så gennemsigtig, at den tillod den smukke Bygning med Velbehag at betragte sine fantastiske Former ligeså tydeligt som i det klareste Spejl. Hvert enkelt Lys i de festligt oplyste Vinduer viste sig i Vandet som en gylden Sirat på den mørke Aftegning af den fra Sollyset bortvendte Façade.

Så stærk var den funklende Lysmasse i Nordvest, at den, Nord for Villaen beliggende Badehusbro, fra denne Side, tog sig ud som en eneste lang, sort Streg, der syntes at være trukken

hen over andre ligeså sorte, i Vandet nedadgående Streger.

Der rørte sig ikke en Vind. Over Sundet og langs den alfare Vej, der, som ovenfor omtalt, på denne Strækning løber tæt ved Stranden, rugede Nattens Stilhed. Lysene vare slukkede i de nærliggende Fiskerhytter; kun gennem Krostuens Vinduer faldt der et mere end sædvanlig stærkt Lys ud på Vejen, og af og til afbrødes den dybe Tavshed i Naturen af højrøstede Stemmer, Sang og Hurraråb.

Fiskerlejets Befolkning var, på Konsulens Foranstaltning, forsamlet på Kroen.

En enkelt forbi gående, som enten havde forsmøt de sidste Befordringsmidler til Hovedstaden, eller som søgte hjem på et af de nærliggende Lyssteder, var standset for at betragte den pragtfulde Illumination af Villaen. Et Øjeblik i Forvejen stod endnu en lille Gruppe af de omkringboende Herskabers Tjænestepiger i ivrig Samtale hér på Vejen. De vidste Besked om dette meget omtalte Bryllup mellem en af Byens rigeste unge Mænd og den smukkeste Pige i hele København, som en af de bedst underrettede i den lille, snakkesalige Kreds udtrykte sig, og man havde, i Betragtning af, at et Bryllup dog er noget så fornøjeligt, og en Illumination på Landet noget aldeles usædvanligt, fået Lov til at blive ude over den, for en anstændig Tjænestepige passende Sovetid. Men, lokket af Lystigheden på Kroen

var nu også denne lille Klynge af glade Pigebørn forsvunden, og i Villaens nærmeste Omgivelser var alt så tyst som i Graven.

På Kroen var de nyformæledes Skål bleven drukken mere end én Gang, og den unge, gavn-milde Brudgom lovprist i Udtryk, som vistnok vilde have været meget smigrende for vedkom-mende, hvis de ikke vare blevne siddende i Halsen på den hæse Taler. Om Bruden vidste man kun, at hun skulde være den dejligste Pige, som nogen var truffet på ved den videste Jord-omsejling, og at Konsulen for hendes Skyld havde anvendt forbavsende Udgifter på den nær-liggende Villa, der ventede på at åbne sin Favn for det lykkelige Ægtepar.

Alt var Glæde og Jubel! — Den hæse Taler lod, så vidt han var i Stand til at få det frem, et Ord falde om en lysere Fremtid for Fisker-lejet, en Fremtid, som, efter Talerens salige Smil at dømme, i den omtågede Tilstand, i hvilken han befandt sig, syntes at stå klarere og klarere for hans ophidsede Indbildningskraft, jo mere hans Veltalenhed afbrødes af Hikke og uhygge-lige Opstød. Men hvad enten de omkring siddende have kunnet følge ham i hans afbrudte Tanke-gang eller ej, så var man i dette Øjeblik yderst tilfreds med Tilværelsen, og alle vare enige om, at alt ikke alene tydede på Lykke for det unge Par, men at der ikke kunde være Tvivl om, at

der fra den riges Bord dog altid vilde falde Krummer i den fattiges Skød.

Med Hensyn til det Held, der ubestrideligt vilde følge de nygifte i deres ægteskabelige Liv, anførte en det gode Vejr som et heldigt Varsel, en anden fortalte, at Svalerne byggede i Mængde under Villaens fremspringende Tag, en tredje havde tidligt på Morgenstunden sét et Par Duer næbes på Randen af Bygningens øverste Skorstén, og man drak endnu en Gang på de lykkelige unge Folks Sundhed.

Hvis nogen i denne højrøstede Forsamling, hvor alt tydede på salig Tilfredshed, i dette Øjeblik havde sét ud af det Vindu, gennem hvilket man fra Krostuen har Udsigt op over Sundet, vilde hans naive Tro på jordisk Lykke måske være bleven rokket. Han vilde nemlig være bleven forundret over den besynderlige Uro, hvormed en Skikkelse bevægede sig henover Badehusbroen, da ethvert Skridt frem og tilbage, selv den mindste Bevægelse med Arm eller Hoved tydelig vilde have kunnet i Agt tages derved, at den omtalte Skikkelse, bortvendt fra Lyset, på den klare Horizont antog samme mørke Farve og skarpe Kontur som Broen.

Påvirket af den hede Punsch og det lave, tillukkede Rums røgopfyldte Atmosfære, havde imidlertid ingen af de til Stede værende Sans for hvad der foregik udenfor hans, i dette Øjeblik

meget begrænsede Synskreds, og ingen faldt på at kaste et Blik ud af Vinduet.

Men det varede ikke længe, førend Døren til Krostuen blev revet op udefra, og en ung Fisker, som ved et eller andet Uheld var bleven forsinket på Søen, trådte hurtigt ind i Stuen.

Det var en ung Mand af høj og kraftig Vækst, der ved sin Friskhed og Ædruelighed bragte en Luftning fra Søen ind i det kvalme Rum. Hans hurtige Indtræden og den klare, kraftige Stemme, hvormed han samtidig tiltalte de forsamlede Fiskere, fængslede dog kun for et Øjeblik en enkelt af de mere eller mindre drukne Søfolks Opmærksomhed.

— Godtfolk! sagde han med hævet Stemme, — nu er der ikke længere Tid til at kigge i Punschebollen.

— Er der dig, Ole Jensen? spurgte under den fortsatte Støjen en næppe hørlig Stemme. Du kommer sgu for sént til at bjærge din Part.

Men gennem Rummet gik en ustandselig Bølge af hæse Stemmer, der, begrundet i den halv ubevidste Tilstand, alle snakkede i Munden på hverandre, og den unge Mand måtte gøre en Kraftanstrengelse for at holde sig oven Vande. Han skød en af de nærmest siddende til Side og sprang op på Bænken. Overraskelsen hjalp til nogenlunde at bringe de sløve Søfolk til Tavshed.

— Nu er der andet at gøre end at sidde hér og tylde sig med Punsch! skreg han, så det

rystede Bjælkerne i det lavt liggende Loft. Hurtig frem med Oplivelsesapparaterne!

— MÉR Punsch! hvæsedes en af de mést drukne.

— Stille! tordnede den unge Mand. Mærker I ikke, at det er Alvor?

Og den drukne taug nu også og stirrede på den talende med et dorsk Blik, samtidig med at det mere og mere lykkedes denne at gøre sig forståelig.

— Halte Jens! du har en Vogn. Der må hurtigt Bud efter Lægen.

Og da han i det samme fik Øje på Værten, som med et lurende Blik trådte ind fra Køkkenet, henvendte han sig ligeledes til denne med Opfordring til at lade spænde for den, ham tilhørende Vogn.

— Den ene, råbte den unge Fisker, — kan køre til Hørsholm, medens den anden joller ind ad København til for at banke den første, den bedste Læge, han kommer forbi, ud af Sengen. Det gælder om hurtig Hjælp; — jeg har trukket et stakkels Pigebarn op af Vandet.

Den energiske Tiltale i Forening med disse sidste alvorlige Ord syntes endelig at have vækket den forsamlede Mængdes indslumrede Bevidsthed. I det mindste afløstes den tidligere Højrosthed af en fuldstændig og næsten uhyggelig Tavshed.

— Hvor er Niels Olsen? spurgte den unge

Fisker, efter at være stegen ned fra Bænken, og nærmede sig Kromanden, der stod i Begreb med at forlade Stuen. Han er dog den rappeste af os alle, skønt enhver af os andre må takke sin Gud, der har ladet os beholde begge vore Næver.

— Du véd, han har den syge Kone, svarede Kromanden. Han kommer her kun for at gøre sine små Indkøb. Om Aftenen sér man ham aldrig. Men lad ham kun blive, hvor han er. Vi skal nok klare Ærterne.

Og med disse Ord hastede han, knæbøjet, med Arme og Bén ud ad Bagdøren.

Nu sluttede nogle enkelte ædru, unge Mænd sig hurtigt til den unge, flinke Fisker, der, efter at være vis på, at hans Ordre blev efterfulgte, atter skyndsomst vendte tilbage til Stranden, hvor han i Nattens Stilhed havde måttet overlade den bevidstløse unge Pige til Stjærnernes Beskyttelse.

Efter flere forgæves Oplivelsesforsøg hørte man endelig Lyden af den fra Hørsholm tilbagevendende Vogn. Men Lægen kom kun for at bekræfte, hvad de omkring stående allerede vare overbeviste om, nemlig, at det ikke stod i menneskelig Magt at kalde Sjælen tilbage fra Evighedens usynlige Trøsteboliger. Den unge, smukke Pige med de blege, næsten barnlige Træk og det udfoldede, mørke Hår, var og blev, som hun dér lå henstrakt på Stranden, et afsjælet Lig.

Et saligt Smil svævede om de, endnu livsfriske Læber, medens Lyset fra den vordende Dag streifede den blege Kind.

På Kroen var alt slukket og lukket. De ældre Fiskere vare stavrede hjem efter. Den salige Glæde, man havde følt i Anledning af Dagens Højtidelighed, var pludselig bleven afbrudt. Kun Lysene i Villaens Vinduer tydede på, at det unge Brudepar endnu ikke var ankommen til Stedet.

Det var langt over Midnat. Den mørke Skygge, som havde hvilet over Villaens Façade og tjænt til at forhøje Virkningen af Illuminationen, fortrængtes, efter Hånden som Dagslyset tiltog i Øst. Herved opstod en Brydning mellem det kunstlede og det naturlige Lys, i hvilken Kamp det sidste snart viste sig som det sejrende.

Illuminationen måtte for den Gang være tilfreds med den Virkning, den havde gjort; Omegnens Beboere havde beundret den, og den vilde blive omtalt. Dette var jo altid noget. Men for så vidt som Konsulen havde villet berede sin unge Brud en festlig Modtagelse, så var og blev denne hans Beregning aldeles forfejlet. I samtlige Vinduer var anbragt flere hundrede Lys, men Virkningen deraf var ved Brudeparrets

Ankomst ikke større, end om der aldeles ikke havde været bekostet nogen Illumination. Lysenes blege, i sig selv tilbagetrukne Lysstråler om Tannen på de allerede mere end halvt nedbrændte Lys bidroge kun til at fremhæve Tannens kullede Krone. Dertil kom, at de, over Indkørslen til Villaen tidligt anbragte Blomsterguirlander, der ved Nattens dæmpede Lys vilde have gjort et venligt Indtryk, som Følge af Varmen, allerede hang med Bladene, og herved fik den smukke Villas festlige Udsmykning endmere et afbleget Udseende.

Konsulens Misstemning hérover var ved Ankomsten også øjensynlig. Allerede da han passerede Kroen, havde det ærgret ham, at han ikke var bleven modtaget med et kraftigt Hurra, og næppe havde han bidt denne Ærgrelse i sig, førend den afløstes af et meget uhyggeligt Indtryk. Ved at sé ud af det, på hans Side nedskudte Vognvindu var han bleven opmærksom på en lille Enspænderfjældevogn, som kørte forbi i Skridtgang. Uden at gøre sig selv Rede derfor, fór den Tanke igennem hans Hoved:

— Der køre de med et Lig!

Og kendte han ikke de Fiskere, som fulgte med Vognen? —

Han var Herre nok over sig selv til ikke at forråde, hvad der foregik i ham; men fra dette Øjeblik havde den, som Følge af sin Forelskelse og Champagnens Virkning hidtil meget talende,

unge Mand siddet tavs, tilbagelænet i Vognen. Og da denne endelig gjorde Holdt foran den, med blomstrende Trær på Yderkanternes Afsatser smykkede og med Tæpper belagte, brede Sténtrappe, som fører op til Villaens Hovedindgang, og Tjæneren var sprungen ned fra Bukken på den elegante og magelige Landauer for at åbne Vogndøren, steg Konsulen hurtigt ud og hjalp sin unge Hustru ud af Vognen, i det han i en kort Tone bemærkede:

— Jeg har været uheldig i mine Bestræbelser for at berede dig en venlig Modtagelse.

Og da han havde ført hende op ad den ydre Trappe, og Husets kvindelige Personale, i den rummelige og smagfuldt dekorerede Forstue, kom sit unge Herskab i Møde med et afmålt »til Lykke«, måtte han, ved Synet af samtlige Pigers søvnblege Ansigter, lægge Vold på sig for ikke at overfuse dem med Ukvemsord.

Havde den langsomt kørende Fjældevogn, ved at forekomme ham som et Ligtog, indjaget ham Skræk, og havde den afblegede Illumination og de halvvisne Blomster, der mindede om mishandlede Kranse på en nylig tilkastet Grav, sat ham i en fortrædelig Stemning, så skulde han også vanskeligt kunne genvinde sin Fatning ved at betragte de blege Ansigter på disse, forméntlig følesløse Skabninger, som på en så uheldig Måde bragte ham og hans unge Hustru den første Velkomsthilsen i dette, til sand Lykke,

som han håbede, viede, overdådige Hjem. Det forekom ham i den Stemning, han befandt sig, som om han ved sin Indtrædelse under dette Paulun for salige Fremtidsdrømme mødte ildevarslenende Spøgelser fra Graven, der søgte at fravriste ham det Lykkens Bæger, han med Begærlighed så dristigt havde grebet for at tømme det til Bunds.

Og han vilde næppe være bleven beroliget, om han allerede i dette Øieblik havde erfaret, at de stakkels Piger vare opfyldte af Forfærdelse ved kort i Forvejen at have hørt om den sørgelige Begivenhed, som midt under den almindelige Glæde over de unge Brudefolks forventede Ankomst havde fundet Sted ved Stranden ud for den festlig smykkede Villa.

Blidt og venligt henvendte Bruden sig til de unge Piger, som hun beklagede, fordi de for hendes Skyld havde måttet vente så langt ud på Natten. Men således som Konsulen en Gang var stemt, faldt Toras Venlighed mod de tossede Piger — således som han i sit stille Sind kaldte dem — ikke i hans Smag. Han havde besvaret deres Velkomsthilsen med en let Bevægelse med Hovedet, der tillige indeholdt en Antydning til Tora om, at han ikke ønskede at opholde sig i Forstuen. Tora, som ikke havde sluppet hans Arm, afbrød sig selv med et venligt Godnat til hver enkelt af Pigerne og fulgte Konsulen videre opad Husets indre Trappe til de pragtfulde Beboelsesværelser i den øvre Etage.

I den forreste Stue, et elegant indrettet Aftrædelsesværelse, modtog den unge Mand sin Hustrus Shavl, som han lagde fra sig på en af de, nær ved Vinduet stående, med drapfarvet Silkedamask betrukne Stole. Derfra førte han hende ind i det egentlige Opholdsværelse, en rummelig, med rige Forgyldninger dekoreret Sal, hvis polstrede Møbler vare betrukne med himmelblåt Atlask, og hvis hele æteriske Udsmykning, i denne tidlige Morgenstund, gjorde et næsten overjordisk Indtryk, derved at Salen fik sit Lys gennem de åbenstående Altandøre ud mod det slumrende, i de lyseste, mést fortryllende Farver spillende Hav.

Den friske Luftning fra Sundet syntes hér at bringe mere Ligevægt i den unge Mands Indre. Han nærmede sig Tora, som var gået ud på Altanen, hvor hun indåndede den vederkvægende Luft i fulde Drag, og sagde til hende, opfyldt af Kærlighed og Lykke:

— Nu er du i dit Hjem.

Tora brast uvilkårlig i Gråd, men fattede sig hurtigt og trykkede hans Hånd til Tak for alt, hvad han havde gjort for hende.

— Du er træt. Vi vil gå til Ro.

Og med disse Ord overgav han hende i Hænderne på Kammerjomfruen, der tilligemed Tjæneren var hidkaldt ved et Tryk på det elektriske Ringeapparat.

Da Tora, ledsaget af den unge, nette, sirlig

klædte Pige, som udelukkende var bestemt til at betjæne Husets unge Frue, havde forladt Værelset, forlangte Konsulen en Flaske Sodavand, som han hurtigt tømte, og begav sig, efterfulgt af Tjæneren, ind i det, til det fælles Soveværelse stødende Kabinet.

Det havde været en bevæget Dag for Konsulen. Han havde ikke kunnet frigøre sig for en Dél besværlige Tanker, som meget ubelejlighedsvis væltede sig ind på ham netop i et Øjeblik, hvor Livets højeste Lykke syntes at tilsmile ham.

Han var, hvad man, almindelig talt, kalder et godt Menneske. Men han var en let Natur, et sandt Øjeblikkets Barn, sanselig i sine Tilbøjeligheder og dertil allerede temmelig blaseret og meget verdslig.

Vielsen havde, begrundet i de lange Dage, været berammet til Klokken otte om Aftenen. Det højtidelige ved et Kirkebryllup bestod for Konsulen nemlig alene deri, at Vielsen foregik ved Lys og i en Kirke, der ved sin Rummelighed afgav tilstrækkelig Plads for en betydelig Tilskuermasse.

Tora havde ønsket at blive viet i al Stilhed, helst i en, udenfor Hovedstaden tjærnt liggende Kirke, da hun, ligeoverfor Baronens og Baronessen, hos hvem hun var i Huset, ikke havde vovet at

fremkomme med Ønsket om, at Vielsen måtte foregå i Hjemmet. Der havde fra Begyndelsen været Tale om en Bryllupsrejse i Udlandet, men herimod havde Tora erklæret sig med en, for hende så usædvanlig Bestemthed, at hun tvang sig til at tilbageholde enhver Indvending, da Konsulen forestillede hende, at han skyldte Venner og Bekendte en Indbydelse til at overvære Vielsen, og at det vilde være taktløst at udsætte de mange elegant og let klædte Damer for en Forkølelse ved en flere Mile lang Køretur ud i Landet.

Tora tænkte, at man ved en sådan Lejlighed allerhelst måtte ønske sig fritaget for de mange Venners og Bekendtes Nærværelse. Men hvor svært hun endogså havde haft ved at forsonse sig med et Opsigt vækkende Bryllup, så beholdt hun disse Tanker hos sig selv, så meget mere som Baronnen, der havde været så elskværdig at tilbyde at føre Bruden til Alteret, i Forening med Baronessen, delte Konsulens Anskuelse af Sagen.

— I det mest alvorlige Øjeblik af sit Liv at skulle vide sig omgivet af en Mængde nysgærrige Mennesker! tænkte Tora, da hun senere sad ene på sit Værelse. Men jeg skal finde mig deri, når jeg blot undgår denne Rejse.

Og ved Tanken på Udlandet skjulte hun sit Ansigt i sine Hænder.

— Sig mig, elskværdigste Frøken Tora,

sagde Baronessen en Dag til den unge Pige, — hvad har De i Grunden mod Udlandet? De, der er Blidheden selv, forbavsede mig virkelig ved den Bestemthed, hvormed De erklærede Dem mod den, af Deres Forlovede påtænkte Rejse. Jeg så', at De endogså skiftede Farve, da Talen var om Paris og Italien.

— Jeg kan ikke forklare Deres Nåde, hvorfor det i Øjeblikket vilde være mig i mod at rejse, svarede Tora, i det hun bøjede sig over sin Sykurv og gav sig Udseende af at søge efter noget; — men jeg kan forsikre Dem, at det ikke vilde være mig muligt at overvinde denne Ulyst.

— Det er ganske vist ikke den heldigste Årstid for en Rejse i Italien, og navnlig vilde et Ophold i Rom ikke være gavnligt for Dem med Deres sarte Konstitution.

Tora var Baronessen taknemlig for denne Hentydning til hendes Helbred, da den satte hende i Stand til hurtigt at betvinge den Forlegenhed, hun var bragt i.

Hun svarede hende, at hun følte sig overbevist om, at et stille Ophold i den friske Luft ved Stranden vilde være hendes Helbred langt gavnligere, end enhver nok så interessant og adspredende Fornøjelsesrejse.

— De kan måske have Ret, min Bedste, sagde Baronessen, medens hun med tillukkede Øjne lændede sig tilbage i den bekvemme Lænestol for i Tanken at genopleve behagelige Erin-

dringer fra sine forskællige Rejser. Men jeg forsikrer Dem, jeg har haft megen Nydelse af mit Ophold i Paris og Italien. Disse Toiletter, disse Fester, hvor Kejserinden angiver Tonen — superbe! — Og i Italien — hvilke Øjne! — Og så disse meget let klædte Lazzaroner — ah! — i høj Grad malerisk.

Når Tora i den senere Tid havde skænket Paris og Italien en venlig Tanke, havde hun dvælet ved andet end Toiletterne i Paris og de let klædte Lazzaroner på »den spanske Trappe«; men hun afholdt sig fra enhver Hentydning til, at hun havde en langt ædlere Forestilling om alt, hvad disse, Verdens mést berømte Hovedsteder frembyde af skønt og séværdigt.

Hun var tidlig kommen i Berøring med en ung, talentfuld Maler, en intim Ven af hendes ældre Broder, og denne unge, begejstrede Kunstner, havde ofte talt til hende om sin Længsel efter de Stæder, som hér var Tale om. Hun vidste af hans Fortællinger, at man rejser til det store Paris og til det skønne Italien af andre Grunde end for at studere Moder og fortabe sig i Beskuelse af nogle lasede Dagdrivere, og hun var overbevist om, at han, som netop for Tiden opholdt sig i Paris eller i Italien, beskæftigede sig med andet, end med Toiletter og smukke Øjne, ihvor vel han, for så vidt det angik hans Kunst, ikke forsmåede at skænke dem Opmærksomhed.

Det må af forskællige Hentydninger være indlysende for Læserne, at Tora af en eller anden usædvanlig Grund følte sig forpligtet til at holde det Løfte, hun havde givet Konsulen, da man næppe tvivler om, at han ikke var hendes Hjertes Valg.

Efter sin Forlovelse med Konsulen havde hun i et Brev til Broderen i Amerika omtalt alt, hvad der stod i Forbindelse dermed.

— Síg mig, Julius, du min eneste Fortrolige, skrev hun i sit rene Hjertes Angst, — hvad har jeg at gjøre? Råd mig, du, til hvem jeg altid har haft ubetinget Tillid! Hvad du ansér for min Pligt, underkaster jeg mig uden Betænkning. Svar mig derfor så hurtigt, som muligt! — Eller kom heller selv! Jeg siger dig, det gælder din Søsters Livslykke, måske endogså mit Liv.

Efter disse Oplysninger vil man kunne forstå, hvor pinlige Forberedelserne til Brylluppet må have været hende.

Jo nærmere man kom Bryllupsdagen, desto mere grebes hun af en sådan Uro, en sådan Angst, at hun måtte søge Ensomhed for ikke at forråde sig.

I sådanne Timer var den stakkels Piges Lidelser ikke til at beskrive. Så længe der endnu var Sandsynlighed for at modtage Svar fra Broderen, beroligede hun sig ved Tanken om Muligheden for, at man vilde gengive hende hendes Frihed. Men da dette Håb glippede, og hun i sidste Øjeblik manglede Mod til at træde

tilbage, indtrådte denne Sløvhedstilstand, hvor alle Følelser ligesom stivne i vore Hjærter.

Såvel åndelig som legemlig lammet, fulgte nu en fuldstændig Hengivelse i den ubønhørlige Skæbne, og da man henad Aftenen fæstede Brudekransen om hendes skønne, blonde Hår, var det hende nu en aldeles ligegyldig Sag, om Tusinder af nysgærrige Blikke vilde komme til at hvile på hende ved hendes Indtrædelse i Kirken.

Under al den Sjælekamp, hun i den senere Tid havde været underkastet, havde hun af og til søgt at styrke sit Mod ved Tanken om, at Vielsen skulde fuldbyrdes af hendes egen Præst, som hun kaldte Stiftsprovsten ved Fruekirke.

Hun havde så ofte følt sig beroliget, trøstet og opbygget, når hun Søn- og Helligdage havde hørt ham tale advarende og formanende til Menigheden. Alene hans klangfulde Organ havde haft Magt over hende som over de mange andægtige Tilhørere, hvem denne Mand fængslede ved sin overbevisende Kraft. Man vidste nemlig, at som han taledes, således tænkte og følte han. Virkningen af hans ualmindelige Veltalenhed forhøjedes ved hans Vandel som Menneske; han viste sine Tilhørere til enhver Tid Vejen ved sit Eksempel.

Tora vidste, hvad han i alvorlige Øjeblikke havde været for hende og hendes hele Familje. Han havde desuden konfirmeret hende og hendes Brødre og fra den Tid tilladt hende at komme til sig, når hun trængte til ham. Til enkelte Tider

havde hun også søgt ham, og det var med Tanken på disse Timer og i Erindringen om al den Trøst, han til forskællig Tid havde indgydt hende, at hun nu blev sin Beslutning tro. Hun følte sig overbevist om, at når hun om nogle Øjeblikke havde hørt ham udtale de Pligter, hun pådrog sig, og han havde lagt sin Hånd velsignende på hendes Hoved, så vilde hun også have Kraft til at opfylde sine Pligter mod den Mand, hvis Hustru hun havde bestemt sig til at blive.

Konsulen havde på sin Side haft meget Besvær med at få Hast på Dagen. Men den Uro, han var greben af, var af en hél anden Beskaffenhed end den, som Tora havde været betagen af, og hans Utålmodighed var begrundet i hans brændende Lidenskab.

Til at beskæftige sig med vigtigere Handels-spørgsmål havde han været altfor adspredt. Han havde tidlig på Dagen opholdt sig en Timestid i sit, til de ydre Kontorlokaler stødende Arbejds-værelse, men han var falden i Tanker ved at forfølge Røgen af sin velsmagende Cigar. Da denne var udbrændt, og han derved var bleven sig sin Ørkesløshed bevidst, var han gået igennem de forskællige Kontorer, dog mere for at tilkende-give sin Nærværelse, end af egentlig Interesse for Forretningerne.

Hér var han i Dagens Anledning bleven hilst med mere end sædvanlig Ærbødighed og havde henvendt et flygtigt Spørgsmål, som ikke var

meget langt fra at røbe hans Distraktion, til en og anden af det ældre Personale. Senere på Dagen havde han ladet spænde for en tillukket Vogn og var kørt en Tur ud ad Frederiksberg.

Om at aflægge et Besøg hos sin Forlovede på selve Bryllupsdagen kunde der naturligvis ikke være Tale. Det vilde have været altfor meget i Strid med Skik og Brug, så meget mere som Tora var i Huset hos en Familie, for hvem Formen var en tjærde Trosartikel.

Da han atter var vendt hjem, havde han sat sig til Middagsbordet, smagt på en og anden Ret og tømt en Flaske god Rødvin.

Den afdøde Grosserer havde vel i enhver Henseende været mådeholden; men den Vin, han havde i sin Kælder, havde altid været af første Sort, forskreven fra de bedste Huse og af meget gammelt Mærke.

Efter det hurtigt til Ende bragte Måltid havde Konsulen gennemløbet Dagbladene uden at fæste Tanken ved deres Indhold, overseende Artikler, som under sædvanlige Forhold vilde have fængslet hans hele Opmærksomhed. Så havde han ringet på Kaffen, af hvilken han under en urolig Gang frem og tilbage i Værelset, af og til, i Forbigående, havde drukket en Mundfuld, medens han havde dampet Værelset fuldt af Cigarrøg.

Endelig havde han mént, at det kunde være på Tiden at påbegynde sin Omklædning. Der var endnu fulde to Timer til den, for Vielsen

berammede Tid; men den unge Mand var meget sirlig, meget langsom med sin Påklædning, og på denne Måde håbede han vel også bedst at få Ende på Tiden.

Nu stod han, som han tænkte, for sidste Gang i sit Ungkarlesoveværelse foran det store flatterende Toiletspejl, i hvilket han så ofte med Velbehag havde betragtet sin Person. Og således som dette Spejl nu optog en Afspejling i sig af den unge Mand fra Fodsold til Isse, måtte det indrømmes, at det gengav et usædvanlig smukt Billede. Det fremviste en vel proportioneret, rank og smidig Skikkelse af lidt over almindelig Højde. Det smukt formede, smalle Hoved med de fine Ansigtstræk, det sirlige, lyse Overskæg og det mellemb blonde Hår, af hvis utvungne Lokker en enkelt havde en lidt koket Tilbøjelighed til at lægge sig ned over den, stundom af en let Skygge formørkede Pande, sad frit på de brede Skuldre over et stærkt hvælvet Bryst, der, uden at forringe Figurens Elegance, bidrog til at give ham et kraftigt Udseende.

Man måtte ubetinget kalde ham en ualmindelig smuk Mand, især når han sænkede Øjenlågene, og de, i sig selv lange Øjenvipper ligesom forlængedes ved den Skygge, deres sorte Farve kastede på Kinden. Men hævede han Øjet, der faldt noget mere i det blå, end i nogen anden bestemt Farve, således som hér i dette Øjeblik, hvor han med et tillidsfuldt Smil betragtede sit

eget Billede i Spejlet, kunde det ikke nægtes, at der var en vis Frivolité i Blikket, som virkede mindre tiltalende.

Under Omklædningen foran Spejlet kom han til at sé ud af Gårdvinduet. Herved faldt hans Øje på en, i Gården fremspringende, lavere Sidebygning. Den omtalte Skygge fór henover hans Pande, og han skyndte sig med at trække Rullegardinet ned.

Medens den unge Mand ifører sig sine Bryllupsklæder — i Parantés bemærket et Mesterstykke i Skrædderkunsten — som ved sit korrekte Snit vare vel skikkede til at stille hans legemlige Skønhed i det fordelagtigste Lys, vil det ikke være uden Interesse at kigge ind i den omtalte Sidefløj af den, over hundrede År gamle Bygning, der omtrent i ligeså lang Tid havde tilhørt Familien Gorm.

I Modsætning til Hovedbygningen, der bestod af en Stueetage, der, efter den, af den unge Chef foretagne Ombygning og Omordning, udelukkende optoges af Kontorlokaler, en temmelig høj Førstesal, som var indrettet til Vinterbolig for det unge Ægtepar, og en, til Gæstekamre og Domestikværelser bestemt Kvistetage, var denne Sidefløj en uanselig Bygning, hvis Tag næppe nåede halvvejs op til Hovedbygningens Førstesal. Den

havde oprindelig været benyttet til Pakhus; men da Husets gamle og betroede Bogholder, der, som Ungdomsven af den afdøde Grosserer, altid havde haft fast Ophold i Huset, i en noget fremrykket Alder fandt på at gifte sig, lod Konsulens Fader indrette Bolig for ham i denne Fløj af Huset, hvor han nu, efter Konens tidlige Død, henlevede sit énsformige Liv med en elsket Datter.

Som moderløst Barn havde denne Datter tidligt tilbragt den største Dél af Dagen hos Grossererens, og efter Hånden som hun voksede til, var hun bleven en uundværlig Legekammerat for Erik Gorm.

Det inderlige Forhold, som udviklede sig mellem disse Børn, syntes med Alderen snarere at tiltage end at aftage.

Den gamle Fru Gorm, som følte Savnet af en Datter, kastede sin moderlige Kærlighed på den lille Mariane, en Kærlighed, som tydelig kom for Dagen efter den gamle Frues Død derved, at hun blandt de Bestemmelser, hun havde truffet med Hensyn til sine private Efterladenskaber, havde betænkt Mariane med flere værdifulde Ting, hvoriblandt et, med en hemmelig Fjæder forsynet Sølvskrin, som den afdøde havde benyttet til Opbevaring af små Erindringer fra Fortiden, navnlig de Breve, hun i sin Forlovelsestid havde modtaget fra Grossereren.

Da den unge Gorm kort efter Moderens Død bragte den, den Gang sekstenårige Pige

denne kostbare Gave, kunde hun af Taknemlighed mod den afdøde, ikke tilbageholde sine Tårer, men da hun, for at udtrykke sin stumme Taknemlighed, løftede Øjnene op mod Sønnen, der havde gjort sig en Glæde af at bringe hende det dejlige Skrin, tog han sig, i Egenskab af Overbringer, det Smil til Indtægt, der mødte ham i den unge Piges tårefyldte Blik.

Mariane var bleven som hjemme i Forhuset, og den gamle Frues Død gjorde ingen Forandring heri. Grosserereren trængte nu så meget mere til hendes kærlige Omhu, og da Måltiderne i Forhuset og i Sidebygningen faldt til forskællige Tider af Dagen, forstod den unge Pige med Lethed at dele sig imellem de to gamle Venner. Hun var den kærligste Datter for dem begge, og ingen af de gamle faldt på at sé andet end Søster og Broder i Bogholderens Datter og Grossererens Søn.

Men Marianes Skønhed havde tidligt gjort Indtryk på Erik Gorms letfængelige Hjærte, og fra den Dag, da deres Øjne mødtes ved Overbringelsen af Skrinet, svigtede hendes tidligere Frimodighed hende aldeles, når hun befandt sig ene med det smukke unge Menneske, der aldrig undlod at indfinde sig, netop når Faderen ikke var til Stede.

Der var Ungdom og Skønhed på begge Sider, Taknæmmelighed og Hengivenhed på hendes, glødende Lidenskab på hans Side. Intet moderligt Øje vågede over den unge Pige, og den gamle

Grosserer gik, efter Konens Død, i den Grad op i sine Forretninger, at han ikke havde Tanke for at bevogte Sønnens Skridt.

Og hvad den gamle Bogholder angår, så glemte han, trods det inderlige Venskab, der sammenbandt ham og Grossereren, aldrig den Ærbødighed, han skyldte Husets Chef, og det var kun om Søndagen, at man kunde overtale ham til at vise sig som Gæst ved Forhusets Middagsbord.

Men ved disse Middage forekom fire faderlige Øjne den unge Gorm vel meget af det gode, og hvor nødig han undværede Marianes Selskab, søgte han dog som oftest et Påskud for ikke at spise hjemme om Søndagen. Marianes Fader havde således aldrig Lejlighed til at i Agt tage det næsten begærlige Blik, hvormed Vennens Søn betragtede Datteren, og det faldt ham aldrig ind, at hun, der fra Barn af, let som en Fugl, var hoppet ind på Eriks Værelse, når den halv-voksne Dreng blot sagde: »Kom!«, var begyndt at skælve ligeoverfor den samme Opfordring, der tydeligt nok lå i hans bedende Blik. Medens de vare Børn, havde han haft så mange dejlige Billeder at vise hende. De havde fængslet hendes barnlige Tanke, og hun var aldrig gladere, end når hun sad ved hans Side og lyttede til hans Forklaringer og Belæringer.

Efter længere Tids Vægning havde hun en Dag atter givet efter for hans Bønner. Hun

havde som tidligere siddet ved hans Side, han havde hvasket hende så mange kærlige Ting i Øret, og hun havde, halvt mod sin Vilje, lyttet til hans indsmigrende Tale. Hans Ord havde haft noget forunderligt betagende ved sig. De ængstede hende, og dog følte hun sig tiltrukken af den hidtil ukendte Klang i hans Stemme. Hun havde villet rive sig løs, men hun havde ikke været i Stand dertil. Han holdt hende fast, og dog anvendte han ingen anden Tvang end den, hun følte ved at møde det forunderlige Udtryk i hans Blik. Uden at ville det, uden at vide det var hun sunken til hans Bryst, og det var en Følelse, som om usynlige Magter bare hende op over Jorden og lod hende sé ind i Paradisets allerhelligste.

Fra den Dag blev det lille Skrin, hvis hemmelige Fjæder han havde víst hende, en, hende endnu mere kæركommen Gave. Erik Gorm var nu ofte fraværende. Faderen, som havde gjort alt for at sætte Sønnen grundigt ind i Husets omfattende Forretninger, begyndte at benytte ham til forskellige Forretningsrejser. Når han på denne Måde, meget imod sit Ønske, var fjærnet fra Mariane, skrev han hende daglig til i de mest glødende Udtryk, og disse Breve, som hun, der tidligere aldrig havde haft en Tanke skjult for sin Fader, ikke omtalte for noget Menneske, var hun nu glad ved at kunne forvare i det hemmelighedsfulde Skrin.

Ved Middagstid, hvor den gamle, samvittighedsfulde Bogholder, nu så meget mindre, da Forretningen, efter Grossererens Død, hvilede i unge Hænder, kun undte sig knapt en Times Frihed for at indtage sit tarvelige Måltid, havde han været vant til at sé Bordet dækket og Maden sat frem, når han præcis på Slaget tolv, ved, fra Kontoret, at gå over Gården, trådte ind i det propre og hyggelige Opholdsværelse. Vel var han i den senere Tid bleven afvant med at Datteren sprang ham i Møde. Hun trykkede heller ikke, som tidligere, sit lange Kys på hans tørre Læber; men i Dag, Konsulens Bryllupsdag, overraskedes han endogså ved, at Bordet ikke en Gang var dækket.

Mariane, som ikke havde mærket, at Døren blev åbnet, sad i en Krog af Stuen, med Hænderne i Skødet og stirrede hen for sig.

— Jeg ventede at finde Bordet dækket, lille Mariane, bemærkede Faderen i en mildt bebrejdende Tone. Hendes Tavshed var han nu allerede bleven fortrolig med.

Men da Datteren, ved at høre sig tiltalt, rejste sig og med sine store mørke Øjne stirrede på ham som en åndsfraværende, der forgæves søger at samle sine Tanker, blev den gamle Mand inderlig bevæget. Han nærmede sig hende, lagde sin Hånd kærtegnende på hendes Hoved og sagde med tårekvalt Stemme:

— Du er syg, mit stakkels Barn!

Ved at føle sig berørt af denne Hånd, om hvis Kærtegn hun havde så mange lykkelige Minder, var det, som om Hjærtet blev optøet. Hun vred Legemet i fortvivlede Bugter, pressede Hænderne mod sit Ansigt og skreg under hæftig Hulken:

— Ja, Fa'er, jeg er syg!

Så løb hun ud af Døren, og lidt efter bragte hun Maden ind, efter at have dækket Bordet med så megen Omhu, som hendes fraværende Tanker tillode hende det.

Hun var nu tilsyneladende rolig, og for at undgå Faderens Spørgsmål tvang hun sig nu og da til at føre Ské og Gaffel til Munden. Men da Faderen aldeles uventet spurgte hende, om hun vilde være i Stand til at følge med ham til Kirken, blev hun, om muligt, endnu blegere og stirrede på ham med et så vildt Udtryk, at han begyndte at frygte for hendes Forstand.

— Hvad skulde jeg i Kirken? spurgte hun, i det hun vedblivende så' ham stift i Øjnene. Du kan da umulig forlange, at jeg skal gå med Dig til Guds Hus?

Og med et dybt Suk sank hun tilbage på Stolen.

Den gamle, af Sorg og Bekymring nedtrykte Mand rejste sig og nærmede sig hende kærligt.

— Nå, nå! trøstede han hende; — så taler vi ikke mere om den Ting. Du gør bedst i at gå til Sengs. Jeg vil tale med Lægen. Vi må

have en Ende på al denne Nød og Elendighed. Jeg holder det ikke ud.

Da hun ved disse Ord så' sin kære, gamle Fader tørre Øjnene, fattede hun sig så vidt muligt og sagde med afbrudt Stemme:

— Ængst dig ikke, kære Fader; det bliver snart godt igen. — Jeg har i flere Nætter ikke haft Søvn i mine Øjne, og jeg vil gøre, som du siger; jeg vil gå ind på mit Kammer og lægge mig på Sengen. — Men, vedblev hun, og atter grebes hun af en hæftig Uro; — du må ikke tale til Lægen. Hører du, jeg vil ikke sé nogen Læge. Vil du love mig, at du ikke sender Bud efter ham?

— Jeg skal ikke sende Bud, kære Mariane, når du ikke selv ønsker det, svarede Faderen og rystede sørgmodig på Hovedet.

Så snart den unge Pige, beroliget ved denne Forsikring, var gået ind på sit Kammer, kaldte han på Husets Tjænstepige, lod hende tage af Bordet og bad hende om af og til at sé ind til Datteren, der, som han sagde, ikke var ganske vel. Så gik han atter over på Kontoret, hvor han aldrig før havde fundet Regnskaberne så besværlige som netop i den sidste Tid.

Iblandt de mange, som Konsulen havde indbudt til at overvære Brylluppet, var der flere,

som han helst havde udelukket. Men hvorledes vilde det være bleven bedømt, hvis han ved en sådan Lejlighed blandt andre havde forbigået hans Faders gamle Ungdomsven og trofaste Støtte i Forretningen, Bogholderen Andreas Tomsen?

Han havde tænkt frem og tilbage derover; men Resultatet af disse Overvejelser, under hvilke Pligt, Forfængelighed og måské også en noget betyngtet Samvittighed skiftevis løftede Stemmen for og imod Indbydelsen, blev, at den gamle Tomsen alligevel opførtes på Listen over de Indbudne.

— Den og den, tænkte Konsulen, vil jeg endnu sende Indbydelseskort. Jo flere der er til Stede, desto mindre forulempes man af den enkeltes Nærværelse.

Med Hensyn til den gamle Tomsen, der, som Konsulen vistnok selv måtte indrømme, havde været ham en faderlig Ven, så langt han kunde huske tilbage i Tiden, havde han ikke behovet at gøre sig så mange Skrupler. Det kunde aldrig være faldet denne beskedne, gamle Mand ind at vise sig i et så glimrende Selskab. Han takkede derfor også sin unge Principal, fordi han havde haft ham i Erindring; men Konsulen kunde jo nok forstå, at han både var for gammel og for gammeldags såvel i Sind som i Skind til at modtage Indbydelsen.

At han vilde være til Stede i Kirken for at

overvære Vielsen, var en Selvfølge. Han vidste, hvad han skyldte sin afdøde Ven og Principal.

— Og Deres Vel, Herr Konsul! tilføjede han, — vil altid ligge mig på Hjærte. Jeg har jo kendt Dem fra den Tid, da De ikke var større end som så.

Ved disse Ord rejste han Hovedbogen op på Kant foran sig på Pulten; ved hvilken han en Morgenstund, fjorten Dage før Brylluppet var bleven tiltalt af Konsulen.

— Når De, kære, gamle Ven, er til Stede i Kirken, sagde denne med nogen Bevægelse i Stemmen, — så véd jeg, at der i det mindste er én, som lægger et godt Ord ind for mig på højere Steder.

I dette Øjeblik var det bedre Menneske kommen frem i Konsulen. Han trykkede den gamle Mands Hånd, og for ikke at røbe sin Bevægelse skyndte han sig atter ind i sit private Forretningsværelse.

Da Klokken slog syv i Frelserskirketårn, låsede den gamle Bogholder sin Pult og Skabene nedenunder og forlod Kontoret.

Noget tidligere på Eftermiddagen var han gået ovenpå for endnu en Gang at trykke Konsulens Hånd og ønske ham al mulig Lykke og Velsignelse.

Nu gik han over Gården, barhovedet som

altid, for at forvisse sig om, hvorledes det stod til med den stakkels Mariane. Han lyttede ved Døren til hendes Kammer, og da alt var roligt, og Pigen forsikrede ham, at Datteren havde sovet, hver Gang hun havde sét ind til hende, følte han sig nogenlunde beroliget. Efter at have skiftet Frakke, tog han Hat og Stok og vandrede ad Fruekirke til.

Mariane, som straks efter Middagsbordet havde kastet sig fuldt påklædt på Sengen, var bleven liggende i en aldeles sløv Tilstand. Har hun mærket, at der blev gået med Døren, har hun rimeligvis ladet, som om hun sov, for ikke at blive tiltalt.

I denne, Søvn lignende Sløvhedstilstand lå hun endnu, da Faderen lyttede ved Døren. Men ved Lyden af Konsulens Vogn, som kørte frem i Porten, rev hun sig med et Skrig ud af denne, halv bevidstløse Tilstand og rejste sig over Ende i Sengen med en så voldsom Bevægelse, at det lange, bløde, kulsorte Hår, som kun var fæstet op med en Pil, løsnede sig og bølgede ned over den jomfruelige Barm. Med den hvide Hånd strøg hun Håret til Side og stirrede som en vanvittig henimod Vinduet.

Så trådte hun ned på Gulvet, gik ængstelig henimod Vinduet, der lå lige for Porten. I Skjul af det nedhængende Gardin så hun i samme Øjeblik den smukke, elegant klædte unge Mand stige i Vognen.

Hun stirrede hen over Gården, der, ved på alle Sider at være omgivet af høje, mørkladne Bygninger, på denne lyse Sommeraften lå i et mere dæmpet Lys end Gaderne udenfor.

Vogndøren blev smækket i, Tjeneren sprang op på Bukken for at tage Plads hos Kudsken, og så længe holdt hun sig endnu oprejst.

Men da Porten ud mod Gaden var bleven åbnet, Vognen var kørt bort, og Portneren atter havde lukket Porten ved at trykke det sidste Skud forneden i, så at hun ikke længer så' andet for sig end det begrænsede Gårdsrum, hvis kolde Sténfarvers Uhyggelighed mindede hende om en muret Grav, hvorfra ethvert Lys er udelukket, lød der et Skrig fra hendes forpinte Hjærte, samtidig med at hun sank ned på den nærvæd stående Stol.

Omtrent en Time efter at Konsulen var kørt til Kirke, havde Portneren gennem sin lille Glasrude sét en kvindelig Skikkelse forlade Huset. Han var gået hen til Vinduet ud mod Gaden, men den bortgående havde holdt sig så tæt ind til Muren, at han ikke havde kunnet sé Ansigtet.

Da den gamle Tomsen kom hjem fra Kirken, hvor han havde nedbedet Velsignelse over den Mand, som, ham ubevidst, havde bedraget ham og hans Barn for Jordelivets Tilfredshed, og fandt sit Hus tomt, tvivlede Portneren, som først og fremmest blev adspurgt, ikke om, at det

havde været Bogholderens Datter, som han havde sét gå ud af Porten.

Fra det Øjeblik, da Mariane havde hørt Tale om Konsulens Forlovelse, var det kun til enkelte Tider, at hun havde kunnet tænke aldeles klart. De Bånd, hvorved hun vidste sig bunden til Barndomsvennen, vare sønderrevne, og dog var hun med Sjæl og Legeme bunden til denne Mand.

Jo mere hun tænkte, desto ufatteligere forekom hendes Tilværelse hende. Undertiden tvivlede hun om, at det forholdt sig, som man havde fortalt hende. Men da Erik Gorm aldrig opsøgte hende, aldrig mere tilskrev hende, var hendes Hjærte nær ved at briste.

Og hvad måtte hun ikke lide i den lange Tid, hvor der daglig blev talt om de store Forberedelser til Brylluppet?

Dog håbede hun til det sidste, at han skulde komme og gøre alt godt igen.

Men han kom ikke, og da hun nu med egne Øjne havde sét ham køre bort, og Porten blive lukket efter ham, indtrådte der, efter en, til Vanvid grænsende Fortvivlelse, en sådan Åndslaphed, at hun hverken formåede at tænke eller at føle.

I denne Tilstand blev hun siddende ufor-

styrret på den samme Stol, på hvilken hun var sunken ned, indtil den åndelige og legemlige Hvile, hun på den Måde havde opnået, syntes, som en vederkvægende Søvn, at have styrket Nerverne og for et Øjeblik bragt Fred i hendes Indre.

For hende var Livet forbi; hun havde ikke længer Brug for nogen jordisk Lykke. Hvad hun havde modtaget af godt hér i Verden, tilbagegav hun i Tanken enhver enkelt, som var kommen hende kærlig i Møde. Hun skænkede sin Barndomsven alle de lykkelige Minder; alle hans Kærtegn, alle hans Løfter gav hun ham tilbage.

— Skrinet! råbte hun pludselig og skælvede over hele Legemet ved Tanken om den Hemmelighed, det gæmte.

Fra dette Øjeblik var hun berøvet Tankens Brug for bestandig; hun lededes nu ene af Instinktet.

Instinktmæssig havde hun fremtaget Skrinet, instinktmæssig skjulte hun det under et Overstykke, hun havde kastet om sig, instinktmæssig havde hun, efter at være kommen ud af Porten holdt sig tæt ind til Muren, og Instinktet angav hende den Vej, hun havde at følge for at nå den, flere Mil borte liggende Villa, en Vandring, hvortil hun aldrig vilde have haft Mod, hvis hun havde været sig de dermed forbundne Anstregelser bevidst.

Af og til var hun endogså løbet lange Strækninger, og satte hun sig nu og da til Hvile på en Sténafviser eller en Grøftekant, fór hun ligeså hurtigt op igen, som om hun frygtede for at forsinke sig.

Kort førend hun nåede Villaen, om hvis Beliggenhed hun næppe nogen Sinde havde haft klar Forestilling, var hun standset udenfor en Have, hvis Rigdom af sjældne Blomster havde tiltrukket sig hendes Opmærksomhed. Lågen havde stået åben, og hun var gået ind. Det var meget sént på Aftenen, næsten Midnat. Ingen havde sét hende, og hun havde hurtigt overfyldt sit opløftede Kjöleskört med de dejligste Roser og Liljer.

Derfra var hun skyndsomst løbet videre med sine Blomster og med Skrinet, som hun bestandig holdt skjult under Armen. Villaens festlige Udsmykning og glimrende Belysning sagde hende, at hun var ved Målet. Hun nærmede sig Terrassen, hvis brede Trin forud vare bestrøede med grønne Blade og Blomster; men da hun havde fordélt sine pragtfulde Roser og Liljer på de forskellige Trappetrin, så' hun med et strålende Blik, at hendes Blomster, ved Friskhed og Skønhed faldt mést i Øjnene, og som et Barn klappe hun i Hænderne af Glæde. Derpå stillede hun sit Sølvskrin midt på Trappen, og hun syntes, at det funkledede som Dugperlerne på Engen, når den nedgående Sols sidste Stråler sende de duftende Blomster sit Afskedskys.

Men da en stor Hund midt under hendes Glæde kom farende gøende henimod hende, blev hun bange for sit Skrin, tog det hurtigt bort og skjulte det under sit opløftede Kjoleskørt. Samtidig løb hun så stærkt, hun formåede, ud på Vejen. Hunden forfulgte hende, men blev stående ved Indkørselen til Villaen, bestandig gøende af fuld Hals. I sin Forskrækkelse var hun tilfældigt drejet til venstre, hvorved hun var kommen længer ud ad Strandvejen. Hun var nået omtrent til Badehusbroen, da hun mærkede, at Hunden ikke længer var efter hende. Men da hun nu standsede og vendte sig om, opdagede hun, at den endnu bestandig stod ved Indkørselen til Villaen og gøede ad hende.

Hun turde ikke vende om; men hun tænkte at narre den ved at betage den Synet af sig, og hun gik af den Grund ud på Broen. Men Hunden vedblev at gø, og, i Angst for sit Skrin, gik hun bestandig længer ud, indtil hun var nået forbi Badehuset.

Hér blev hun opmærksom på den klare Afspejling i det stille Vand af den oplyste Villa. Hurtigt viklede hun Skrinet ud af Skørtet, og i den Hensigt at kaste det ind i selve Huset, rettede hun Bevægelsen med Armene, som holdt Skrinet løftet i Vejret, mod et af Afspejlingens oplyste Vinduer.

Skrinets Fald fremkaldte, under et dumpt Pladsk, en fuldstændig Forstyrrelse af det skuf-

fende Syn i Vandet, og da Hundens Gøen i det samme gik over til et vedholdende Hyl, kom der, i den Tro, at hun havde begået en Forbrydelse, en sådan Uro over hende, at hun i sin Forskrækkelse gled ud med Foden på det yderste Brædt af Broen, som rimeligvis endnu var vådt efter en sildig Svømmer. I Faldet fik Overkroppen Overvægt, og da Broen på den ydre Side af Badehuset ikke var forsynet med noget beskyttende Rækværk, — styrtede hun i Vandet.

Medens Brudefølget samledes i Fruekirke gik en ung Mand henover Volden, denne tidligere meget yndede Promenade, på hvis Sløjfning der den Gang endnu ikke var lagt Hånd.

Lykken strålede ud af hans Øje. Han var ingen fremragende, mandig Skønhed, men hans Ydre var vindende. Hans kort afklippede, sorte Hår og hans ligeså mørke, studsede Skæg gav ham et vist sydlandsk Præg, og dog var han en ægte Københavner.

Hermed skal dog kun forståes, at han var født og opvoksen hér i Hovedstaden, og at han elskede sit Hjem uden på nogen Måde at have ladet sig fordærve af den store Bys farlige Tillokkelser.

Den bredskyggede, bløde Hat, sort som den korte, sækkeformede Frakke, der endte lidt oven-

for Knæet på de lyse Pantalons, gav ham Udseende af at være Kunstner.

Han var også Kunstner og dertil en dygtig Kunstner. Mange ville uden Tvivl endnu kunne erindre et ualmindelig smukt Dameportræt, hvormed en ung Maler debuterede på Forårsudstillingen 1861, og hvorved den talentfulde, unge Kunstner tiltrak sig den almindelige Opmærksomhed og alle Kunstkenderes Beundring. I Kataloget så man også, at Maleren Edvard Gorm hørte blandt dem, som Akademiet havde tilkendt Rejseunderstøttelse.

Han havde nu besøgt Berlin, Dresden, Düsseldorf, München og Wien og sét alt, hvad disse Byer besidde af Betydenhed; men han havde, som det også havde været Bestemmelsen ved hans Afrejse, nærmest studeret sin Kunst under længere Ophold i Paris og Italien.

Han var rejst bort som det lykkeligste Menneske. Verden stod ham åben. Han skulde sé alt det, som han hidtil kun kendte af Navn. Han skulde drømme under Sydens dunkelblå Himmel, han skulde lære af de udødelige Mestere, og — han skulde vende hjem igen, — tænkte han — lykkeligere, end han var dragen bort; ti hvorledes vilde han ikke udvikle sig som Kunstner i de to År, han skulde være borte, hvilken Rigdom af Indtryk og Erfaringer vilde ikke ved hans Hjemkomst sætte ham i Stand til at sige: »Her er jeg! Opfyld nu det tavse Løfte, som

jeg modtog ved min Afrejse, og som gjorde mig det muligt at udholde den lange Fraværelse!«

Til hvem vilde han sige det? — Ja, det var hans Hemmelighed, en Hemmelighed, som ingen anede, og som ingen skulde kende, førend han var aldeles vis i sin Sag.

Enhver, som havde mødt ham hin Aften, vilde af hans lette Gang og den Måde, på hvilken han fægtede i Luften med sin tynde Spanskrørstok næppe have tvivlet om, at det var en lykkelig ung Mand, som gik dér henad Vejen.

Men alligevel var der noget uroligt over hans Gang. Enhver forbi gående betragtede han med et spørgende Blik, som om han vilde sige: »Kender jeg dig, eller kan du berolige mig med at sige mig, hvad jeg så inderlig gerne vilde vide?«

Han var først samme Dags Morgen vendt tilbage til København og endnu havde han ikke talt med noget Menneske, skønt han hele den lange Dag var strejft om i Byens Gader og havde besøgt de mést yndede Promenader. Men han havde så godt som ikke sét et eneste bekendt Ansigt. Det var naturligvis begrundet i Årstiden. Det halve København var allerede flyttet på Landet, og hans Venner blandt Kunstnerne vare ude omkring for at gøre Studier efter Naturen.

Var den, som opfyldte hele hans Tanke,

måské heller ikke længer indenfor Københavns Volde? —

Denne Mulighed fik hans Hjærte til at banke i den Grad, at han måtte sagtne sin hurtige Gang.

Hvad skulde han gribe til? Opsøge hende var en Umulighed. Han måtte lade det komme an på Tilfældet, om han skulde møde hende.

Ubarmhjærtige Tilfælde, som lod vente så længe på sig!

— Der har vi jo min gamle Gade, hvor jeg sidst boede, udbød han, da han netop i samme Øjeblik blev opmærksom på, at han befandt sig ved Nedgangen udfor Nørregade. Søren Bang, Værtens Søn, er muligvis hjemme? tænkte han ved sig selv. En vordende Læge har ikke Tid til at lægge sig ud på Landet. Hvad skulde han desuden på Landet, hvor alt er friskt og sundt? Når han har sine Kadaver at flænge i og Tivoli til Aftenadspredelse, så forlanger han ikke mere.

Og i denne Forudsætning gik han hurtigt ned ad Voldbakken og fægtede på ny og endnu ivrigere med Stokken i Luften, som om han så sit Mål foran sig i nogle få Skridts Afstand.

Snart stod han udenfor Porten til den gamle, bekendte Gård med den lange Sidebygning og Mellembygningen, hvor han havde haft sit Atelier.

— Nej! — betænkte han sig pludselig, skønt

han allerede havde Hånden på Portens Håndtag. Hvad vil jeg Søren Bang? Jeg har jo kun et meget flygtigt Bekendtskab til ham. Og selv om han var min bedste Ven, vilde jeg ikke kunne gøre ham noget som helst Spørgsmål med Hensyn til en Hemmelighed, som, når alt kommer til alt, måské kun lever i min egen Indbildning.

— Indbildning? gentog han for sig selv. Nej! nej! og tusind Gange nej! — Dertil har jeg sét altfor dybt i hendes Sjæl. Havde jeg før min Afrejse turdet sige til hende: »Jeg elsker dig!« — så véd jeg, at hun tillidsfuld havde lagt sin fine Hånd i min uden at tage Hensyn til de tarvelige Kår, jeg den Gang havde Udsigt til at byde hende.

Edvard Gorm hørte nemlig til en ganske anden Slægt end den rige Grossererfamilje af samme Navn. Faderen havde ernæret sig i en eller anden underordnet Stilling, og Sønnen havde efter Forældrenes tidlige Død måttet kæmpe sig frem.

Han slap atter Håndtaget og gik videre henimod Frueplads.

Han følte, at hans Forhold til den Pige, som så aldeles opfyldte hans Tanker, var af en så rén Natur, at han vilde vanhellige den stiltiende Forbindelse, som han var overbevíst om, fandt Sted imellem hende og ham, hvis han, selv uden at nævne hendes Navn, tillod sig

noget som helst Spørgsmål med Hensyn til hende.

Da han nærmede sig Fruekirke, så han, at der holdt en utallig Mængde Vogne på Pladsen udfor Hovedindgangen, og at Kirken var oplyst. Han havde sat Foden på det første Trin af den brede Sténtrappe, som fører op til den udvendige Søjlegang; han vilde gå ind i Kirken, men han betænkte sig igen. Han havde så ofte ivret mod Københavnernes Tilbøjelighed til at gøre Kirken til en Skueplads. Han erindrede endogså, at han en Gang i en ungdommelig Kreds, hvor hun havde været til Stede, ved sine Udtalelser i denne Retning havde fremkaldt almindelig Munterhed, men at hun, om ikke med Ord, så med et fortryllende Blik havde givet ham Medhold, og da han nu alligevel gik ind i Kirken, bad han hende i sine stille Tanker om Tilgivelse for dette Brud på et Princip, som burde være ham helligt, fordi hun delte det med ham.

Hvad vilde han nemlig derinde? Havde han noget på sit Hjærte, som han vilde betro sin Gud? Var han opfyldt af Taknemlighed, eller trængte han i den Grad til Trøst, at det var ham nødvendigt at kaste sig néd for Kirkens Alter?

Nej! — han tænkte kun at opdage et Glimt af hende!

Og hun? — kunde hun ikke have alvorlige Grunde for at være til Stede ved dette Bryllup?

— Hvem kunde vide, om hun ikke var iblandt de indbudne? —

Og han gik ind.

Kirken var aldeles opfyldt. Brud og Brudgom stode foran Alteret.

Endnu førend han fik Øje på Præsten og var i Stand til at opfatte, hvad der blev talt, genkendte han den yndede Taler på det herlige Organ.

Da han var nået et godt Stykke ind i Kirken ad Sidegangen til venstre, vilde han muligvis have forstået, at Præsten, i sin Henvendelse til Brudgommen, var begyndt at oplæse Retualiet, hvis de omkring stående ved deres støjende Bevægelser for at mynstre Brud og Brudgom samt det hele glimrende Brudedefølge, der var pladseret om Alteret, foruden hvad der ellers kunde tilfredsstille Nysgærrigheden, havde tilladt ham at opfatte blot et eneste Ord.

I Dag var han imidlertid mere overbærende med Mængdens profane Hensynsløshed. Kunde han bebrejde den andet, end hvad han selv gjorde sig skyldig i? Forulempede han ikke selv sine Omgivelser ved at trænge sig henimod Alteret?

Og nu var han det så nær, at han forstod hvert Ord, der blev talt.

Og hvad måtte han høre?

Hvad var det for et Navn, der nåede hans Øren, da den kære, gode Stiftsprovst, til hvem

han fra sin tidligste Ungdom havde bevaret den barnligste Tillid, og for hvem han nærrede den dybeste Ærbødighed, henvendte sig til Bruden med det, så ofte forgæves fremførte Spørgsmål, om hun havde berådt sig med Gud i Himlen, dernæst med sit eget Hjærtelag, siden også med Slægt og Venner, og om hun vidste sig fri for at have givet nogen anden, endnu levende Mandsperson o. s. v. — o. s. v.

— Tora, Emilie Holsted! —

Var det ikke med dette Navn, at hans egen, velsignede, kærlige Præst havde tiltalt Bruden? — Jo! jo! han havde hørt det med sine egne Øren. Det var intet Bedrag af hans ængstede Fantasi, fordi denne slanke, hvidklædte Skikkelse med det dejlige, bløde, Hør lignende Hår, som stod dér foran Alteret, mindede ham om den Kvinde, han elskede over alt på Jorden, hvis skønne Billede bestandig foresvævede ham, og hvis Navn han evig og altid gentog for sig selv.

Nu genkendte han hende tydelig, trods den forhadte, kostbare Brudepynt, og skønt det ikke var ham muligt at opfatte Profilen af det bortvendte, tilbedte Ansigt som andet end en eneste buet Linje.

Det var hendes elskede Navn, Tora, Emilie Holsted, som han havde hørt Præsten udtale!

Det sortnede for hans Øjne, hans Bryst var nær ved at sprænges. Han gjorde en uvilkaarlig

Bevægelse fremad som for at skille Brud og Brudgom ad.

Hvem havde Ret til at vriste Lykken ud af hans Hænder? Havde Præsten ikke spurgt, om der levede nogen, som havde et ældre Løfte?

Men ved et mindre venskabeligt Puf af en halvgammel Dame, som han, i Forglemmelse af sine til Stede værende Omgivelser, var kommen til at træde på Foden, vågnede han til Besindelse. Hans Øje faldt på den troværdige Gejstlige, som nu velsignede det knælende Brudepar, og han var ikke Menneske for at tænke hverken frem eller tilbage. Han trængte til Luft, hvis han ikke skulde kvæles, og han arbejdede sig ud af den forbavsede Mængde, som rimeligvis har gjort sig meget forskællige Tanker om den unge Mands Sindsbevægelse og besynderlige Opførsel.

Da han var kommen ud på Gaden, hastede han hjem til det Hotel, hvor han foreløbig var tagen ind. Nu vilde det have været ham ligeså ukært at møde en bekendt, som han tidligere på Dagen havde gjort sig Umage derfor.

Så snart han trådte ind på sit Værelse og havde lukket Døren efter sig, kastede han sig på Sofaen.

Han var sønderknust.

Han bad til Gud om Kraft for ikke at bukke under. Livet, som han hidtil kun havde

kendt fra dets lyseste Side, lå nu øde og tomt for hans Blik. Vel havde han arbejdet sig ud af trange Kår, men disse Kår havde han i sin Lyst til Kunsten ikke følt som noget Tryk.

At slå sig til Ro i København vilde nu have været ham en Umulighed; han kunde ikke en Gang tænke sig at skulle kunne blive Natten over i samme By.

Han låsede derfor atter sin Kuffert, der netop havde været åbnet, bestilte endnu samme Aften Ekstravogn til Roskilde for derfra næste Dag at fortsætte Rejsen over Korsør og Kiel.

Fra Kirken kørte Brudeskaren til Skydebanen, i hvis Festsal der var anrettet en overdådig Soupé med glimrende Belysning.

Den uendelige Række af Vogne havde vakt Opmærksomhed i de Gader, det lange Tog passerede, og udenfor Indgangen til den kongelige Skydebane stod der en stor Dél Mennesker for at glæde sig over de elegante Dametoiletter, hver Gang en af Vognene gjorde Holdt for at afsætte et eller to Par af Brudefølget.

Soupeén var meget livlig, hvortil Konsulens fortrinlige og i rigeligt Mål uddelte Vine bidrog sit, og der var, som sædvanlig ved slige Lejligheder bleven holdt mere og mindre vellykkede Taler.

En yngre Forfatter med radikale Tendenser havde skrevet en Sang, hvori det blandt andet héd:

Loven træder til, hvor To
Binde sig med Hånd og Tro,
Og beskytter Rettigheder;
Om den åndelige Pagt,
Der berór på Elskovs Magt,
Kun med tvivlsomt Held den freder.

Efter Afsyngelsen af denne Sang rejste Baron en sig og udbad sig Tilladelse til at henvende et Par Ord til de nyformælede, i hvem det havde været Baronessen og ham, som han sagde, en sand Fornøjelse at lære to Mennesker at kende, der i et og alt — det kunde han sige med Hånden på Hjærtet — vare comme il faût. Den ovenfor antydende Sang havde bragt den, med Traditioner indgroede fine Mand ud af Ligevægt og lagt ham adskillige Hindringer i Vejen for et flydende Foredrag, eftersom han naturligvis ikke kunde undgå at tage Hensyn til de, i Sangen udtalte Anskuelser af Ægteskabet og forud havde fastslået sin Tales Effekter. Men da det var en Ejendommelighed hos Baron en aldrig at fremsætte en Tanke uden at ledsage eller afbryde den med et »hm«, bleve Standsningerne ved et yderligere Brug af denne rømmende Lyd mindre påfaldende. Han fremhævede i Udtryk, der, for en, til Fingerspidserne formel Mands Vedkommende, måtte betragtes som meget

hjærtelige, såvel Brudgommens som Brudens *qualités excellentes* og de på begge Sider for Hånden værende Chancer for en lykkelig Fremtid og endte med at udbringe en Toast for det særdeles aimable Brudepar.

Denne, ved sine franske Forsiringer mere pyntelige end åndrige Tale, der ikke desto mindre blev modtagen med Akklamation og Hurraråb, syntes at gøre stærkere Indtryk på den forfængelige Brudgom end på Bruden, hvem Sangen forud havde bragt i Misstemning, Hun takkede Baronen med en yndefuld Bevægelse med Hovedet. Hun var på en Måde bevæget; men det var under hele den lange og kunstlede Ordstrøm ikke faldet hende vanskeligt at undgå al Rørelse.

Derimod, da hendes egen, kære Præst rejste sig og i sunde og kærlige, men derfor ikke mindre veltalende Ord henvendte sig direkte til hendes Hjærte, formåede hun ikke længer at lægge Bånd på sin varme Natur, og Tårerne trillede hende néd ad Kinderne.

Den sjældne Mands fordringsløse Måde at udtale de skønneste Tanker og de ærligste Følelser på, gjorde hér, som ved enhver Lejlighed, hvor han søgte at tale Folk til Hjærtet, ualmindelig Virkning.

Selv Konsulen, som havde forberedt sig på at takke såvel den enkelte som samtlige til Stede værende i Udtryk, der vistnok vilde have haft en Bismag af denne unge Mands store Egen-

kærlighed, følte en, ham aldeles fremmed Bevægelse om Hjærtet, og han har næppe nogen Sinde taget sig bedre ud, end i dette Øjeblik, hvor han rejste sig og, med Glasset i Hånden, i sin unge Hustrus og eget Navn med simple, men derfor ikke mindre hjærtelige Ord takkede alle for den Déltagelse, man havde víst ham og hans elskede Hustru på denne Deres Livs lykkeligste Dag.

Ved disse Ord mødte han et taknemligt Blik fra Toras milde Øjne, og hvem véd, om ikke selv hun i dette Øjeblik tænkte sig Muligheden af en lykkelig Fremtid ved denne Mands Side, således som hun hér opfattede ham?

Da der iblandt de talrige Gæster var en Dél Ungdom til Stede, blev der efter Bordet danset en Timestid. Tora undslog sig imidlertid for at déltage i Dansen. Enkelte blandt de ældre fandt det meget naturligt. En sådan Dag har altid sin alvorlige Side, ménte man, og da man vidste, at Tora, efter en langvarig Sygdom, endnu ikke havde genvundet Ungdommens fulde Kraft, var det så rimeligt, at denne Dag måtte have været meget anstrængende for hende. De unge Herrer, som havde håbet at skulle slynge Armen om den dejlige Bruds slanke Liv, følte sig noget skuffede ved at modtage et bestemt Afslag, selv under en så mild Form, som det var Tora naturligt at give det. Man søgte imidlertid at trøste sig så godt, man kunde, ved at ty til Champagneren, der endnu flød i rigelige Strømme.

Baronen havde straks efter Bordet ladet sin Vogn køre frem. Ved Afskeden viste såvel han som Baronessen den Takt ikke at forstyrre det øvrige Selskab i dets livlige Underholdning. Baronessen indskrænkede sig endogså til at række Bruden den yderste Fingerspids af sin behandskede Hånd, medens Baronen dog gik så vidt, at han trykkede et Kys på Toras Handske.

Konsulen, som havde følt sig meget smigret ved de adelige Gæsters Nedladdenhed, forglemte sig i den Grad, at han fulgte dem til Vognen. Hér lod han endogså et Ord falde om, at det skulde være ham overordentlig kært, om han turde håbe at sé Baronen og Baronessen ude på Landstedet. Denne Ligefremhed må dog rimeligvis skrives på Champagnerens Regning. Det var i det mindste Baronens Overbevisning, om han endogså besad såmeget Dannelse, at han ikke med den mindste Mine røbede sin Forbavselse.

Toras Vægring ved at déltage i Dansen var, ved Siden af den Ulyst, hun i den senere Tid havde følt til enhver ungdommelig Fornøjelse, ligeså meget begrundet i, at Stiftsprovsten havde indledet en Samtale med hende. Ethvert af hans Ord virkede på hende som den varmende Solstråle, der om Foråret lokker friske Spirer frem af den hidtil frosne Jordbund, og da han til Afsked trykkede hendes Hånd og uopfordret lovede at ville besøge hende i hendes nye Hjem, modtog

hun hans Løfte med sand Glæde og inderlig Taknemlighed.

Den, ved slige Lejligheder ligeså uundgåelige som for de flestes Vedkommende særdeles velkomne Kaffe var nu serveret, og Brud og Brudgom tog Afsked med Gæsterne. Ved Bortkørselen lød et kraftigt Hurra, ledsaget af en skingrende Fanfare, og nu forsvandt den ene efter den anden af de mange Vogne, som opfyldte såvel Skydebanens, udfor Façaden indhegnede Territorium som den nærmeste Dél af Vesterbrogade, for på de mest forskellige Steder i Byen at overlevere sin trætte Ejer eller Lejer i Morpheus' Arne.

Desuagtet holdt der henimod Klokken to om Morgen en endnu en enkelt Vogn hvis Kudsk, trods de forbi løbende Opvarteres venlige Opmuntringer i Egenskab af forskellige Vinrester, var falden i Søvn på et af de nederste Trin af den Trappe, som fra Gangen fører op til den store Sal. Men hvorfor skulde et så uheldigt stillet Individ som en sådan, i det uendelige ventende Hyrekusk ikke kunne forglemme sig, når den, han har forskrevet sig til, og som i det mindste i dette Øjeblik befandt sig adskillige Trappetrin højre end han, kunde begå den Taktløshed at sé for dybt i det Bæger, som han tillod sig at fylde på den samme unge Ægtemands Bekostning, over hvis Lykke han i sin ophidsede Tilstand udbredede sig med smagløs Misundelse.

I dette Øjeblik løsnede Kammerpigen Myrtekransen ud af Brudens smukke Hår. Dette fik derved sin Frihed, og i opløst Tilstand indhyllede det Tora til langt over Knæet. Det lange, blonde, nedhængende Hår forhøjede end mere hendes Skønhed og gav hende et barnligt, næsten op-højet Udtryk.

Pigen slog Hænderne sammen og kunde ikke afholde sig fra at udbryde i Beundring:

— O, Frue! hvor er De dog smuk! —

Tora følte sig gennemisnet af dette uvilkaarlige Udbrud.

— Tilgiv mig, kære Frue, sagde Pigen næsten grædende, da hun troede at læse en Bebrejdelse i det sténkolde Udtryk, som Toras Ansigt pludseligt havde antaget.

— Det kunde ikke falde mig ind, at blive vred på Dem, svarede Tora. De mente næppe noget ondt dermed. Men sådanne Ord skal de aldrig lade komme over deres Læber. — Et Ydre, kære Berta, er ofte et Menneskes Ulykke, tilføjede hun med et undertrykt Suk.

Imidlertid havde Pigen afført Tora den kostbare Brudedragt, som Konsulen, meget mod hendes Ønske, havde ladet komme fra et af de første Modemagasiner i Paris.

— Nu kan De gå til Ro, Berta; jeg kan sé på Dem, at De er træt. — Det havde, sagde Tora, gjort hende meget ondt at sé, hvor tydeligt Trætheden stod at læse i hendes og de øvrige

Pigers Ansigter, da de så venlig vare komne hende i Møde, og hun bad hende indstændig om ikke at forhaste sig med at stå for tidligt op, da hun var vant til at hjælpe sig selv.

Pigen var taktfuld nok til ikke at omtale den væsenligste Grund til den mindre hyggelige Modtagelse i Forstuen. Såvel hun som de øvrige Piger havde været enige om, at den sørgelige Tildragelse udfor Villaen var et dårligt Varsel, og da samtlige Piger hurtigt fik Godhed for deres unge, venlige Frue, fik hun aldrig noget at vide derom.

— Gå nu, kære Berta! gentog Tora, da Pigen mente, at der endnu kunde være et og andet, hvormed hun burde være hende behjælpelig.

Men Tora takkede hende for hendes Venlighed. Hun behøvede ikke længer hendes Hjælp.

Berta gik.

Denne Gang vovede hun ikke at udtale, hvor smuk hun fandt sin unge Frue.

Tora havde nemlig rødmet, da hun opfordrede Pigen til at gå.

Næppe havde Tora fuldendt sin Atklædning og iført sig en, med brede Kniplinger besat, hvid Natdragt; førend der blev banket på Døren til Sidekabinettet.

Belyst af en Hængelampe, som gennem en lyserød Kuppel spredte sit Rosenskær udover hende, stod hun, i den modsatte Dél af Værelset netop i Begreb med at sammenbinde det dejlige

Hår foran et kolossalt Spejl i forgydt Ramme, hvis mangearmede, ligeledes forgyldte Lampetters Lys Kammerpigen havde måttet slukke, førend hun forlod Værelset.

Tora forstod, at det var Konsulen.

Der overkom hende en sådan Angst, at det ikke blev hende muligt at svare, og da han således, halvt uventet, trådte ind af Døren, faldt Båndet, hvormed hun havde villet sammenbinde Håret, hende ud af Hånden, samtidig med at hun selv, lammet over hele Legemet, sank néd på den tæt ved stående Ottoman.

Selv om Tora havde siddet på den simpleste Træbænk i det tarveligste Rum, vilde hun i sin lette, hvide Dragt, halvt indhyllet i det blonde, bølgende Hår, have udøvet en betagende Magt over den mést koldsindige Mand. Men alt i dette Værelse var skikket til at stille hendes Skønhed i et magisk Lys, og koldsindig var den unge Konsul mindst af alt.

Dagslyset gennem det brede, højt hvælvede Vindu, som vendte ud mod Sundet, og som bestod af en eneste Rude, var udelukket ved tæt tiltrukne, dunkelrøde damaskes Gardiner. For Dørene hang rige Forhæng af samme Stof. Ottomanen, på hvilken Tora hvilede, var, ligesom de øvrige Møbler, betrukken med mørkerødt Fløjel, Væggene med Fløjelstapeter af samme Farve, og Gulvet belagt med et lignende fløjelsagtigt Bryslertæppe. Det eneste, der, foruden

Toras yndige Skikkelse, trådte ud af dette mystiske Halvmørke var de, i Rosetter og kunstige Folder om Sengehimlen hæftede hvide Silkegardiner; men selv disse modtoges ligesom Toras hvide Klædning et rødtligt Skær fra den i Loftet anbragte, mat brændende Lampe.

Efter alt, hvad vi allerede vide om den unge Konsul, vilde det være urimeligt at forundre sig over, at han selv var iført en lang Sloprok af mellembåt brocheret Silke, foret med et lignende mørkerødt Stof, som kom til Syne ved Hænderne i de vide Ærmer, og når Overslaget fløi til Side ved en Bevægelse med Foden. Om Livet var Sloprokken sammenholdt med en tyk, broget Silkesnór, som endte i svære Duske af samme Farver. En Morgensko af hvidt Skind med en smal, brun Kantning foroven dækkede den blottede Fod til halvt på Vristen, der kun blev synlig, når Foden under Gangen sættes frem.

Trods den store Forfængelighed, der talte gennem den unge Mands Smag, kunde det ikke fejle, at Tora måtte tilstå for sig selv, at hendes Ægteherre, som han dér stod foran hende i sin fulde Højde, gjorde et smukt og mandigt Indtryk, og da hun, for at undgå hans glødende Blik, sænkede Øjet mod Gulvet, netop som han satte Foden frem for at nærme sig hende, gav Blufærdighedens Rødme i Virkeligheden hendes fine Kinder den Farve, som det dæmpede Skær fra Lampen havde lånt dem.

Hun så' i dette Øjeblik, om muligt, endnu mere fortryllende ud, og det undlod ikke at gøre et mægtigt Indtryk på den unge Mand.

Han satte sig ved Siden af hende på Ottomanen og slyngede sine Arme om sin unge Hustrus fine Skikkelse. Den Skælven, som overkom den, i sin Skæbne hengivne unge Kvinde, opfattede han som Uskyldighedens ubevidste Kærlighedstrang, og hérved opflammedes hans Lidenskab så meget mere. Han bøjede sig over hendes rene Åsyn, trykkede et langt og brændende Kys på de sitrende Læber og et Suk, så dybt, så fuldt af den saligste Henrykkelse undslap hans svulmende Barm.

Den næste Formiddag omtrent Klokken ti stod Tébordet dækket i et, i øverste Etage beliggende mindre Værelse med Udsigt over Haven til de vidtstrakte Skove i det nordostlige Sælland.

Tora havde allerede indfundet sig og havde tilberedt Téen. Hun ventede ved det åbne Vindu, fordybet i Betragtning af den pragtfulde Blomsterhave og de solbelyste Skove, der, som tidligere bemærket, gik i ét med Villaens Have og derved end mere syntes at indbyde til en forfriskende Morgentur.

Havde hun været sin egen Herre, var hun

ilet néd i Haven; men hun følte sig som en fremmed i sit eget Hus. Hun havde ikke Mod til på egen Hånd at åbne en Dør eller foretage et eneste Skridt, som ikke udtrykkelig var hende anvist.

Kunde hun have dræbt sine nærmeste Erindringer, havde hun næppe betænkt sig et eneste Øjeblik på at løsrive sig fra disse Omgivelser, der, hvor tillokkende de end viste sig, dog forekom hende som et Fængsel, hvor hun for bestandig var berøvet sin Frihed. Hun vilde være ilet gennem Haven, hvor den berusende Blomsterduft ikke vilde have været i Stand til at holde hende tilbage. Hun vilde være flygtet gennem de kølige Skove, hvis vederkvægende Skygge vilde have indbudt hende til Hvile; men hun havde ikke ladet sig friste. Hun vilde være vandret videre og videre, ud over Skæl og Grænser, og hun vilde ikke være standset, førend hun var segnet af Træthed og sovet ind under fortryllende Drømme om Frihed og Lykke.

Men hun vendte sig bort fra Vinduet og fra den vide Udsigt for ikke at fortabe sig i sådanne Tanker, og besynderligt nok kostede det hende ingen stor Overvindelse. Hun følte sig bunden til Stedet ved forunderlige, hende hidtil ukendte Bånd, og Fristeren udenfor syntes afmægtig.

I det samme trådte Konsulen ind. Udbyttet af den Tid, han havde anvendt på sit Toilette, var synligt. Førend han fik Ordene udtalt, havde

hans glædestrålende Blik allerede ønsket Tora Godmorgen!

Han nærmede sig hende, så hende dybt ind i Sjælen og trykkede et Kys på hendes rødmende Kind.

Hvad var det for en Forvandling, der var foregået? — Hvorfor skælvede hun ikke længer ved denne Mands Tilnærmelse? Hvorfor unddrog hun ham ikke sit Blik? Var det ikke Blufærdighedens Rødme, som den lette, hvide Morgen-dragt ved sin Farveløshed hjalp til at forråde?

Aldrig havde den unge Mand følt sig lykkeligere. Denne dejlige Kvinde tilhørte ham! Den Lykke, hun skænkede ham, var hans retmæssige Ejendom! Den havde intet tilfælles med den blandede Nydelse af forbuden Frugt.

Det forekom ham, at han aldrig havde hørt sødere Musik, end Toras Stemme, da hun spurgte ham, om hun måtte skænke ham hans Té?

Havde noget Menneske nogen Sinde nydt en så velsmagende Kop Té?

Hvis han senere i Livet har erindret sig denne Tanke, har han måské tilføjet: »Selv jeg smagte aldrig oftere en lignende!«

Konsulen havde omtalt for Tora, at han havde ladet Kontorpersonalet vide, at han blev denne og måské næste Dag herude på Landet, og det var naturligvis hans Tanke, først og fremmest at gøre hende bekendt med Huset og dets Bekvemmeligheder, dernæst at vise hende

om i Haven og senere i hendes Selskab at foretage en Spadseretur i Skoven eller en længere Udflugt i Omegnen.

Men hans Planer bleve fuldstændig kulkastede.

Næppe havde han nydt sin Té, førend Tjæneren bragte Posten fra København. Brevene vare hurtigt læste; det var lutter Lykønskningsskrivelser. Kun ét af Brevene var påtrykket Firmaets Stempel.

Uden at kunne gøre sig Rede derfor åbnede han dette Brev med en vis Uro.

Til al Lykke havde Tora forladt Værelset; hun vilde ordne sine Gæmmer.

Hun vilde ellers have sét ham blegne under Læsningen. Han sank tilbage i Stolen; Armen, der understøttede den Hånd, som holdt Brevet, faldt slap néd, og han sad længe og stirrede tavs hen for sig. Så faldt Brevet ham ud af Hånden, og han vågnede til Besindelse. —

Hurtigt lod han spænde for.

Han havde meget vanskeligt ved at samle sine Tanker.

Han måtte sige Tora Farvel, tænkte han; men i den Sindsbevægelse, hvori han befandt sig, var det ham en Lettelse, at Kammerpigen undskyldte sin unge Frue med, at hun havde påbegyndt sin Omklædning.

Hvad kunde dette Brev indeholde, som kunde gøre et så stærkt Indtryk på den lykke-

lige unge Mand? — Hvorfor måtte han over Hals og Hoved ind til Byen? — Havde han ikke bestemt at til Side sætte alt for at tilbringe de første Hvedebrødsdage i uforstyrret landlig Ro med sin unge, dejlige Hustru?

Brevet var fra Husets ældste Fuldmægtig og lød således:

»Højstærede Herr Konsul!

Næst efter at fremsende min ærbødigste Lykønskning i Anledning af Deres Bryllup, undlader jeg ikke at meddele Herr Konsulen, som altid har vist Deres Underordnede oprigtig Déltagelse, at her er stor Sorg blandt Personalet. Den gamle Tomsens Datter er forsvunden. Faderen er utrøstelig, og da jeg ikke vover at overdrage Eftersøgelsen til det offentlige, forinden jeg har indhentet Herr Konsulens Samtykke, så er det, at jeg fordrister mig til at forstyrre Dem i Deres Glæde ved at gøre Dem denne bedrøvelige Meddelelse.

Med Højagtelse

Deres o. s. v. —«

Hvad var det for en Anelse, der Aftenen forud, kort før Ankomsten til Villaen, havde bemægtiget sig den unge Mand ved Synet af den, i Skridtgang forbi kørende Fjældevogn? Stemte den desværre ikke med denne Efterretning om Marianes Forsvinden?

Den tillidsfulde, kort i Forvejen så lykkelige Mand var ikke længer sig selv. Han vidste hverken ud eller ind. Samvittigheden og Forfængeligheden sluttede Forbund om at trykke ham til Jorden.

Et Øjeblik følte han sig fristet til at gøre sin Tjæner et Spørgsmål, som kunde foranledige denne til at udtale sig om den forefaldne Tildragelse, hvis han havde hørt noget derom. Men han kunde ikke overvinde sig til et sådant Spørgsmål; han frygtede for ikke at kunne beherske sig og for således muligvis at blotte sig ligeoverfor sin egen Tjæner.

Det faldt ham imidlertid ind, at han havde kendt de Fiskere, som fulgte med Vognen, og medens han lod spænde for, opsøgte han en af dem, som ganske rigtig bekræftede hans Formodning om, at en ung Pige var fundet druknet udfor Villaen, og at man på Øvrighedens Foranstaltning havde kørt Liget til Sognets Lighus.

Hvem der kort efter havde sét Konsulen køre bort fra Villaen i den tillukkede Landauer, vilde næppe have genkendt den lykkelige Brudgom, som nogle få Timer forud havde siddet i den samme Vogn ved sin yndige Bruds Side, forestillende sig Livet som en lang Lyksalighedsdrøm. Han sad nu ene i den rummelige Vogn, trykket op i det ene Hjørne af Frygt for at blive i Agt taget af de forbi gående.

Angst for sine egne Tanker, var han overbevíst om, at hans Brøde stod at læse i hans Ydre.

De smilende Omgivelser i den, af en ualmindelig Varme søvndrukne Natur, som han passerede ved déls gennem Skov og déls over bakkede Marker at køre en halv Times Vej ind i Landet, stode i skrigende Modsætning til det Mørke, der rugede over hans Tanker; men uhyggeligst følte han sig, da Vejen under de sidste ti Minutters Kørsel førte ham gennem en Granskov, hvis slanke Stammer gjorde et mere, end almindeligt højtideligt Indtryk på ham. Det forekom ham, som om han modstræbende førtes ind i en Kirke, hvor der fra alle Sider lystes Forbandelser over hans Hoved.

Da Vognen ad Kirkevejen var nået ud på Kongevejen, lod han Kudsken gøre Holdt. Først Tjæneren havde fået Tid til at stige ned fra Bukken, havde Konsulen allerede revet Vogn-døren op og var sprungen ned på Vejen. Uden at vende sig imod Kudsken havde han givet ham Ordre til at køre til Byen. Selv vilde han komme efter med næste Tog, og Tjæneren bad han sige på Kontoret, at man kunde vente ham i Løbet af Dagen.

Den lette Vogn rullede lydløst henad den brede Chaussé ind imod København, medens Konsulen til Fods vendte tilbage, udenom Skoven, til den højtliggende Kirkegård. Af Frygt for at blive i Agt taget og kendt på sit elegante

Køretøj og for tillige at afvende sine egne Folks Mistanke havde han foretrukket at køre sit Bestemmelsessted forbi og lade Vognen standse i nogen Afstand.

Ad en énsom Sti, som var noget besværlig at passere, nåede han, opløst af Varme, bagom Kirkemuren til en afsides Gitterlåge. Forholdene var ham hér aldeles fremmede, og da han ikke kunde bekvemme sig til at gøre Forespørgsel om Lighuset og forklare sit Ærinde, forøgede den lange Søgen frem og tilbage i høj Grad den ulykkelige unge Mands Uro og Utålmodighed. Heller ikke mødte han et eneste Menneske, til hvem han i yderste Tilfælde kunde rette et sådant Spørgsmål.

Endelig øjnede han en hvidkalket Bygning med et rødt Teglsténstag i et Hjørne af Kirkegården. Han nærmede sig det. Døren stod på Klem. Af en og anden ydre Omstændighed tvivlede han ikke om, at han var ved Målet for sin fortvivlede Søgen.

Han så' sig ængstelig om. Det ringede netop tolv i Kirketårnet. Det var Middag. Det beroligede ham.

Forsigtig åbnede han Døren. En ubehagelig Dunst slog ham i Møde fra det fugtige Rum. Han overbeviste sig med et hurtigt Blik om, at han var ene, og gik ind.

Med bankende Hjærte så' han sig om i Rummet. Til højre faldt hans Øje på nogle

tarvelige, sorte, tillukkede Kister. På hver var fæstet en Seddel med Navn eller Mærke. Han gik dem forbi, med et flygtigt Blik på hver Seddel, og kom til en åben Kiste, hvorfra der mødte ham en så forpestet Stank, at han nær var besvimet.

Men i det samme, som han vilde vende sig bort for at undgå det uhyggelige Syn af et, med et smudsigt Klæde kun slet tildækket Lig, forfærdedes han ved at høre den tunge Jerndør bevæges på sine Hængsler og sé Graverkarlen træde ind med en gammel Mand med et lidende Udtryk.

Konsulen måtte støtte sig til Kisten, hvorfra Stanken kom, for ikke at synke til Jorden.

Han havde genkendt Oldingen. Det var ingen anden, end den gamle Bogholder, som søgte efter sit Barn!

Den fortvivlede Fader havde tilbragt en forfærdelig Nat. Ingen Hvile og frugtesløs Søgen! Henad Morgenstunden var Tilfældet kommen de, ved Eftersøgelsen forskellige medvirkende til Hjælp. En Fiskerkone langt ude fra Stranden som bragte sine Varer til Byen, og som igennem mange År havde haft sin Gang i den gamle Grosserergård, mødte netop denne Morgenstund for at faldbyde sine Fisk. Hun havde hørt Tale om den sørgelige Tildragelse udfor Konsulens Villa og havde givet Bogholderens gamle Pige de Oplysninger, hun var i Stand til at give.

Efter Konens Anvisning var den gamle Tomsen kørt hérud.

Hvad vilde den rige Konsul ikke have givet for i dette Øjeblik at have været tusind Mile borte?

Han manglede Mod til at møde den gamle Mands Blik, og, hvor sønderknust han end-også følte sig, så var det forføngelige Menneske i ham altfor levende, til at han skulde være trådt frem og have kastet sig for den gamle Mands Fødder for at lette sit Hjærte ved at anråbe ham om Tilgivelse.

Med Lynets Hurtighed målte hans Øje Afstanden, i hvilken han befandt sig fra Udgangen; men han overbeviste sig ligeså hurtigt om Umuligheden af usét at kunne slippe bort, og i sin Fejghed trådte han i Skjul bag Låget til den tæt ved ham stående åbne Kiste, hvilket samme Låg var stillet med den indvendige Side ind mod den kalkede Væg.

Dér stod den forføngelige unge Mand bag det uhyggelige Kistelåg, ligeså meget besværet af den harpiksagtige Fyrretræslugt, som af Stanken fra det nær ved liggende, halvt opløste Lig, medens Anger og Fortvivlelse kæmpede om Herredømmet i hans Indre.

Ved sin Indtrædelse i Lighuset var det undgået Konsulens Opmærksomhed, at den Dél af Rummet, som lå til venstre for Indgangen, var

adskildt ved et, på en Jernstang, gennem Mes-
singringe trukket hvidt Forhæng.

Den skrigende Lyd af Ringenes Bevægelse
henover Jernstangen sagde ham, at et sådant
Forhæng blev trukket til Side.

Graverkarlen lod den gamle Tomsen træde
ind bag Forhænet.

— Hér ligger, sagde Karlen, Liget af et
ungt Fruentimmer, som er bragt herop tidlig på
Morgenstunden.

Et kvindeligt Lig, tildækket med et gammelt
Lagen lå på et Brædt, der var lagt over to
umalede Bukke.

Der herskede et Øjeblik en så dyb Stilhed,
at Konsulen gennem den skærpede Hørelse,
forstod, at Karlen løftede Lagenet bort fra den
dødes Ansigt.

Nu hørte han et smertefuldt Skrig, efterfulgt
af en rallende Hulken.

Således fik Konsulen Bekræftelse på sin,
ikke ubegrundede Formodning. Trods Kiste-
låget, som dækkede ham, så' han klart og tyde-
ligt den gamle Tomsen, opløst i Gråd, fortvivlet
henkastet over det aflivede Legeme af den elskede
Datter, der havde udgjort hans hele Glæde.

Og han var Skyld deri!

Det følte han, det vidste han!

Det stod tydeligt for ham, at han havde
myrdet et uskyldigt Barn, og dette Barn var

hans afdøde Faders trofaste Ungdomsvens eneste Barn!

Og den samme gamle Mand havde Aftenen forud forladt sin sindssyge Datter for, som Vidne til hans Lykke, at nedbede Himlens Velsignelse over ham.

Graverkarlen, som var bleven afbrudt i sin Middag, var imidiertid gået og havde lukket Døren efter sig.

Konsulen havde sluttet sig til hans Bortgang og vidste sig ene med den Mand, om hvis faderlige Venskab for ham han havde den klareste Forestilling, og ligeoverfor hvem han følte, at han fortjænte at stemples som Morder.

Havde den letsindige unge Mand ikke tidligere gjort sig Rede for, at enhver urigtig Handling, selv et sårende Ord eller en formastelig Tanke ikke undgår sin Straf, så tvivlede han nu ikke længer om, at Gengældelsen aldrig udebliver.

Men skulde en Forbrydelse kunne udsones, så måtte denne hans Brøde, begrundet i en svag Natur og begået i ungdommelig Letsindighed, kunne tænkes udsonet ved de Lidelser, han udstod. Den Angst, i hvilken han var kørt hjemmefra, den Uro, under hvilken han som en Tyv havde listet sig ind på Kirkegården for ikke at blive bemærket, havde, trykket, som han var, af Middagsstundens overvældende Solvarme, allerede tæret på hans Kræfter. Så havde han i

en uhyggelig og pínlig Stilling været Vidne til den gamle Faders hjerteskrærende Fortvivlelse. Og da Graverkarlen var kommen tilbage for at lede den gamle, af Sorg nedbøjede Mand ud af Lighuset og havde låset Døren efter sig, havde den ulykkelige unge Mand, halv afmægtig af at indånde den forpestede Luft, ikke formået at give sig til Kende og var flere Timer forbleven indelukket med de døde, med det forrådnede Lig og med hende, som han en Gang havde tilsvoret evig Troskab, og hvis unge Dage han på en så ubarmhjærtig Måde havde forkortet.

Såsnart det stod klart for ham, hvorledes han var stillet, havde han hurtigt befriet sig for det dækkende Kistelåg. I det større Rum åndede han noget friere, og hans første Tanke var at undersøge Døren.

Den var og blev lukket, og han vovede ikke at gøre Larm.

Så kastede han et ængsteligt Blik hen til Forhænget, som atter var trukket for.

Med bankende Hjærte havde han løftet det til Side, og da Graverkarlen tilfældigt atter kom tilbage, havde han ligget flere Timer på det kolde Sténgulv, sluttende den døde i sine Arme. Samvittigheden havde tilråbt ham, Ord for Ord, hvad han en Gang havde tilhvisket hende, hvis Øre nu for bestandig var lukket for Smiger og Forlokkelse. Og dog havde han talt til hende,

som om han troede, at hun endnu kunde høre ham. Han havde tryglet hende om Tilgivelse, med de helligste Eder havde han bekræftet sin Anger; han havde forsikret hende, at han aldrig vilde få en glad Time, førend han ved et eller andet Tegn var bleven overtydet om, at hun var forsonet.

Efter at være sluppen ud af sit Fangenskab havde Konsulen begivet sig gennem Skoven, og efter en kort Tid at have udhvilet sig i de høje Træers vederkvægende Skygge, var han netop nået til Jernbanestationen i det Øjeblik, da Eftermiddagstoget ankom fra Helsingør.

Graverkarlen var trådt et Skridt tilbage ved at sé en dødlignende Skikkelse træde ham i Møde fra det indre af Lighuset; men Konsulen havde beroliget ham og selv undgået enhver Forklaring ved at trykke ham et Tikronestykke i Hånden. Den friske, skønt varme Sommerluft, som mødte ham ved hans Udtrædelse af det forpestede Rum, havde, i Forening med et Par Glas Sherry ved Ankomsten i Hjemmet, for så vidt gengivet ham hans Fatning, at han vovede at lade Førstefuldmægtigen kalde til sig i Beboelseslejligheden på første Sal, da han havde manglet

Mod til at vise sig for det samlede Kontorpersonale.

Fuldmægtigen meddelte ham meget omstændeligt, hvad der siden Gårsdagens Aften var foregået i Huset, og Konsulen léd forfærdelige Kvaler ved at lade uvidende om alt, hvad der blev fortalt ham. Den Bevægelse, som afspejlede sig i den unge Mands Ydre, rørte Fuldmægtigen, da denne antog den for ligefrem varm og menneskelig Medfølelse med den unge Piges Skæbne og den gamle Faders Fortvivlelse. Han vilde forhøre sig, om den ulykkelige gamle var i Stand til at modtage Konsulen. Denne måtte benytte al sin Selvbeherskelse for ikke at røbe den Rædsel, som greb ham ved Tanken om at skulle stå Ansigt til Ansigt med Faderen til det Barn, han ikke kunde sige sig fri for at have myrdet. Til Held for den, af Samvittighedsnag forpinte unge Mand, kom Fuldmægtigen tilbage med den Beskéd, at den gamle Tjænstepige havde svaret ham, at hendes Herre, siden han havde modtaget Vished om sin Datters Død og så godt som afmægtig var bleven kørt hjem fra Københavns Banegård, lå stille hen uden at åbne Øjnene, og at hun anså det for rådeligst foreløbig at lade ham have Ro.

Dette Svar virkede for et Øjeblik beroligende på Konsulen. Men Synet af den, på et simpelt Brædt henstrakte, aflivede unge Pige forfulgte ham over alt, og han følte endnu bestandig de

de samme Lidelser, som han havde udstået ved timevis, i det ildelugtende Rum, at have været indespærret med den døde.

Det stod for ham som en Umulighed endnu i Aften at vende tilbage til »Strandløkke«. — Således havde han ladet Villaen kalde i Skødet, der var udstedt i Toras Navn. —

Hvorledes skulde han få Mod til at nærme sig sin rene, uskyldige Hustru? — At hans gamle Bogholder havde mistet sin Datter, var dog ingen Grund til, at han ikke turde sé sin Hustru i Øjnene? Hans Uro, hans fra den foregående Aften i enhver Henseende rimeligvis højst forskellige Opførsel måtte jo fremkalde en Mængde Spørgsmål, som han ikke vilde være i Stand til at besvare.

Han lod derfor, hvormeget det endogså kostede ham, Vognen køre tom tilbage og medgav Tjæneren et Brev, i hvilket han i de kærligste Udtryk og med blødende Hjærte beklagede, at vigtige Forretninger tvang ham til at blive Natten over i Byen.

Den unge Mand var Fortvivlelsen nær.

Det gik ved denne Lejlighed atter ud over Cigarerne, og han indhyllede sig i en så tæt Røgsky, at Omgivelserne antog usikre Omrids.

Men ikke desto mindre så' han i Tanken gennem Vinduet fra sit yppigt udstyrede Brudekammer med det dæmpede Lys en afsjælet

kvindelig Skikkelse flyde på Vandet udfor den festlig smykkede Villa.

Dette Syn forfulgte ham, da han langt ud på Natten kastede sig på sit tidligere Ungkarleje og erindrede sig den foregående Aftens Lyksalighed. Han strakte Armene ud mod sin fortryllende unge Hustru og bønfuldt hende om Tilgivelse for at have vanhelliget hendes rene Væsen ved sit besmittede Levnet. Da i det samme den bedragne unge Piges Lig af den kolde Strøm, i endnu tydeligere Omrids, førtes forbi hans Indbildningskraft, skjulte han sit Ansigt i sine Hænder og vred sig som en Orm, i det han råbte om Nåde for sine Synder.

Sønderreven i sit Indre, et Bytte for de mést forskællige Indtryk og Følelser, kastede han sig frem og tilbage i Sengen, indtil han henad Morgenstunden endelig faldt i Søvn. Men denne Søvn var så urolig og så opfyldt af forfærdelige Drømme, at den virkede alt andet, end vederkvægende, og da han vågnede opad Formiddagen, var hans Hoved så tungt og så opfyldt af ulidelig Smerte, at han styrtede ud af Sengen for at overgyde sig med Vand fra Ledningen ind i Soveværelset.

Ved det hurtige Spring ud af Sengen kom han til at stå ligefor det samme Spejl, i hvilket han den næst foregående Aften havde betragtet sig selv med stor Tilfredsstillelse.

Hvor forfærdet blev han ikke ved at sé sig

selv! Var det virkelig hans eget Billede, han så for sig? Var det den levelystne, nydelses-syge unge Mand, hvem det samme Spejl så ofte og endnu for ganske nylig havde aflokket et vel-behageligt Smil ved at gengive hans smukke, ungdommelige Skikkelse?

Det var jo en udlevet Olding, han så for sig, og den forfængelige unge Mand forfærdedes mere og mere, jo længere han betragtede sig i Spejlet. Kinderne vare gulblege, Øjnene lå dybt i Hovedet, og på en eneste Nat var han bleven aldeles gråhåret.

Så let var hans Karakter, så stor hans Forfængelighed, at de Kvaler, han nylig havde udstået aldeles trængtes i Baggrunden ved Synet af den Forvandling, der var foregået med hans hidtil ungdommelige Ydre.

Der var ikke Tale om, at han for Øjeblikket kunde lade sig sé. Hvorledes skulde denne Forvandling desuden kunne forklares uden at vække Mistanke om hans Brødefuldhed?

Da Fuldmægtigen søgte ham i Lejligheden på første Sal for at rådføre sig med ham, om hvad der skulde foretages med Hensyn til den gamle Bogholder, der i halv bevidstløs Tilstand ikke var modtagelig for nogen som helst Tilnærmelse, undskyldte Konsulen sig med netop at være i Begreb med sin Påklædning og afhandlede alt nødvendigt med Fuldmægtigen

gennem den halvt åbnede Dør. Han gav ham Anvisning på sin Kasse og bad ham indrette alt på det bedste med Hensyn til den unge Piges Begravelse.

Eftersom Fuldmægtigen var den eneste, der var indlemmet i, at den gamle Bogholders Datter var indlagt som Lig i et offentligt Lighus, pålagde hans Principal ham indstændigt at gøre alt for at neddykke Sagen. Hvis Sandheden nåede Konsulens unge Hustrus Øren, vilde denne Tildragelse gøre et smerteligt Indtryk på hende, og han vilde ikke være hos hende for at betage hende det uhyggelige ved en sådan Efterretning, da en meget fordelagtig Forretning med et engelsk Handelshus — som han sagde — nødte ham til at rejse, og da der samme Formiddag netop afgik Dampskib til Newcastle, vilde han ikke forsømme Lejligheden, der tilbød ham en så bekvem og direkte Befordring til hans Bestemmelsested.

Fuldmægtigen følte sig meget smigret ved, at den unge Konsul under sin Fraværelse ikke alene lagde Husets Vel i hans Hænder, men endogså overdrog ham sine private Bekymringer med Hensyn til hans Faders gamle Ven og dennes Sorg over Datterens uhyggelige Død. Da Fuldmægtigen øjeblikkelig vilde gøre de nødvendige Skridt til Begravelsen, sagde Konsulen ham Farvel med det samme, og efter i et Brev, fuldt at de mest glødende Besværgelser om sin

Kærlighed og Fortvivelse over, for nogen Tid at måtte forlade hende, at have underrettet Tora om den fortredelige Rejse, der var kommen ham så uventet, at Skibets Afgang ikke tillod ham at tage Afsked med hende, pakkede han de nødvendige Sager i en Håndkuffert og stjal sig, med denne i Hånden, usét ud af sin egen Gård.

På den nærmeste Holdeplads lovede han Droskekudskens dobbelt Betaling for at nå i rette Tid til Dampskibet. Det vilde nemlig have været ham en pínlig Tanke, om han skulde have været nødsaget til at opsætte sin Afrejse til Korsørtogets Afgang, så meget mere som han på denne Route næppe vilde have undgået at træffe sammen med en eller anden, som kendte ham.

Havde fordelagtige Handelsanliggender virkelig nødvendiggjort denne Rejse, vilde han bedre have kunnet finde sig i Forstyrrelsen af sin Lyksalighedsrus; ti hans Hovedbestræbelse var at tjæne Penge. Han betragtede Rigdom som en Almagt, der satte ham i Stand til at nyde Livet. Den var for ham en nødvendig Betingelse for at føle sig lykkelig. Han nærrede fuldstændig Ringeagt for sine afdøde Forældres snævre Syn på Livet. Uden at overveje, om Forretningen kunde bære de enorme Udgifter til Ombygningen og den luksuriøse Udstyrelse såvel af Gården på Kristianshavn som af det kostbare Landsted ved Stranden, havde han næppe sét sin gamle, stræbsomme og nøjsomme Fader sænkes i Jorden, førend

han havde åbnet det gamle Hjæms Døre for en Skare Håndværkere. Og med hvilken Utålmodighed havde han ikke fremskyndet Arbejdet både hér og ude ved Stranden?

Endelig var den længselsfuldt i Møde séte Dag oprunden, endelig havde Præsten forenet ham med Genstanden for hans mést brændende Begær, en Attrå, der i den Grad opfyldte alle hans Tanker, at den lod ham glemme Fortiden og dens hellige Løfter; endelig havde han som sin ægteviede Hustru indført den yndigste af alle Kvinder i sit Feslot, og nu, efter nogle korte Timers Lyksalighed inden for dets Mure, måtte han som en frivillig forvíst, under de kvalfuldeste Lidelser, sejle al denne Herlighed forbi, medens han tænkte sig Muligheden af at have forspildt sin Lykke for bestandig.

Konsulen havde omtalt for Tora, at han havde indrettet sig således, at han ikke behøvede at tage ind til Byen Dagen efter Brylluppet og måské heller ikke den næste Dag. Det kunde derfor ikke andet end overraske Tora, at han ikke desto mindre var kørt til København, og det endogså uden at give sig Tid til at sige hende Farvel. Hun gjorde sig ellers ingen Tanke derom. Men hvor forundret blev hun, da Vognen henad Aften kom tom tilbage, og hvor ene og forladt følte hun sig ikke midt i al denne, hende hid-

til fremmede Pragt, hvoraf hun pludselig så sig omgiven, da hun havde læst Konsulens Brev, der, kærligt og varmt, som det var skrevet, dog underrettede hende om, at hun ikke skulde vente ham tilbage før næste Morgen. Og da det endelig atter var bleven Morgen, modtog hun et Brev, skrevet i endnu lidenskabeligere Udtryk, efter hvis Læsning hun måtte formode, at hendes Mand, til hvem hun først var bleven viet for to Gange fire og tyve Timer siden, rimeligvis var sejlet hende forbi, medens hun, uden at ane det, havde stået ude på Altanen for at glæde sig over de mange Sejlere i Sundet.

Hun følte sig forunderlig usikker efter at have læst dette Brev. Hun måtte spørge sig selv om alt, hvad hun i de sidste Dage havde oplevet, var Drøm eller Virkelighed. Det forekom hende, at hun var ført til et afsides liggende Sted, hvor man holdt hende i et énsomt Fangenskab. Fængslet var vel intet almindeligt Fængsel; ti Lænken, som var smedet om hendes Hånd, var af Guld. Men det Sted, hvor man holdt hende fangen, var, trods dets hjæmlige Omgivelser, uhyggeligt ved sin Tomhed, ved sin Lydløshed, og det skilte hende på en grusom Måde fra de kærester af hendes Erindringer, fra en Fortid, som man aldrig vilde give hende tilbage.

Jo, hun var fængslet! Husets Herre havde lagt en trykkende Lænke om Hånd og Fod, endogså om hendes Vilje.

Der kunde ikke være Tale om at flygte; hun holdtes tilbage ved en forunderlig, uforklarlig Magt, der syntes at lænkebinde selv hendes Tanke. Den havde forsøgt at flagre ud i Verden, men den var standset på sin Flugt og var vendt om for, som en lydig Slave, at kaste sig for Tyrannens Fødder, der havde berøvet den dens Frihed.

Hun følte sig i den Grad ufri, at det endnu ikke var faldet hende ind at gå ned i den dejlige Have, skønt hun fra Vinduet havde beundret den som noget af det mést tillokkende.

Hun havde sét hvorledes de fjærnere liggende Gange fortabte sig i den tilstødende Skov; men hun var muligvis bange for i den frie Natur ikke at kunne udholde Vægten af sine Lænker.

Allerede den første Dag, hvor hun endnu ventede Konsulen hjem, havde hun søgt at adsprede sig ved at ordne sine medbragte Sager. Imellem en Dél Bøger tittede en Stambog frem. Hun greb den og åbnede den. Den indeholdt mange kære Erindringer, deriblandt flere smukke, kækt udførte Tegninger.

Hun gennembladede Bogen. Ethvert enkelt Blad talte om en Fortid, om hvis lykkelige Minder hun var fuldkommen overbevist, at også en anden havde bevaret Erindringen.

Hun standsede ved hver Tegning og bladede så videre, indtil hun nåede til et Stambogsblad, der

mere end noget andet trådte hende talende i Møde.

Det var en Blyantstegning af Guresø, sét fra Slotsruinen. Den stille Skovsø med sine fredelige Omgivelser var gengivet med stor Genialitet i Udførelsen.

Tegningen fremkaldte hos Tora Erindringen om en dejlig Sommeraften, om en i det hele taget henrivende Sommer, som hun havde tilbragt på Marianelund ved Gurre med en senere afdød Tante. Hendes Broder Julius, som Året efter rejste til Amerika, og om hvem hun i lang Tid havde savnet enhver Efterretning, havde i Forening med en intim Ven, den tidligere nævnte Maler Edvard Gorm, samtidig tilbragt en Ugestid på samme Gæstgivergård. En Aften havde de unge Mennesker lejet sig i Græsset under Ruinen. Det var en dejlig, stille Sommeraften, og Edvard Gorm, som altid havde sin Skitsebog hos sig, havde udført den omtalte Tegning. Tora havde beundret den, og da Edvard havde fuldendt sit Arbejde, havde han revet Tegningen ud af Bogen og givet Julius den til Tak, fordi han havde ført ham ud til dette fortryllende Sted, hvor han, som han sagde, havde svælget i Glæde.

Julius havde bemærket, at Edwards Blik, i det han med disse Ord havde rakt ham Tegningen, havde strejft Søsteren. Det havde allerede i længere Tid stået klart for Julius, at hans Ven

elskede Tora, og da de unge Mennesker nogle Dage efter brød op for at fortsætte en påtænkt Fodtur i det nordostlige Sælland, havde han, som ved en Forglemmelse, efterladt Tegningen på Toras Sybord. Senere havde han med Vilje ikke hentydet dertil, og da Tora ikke tilbageleverede Tegningen, var han bleven bestyrket i sin Formodning om, at Søsteren havde opfattet det lille improviserede Vers, der fandtes neden under Skitsen, som rettet til hende, og han tvivlede nu ikke om, at der fandt en stille Forståelse Sted mellem Tora og Edvard.

Hun havde fæstet Tegningen ind i sit Album; men fra den Dag kom Albumet kun frem i én-somme Timer, og hvor ofte havde hun ikke, under Edwards Fraværelse i Udlandet, betragtet denne Tegning og med bankende Hjerte læst de, ligeledes med Blyant nedenunder skrevne Linjer?

Hun gentog dem nu atter, men under Læsningen bleve Linjerne, ligesom Landskabet ovenover, mere og mere utydelige for hendes tårefyldte Øjne.

Hun læste:

»Dette Billed vil en Gang udslettes,
Snart vil svinde disse Dages Lyst;
Men, hvorhen i Verden jeg forsættes,
Véd jeg dog, at aldrig vil forgættes,
Hvad man skriver i et trofast Bryst.«

Så ofte hun havde læst disse simple Ord og betragtet den smukke Tegning, havde hun genkaldt sig hin lykkelige Aften så tydeligt, at hun syntes at genopleve den på ny.

Det var forekommet hende, som om hun indåndede den friske Sommerduft fra Mark og Skov, og hun havde troet at høre ethvert Ord, der var bleven talt.

Hvorfor var det ikke længere således? Hvorfor opfyldtes hun ikke af samme Lyksalighed ved at læse disse Linjer? Hvorfor græd hun som en fortvivlet? Hvorfor skyndte hun sig med at lukke Bogen og gæmme den så sikkert, som om den aldrig mere skulde tages frem?

Det er ikke vanskeligt at forstå. Senere Erindringer, — Erindringer, som vare så nye, så friske, at hendes kæreste og lykkeligste Minder syntes at falme derved, trådte frem for hendes Tanke. Hun så' ganske vist, om endogså i mindre bestemte Omrids, det omtalte Billede for sig. Hun så' den spejlblanke Sø og de venlige, i varme Tåger indhyllede Skove; men pludselig drog en usynlig Hånd et Forhæng af mørkerødt Silkedamask sammen for hendes Øjne. Ved en Lampes matte Skær trådte hendes Ægteherre ind i Kamret til hende, og ligesom hin, kort i Forvejen oplevede Nat sank hun ned på en nærved stående Chaisselong uden at kunne gøre sig Rede for de Følelser, der bemægtigede sig hende. Det var hende umuligt at fæste

Tanken ved noget enkelt bestemt; dertil havde hun i kort Tid oplevet altfor mange alvorlige Begivenheder. Hun sad hér i det mést pragtfulde Hjem, omgivet af en så smilende Natur, at man vanskelig skulde kunne påvise Mage til den; men den, hvem hun skyldte al denne Herlighed, den, som havde ført hende til dette Trylleslot, var pludselig forsvunden og havde overladt hende til den forfærdeligste Ensomhed.

Hvis han tidligere havde forladt hende, hvis han endnu for få Dage siden havde gengivet hende hendes Frihed, vilde hun have takket ham på sine Knæ og jublet af Glæde. Nu, forunderligt nok, var det anderledes; hun savnede ham.

Hun følte, at hvis han var til Stede, vilde hun få Ro i Sindet. Som det nu forholdt sig, var det hende ikke muligt at styre sine genstridige Tanker. De søgte bort, langt bort, og dog var der noget, som kaldte dem tilbage. De vare, ligesom hun selv, bundne til Stedet, og uagtet alt, hvad der hér mødte hendes Øje, var udsøgt skønt, blev Énsomheden hende næsten uudholdelig.

Til al Lykke fik hun i den nærmeste Tid så mange Besøg, at der kun i enkelte Timer gaves hende Lejlighed til at overtænke sin Stilling. Hun modtog mange hjertelige Lykønsk-

ninger. Man beklagede hende med Hensyn til det Afbræk, hendes Lykke havde lidt, derved at Konsulen så uventet havde sét sig nødsaget til at foretage en Rejse. Hun måtte vise sig som en forekommende og gæstfri Værtinde mod de gode Mennesker, som havde foretaget den lange Udflugt for at lykønske hende og hendes Mand. Hun måtte føre dem om i Huset, i Haven, ja, hun kunde endogså ikke undslå sig for at foretage lange Spadsereture med enkelte Gæster i de nærliggende Skove. Men selv om hun i et enkelt Tilfælde havde Følelsen af, at Besøget var fremkaldt mere af Nysgærrighed, end af sand Interesse, var hun sine Gæster uendelig taknemlig. Så længe hun havde været ene, havde hun følt sig som en fremmed i sit eget Hjem. Hun havde ikke været uden for sin Dagligstue, og Haven havde hun kun kendt for så vidt, som hun havde kunnet i Agt tage den fra sit Vindu.

Hun havde ikke haft Mod til at åbne en Dør. Det forekom hende, at hun ikke havde Ret til på egen Hånd at foretage det mindste Skridt. Nu nødtes hun dertil, og ved efter Hånden at blive fortrolig med sit Hjem, afholdtes hun fra mange Tanker, som hun måtte tilstå for sig selv, strede mod de Pligter, hun havde pålagt sig.

Det stod nu klart for hende, at hun var bunden, lænkebunden for bestandig. Hun var den rige Konsuls Hustru. Hun vidste det af de

mange direkte og indirekte Hentydninger; hun kunde ikke længer tro, at det var en Drøm.

Fortidsminderne trådte vel i ubevogtede Øjeblikke klart og stærkt frem for hendes Tanke, men hendes hele Væsen var samtidig gennemtrængt af et ubevidst Savn af den fraværende, om hvem enhver enkelt Genstand hér i Huset talte så levende. Det var jo ham, hun skyldte enhver Ubetydelighed i dette feagtige Hjem, om hvilket Baron og Baronessen med en ualmindelig taktfuld tilbageholdt Overraskelse havde udtalt sig særdeles gunstigt.

Det mést kærkomne Besøg, som Tora havde modtaget i disse Dage, var dog det, hendes kære Præst aflagde hende. Da han hørte, at Konsulen uventet havde måttet foretage en Forretningsrejse, havde han som et andet skrøbeligt Menneske beklaget hende; men på samme Tid havde han på sin sædvanlige, milde Måde ladet et Ord falde om, at man altid bør sé den gode Guds Påmindelser i slige Tildragelser, som synes at gribe forstyrrende ind i Menneskets Beregninger.

— Det gælder til enhver Tid om villig at ofre, hvad der er os kærest, når han vil det, som véd, hvad der tjæner os bedst. Og kun den kan sé rolig tilbage på sit Liv, som altid har sat Pligten over alt.

— Gælder det om at ofre, hvad der er os

kærest, så har jeg en rolig Samvittighed, tænkte Tora.

— Men kan det forsvares at bortgive sin Hånd uden at lade Hjærtet følge med? spurgte hun sig selv, efter at have læst det første Brev, som Konsulen sendte hende fra England. Ethvert Ord deri tydede på hans brændende Lidenskab for hende, og ved at læse om al denne Kærlighed følte hun en vis, Uro vækkende Længsel efter ham, og hun håbede, at det vilde lykkes hende at skænke ham sin Kærlighed — mindre for at glæde ham, ti han var jo overbevist om at være elsket — end for at berolige sin egen Samvittighed.

— Mine Pligter vil jeg i det mindste opfylde. Muligvis kan jeg på denne Måde fritages for —

Hun standsede i sin Tankegang og forfærdedes over hvad hun havde indladt sig på.

— Er den første af mine Pligter ikke at elske min Mand? spurgte hun sig selv. Alle de andre Hensyn, ved hvis Opfyldelse jeg håbede at erstatte Mangelen af den egentlige Kærlighed, er jo en Selvfølge af denne Følelse.

Hun modtog nu daglig Brev fra Konsulen. Indholdet var formelig brændende.

I et af sine Svar tog hun endelig Mod til sig og bad ham om at fremskynde Hjemrejsen. Hun havde sat sig for i et og alt at være ham tro, og det forekom hende en Troløshed at være

ene med sine Tanker, med disse Tanker, hvis forvirrede Flugt man ofte med sin bedste Vilje ikke formåer at tvinge.

— Min inderlig elskede Hustru, jeg var allerede for længe siden vendt tilbage, hvis det havde været mig muligt, gensvarede han i sit næste Brev. Men jeg nødes til at sige dig Sandheden. Jeg har ligget syg, siden jeg kom hertil. Du må nu ikke ængste dig. Jeg siger dig oprigtigt, at jeg har tvivlet, om jeg nogen Sinde skulde få dig at sé igen. Men jeg føler mig allerede langt bedre, og Lægen giver mig det bedste Håb.

Denne uventede Efterretning gjorde et stærkt Indtryk på Tora. Hun besluttede at rejse over til ham, og hun havde næppe læst Brevet til Ende, førend hun satte sig til at besvare det. Hun skrev, som hun følte, at hun var meget bekymret for ham, og om hun just ikke brugte Udtryk, der tydede på en lidenskabelig Kærlighed, så talte der dog en sådan Hjærtelighed ud af hvert Ord, at Konsulen ikke kunde tvivle om at være elsket.

— Jeg sidder hér og skriver dig til i vort altfor smukke Hjem, hvor jeg desværre har vanskeligt ved at føle mig hjemme, fordi her er så meget, som mangler et Minde om dig. I de få Timer, jeg før din uventede Afrejse tilbragte hér i Huset, må du kunne erindre, at vi kun fik Lejlighed til at opholde os i nogle enkelte af de

mange pragtfulde Værelser, hvoraf denne fortryllende Villa består. Kun i disse Værelser forekommer det mig, at jeg har Ret til at opholde mig, fordi du har betrådt dem i Forening med mig og derved indviet dem som mit Hjem. Den hele øvrige Lejlighed står for mig som noget mig aldeles uvedkommende, og jeg havde næppe sat min Fod i alle disse, næsten kongeligt udstyrede Sale, hvis jeg ikke af Høflighed havde været nødsaget til at vise de mange gode Mennesker, som have bragt os deres hjærtelige Lykønskninger, om i Huset. På samme Måde er jeg bleven tvungen til at gå ned i den dejlige Have, som jeg er overbevist om, at du havde glædet dig til at vise mig. Det var med stor Ulyst, at jeg viste disse fremmede Mennesker, hvad du endnu ikke havde vist mig. Men kunde jeg andet? Er du vred på mig derfor? Mig selv var det en højst ubehagelig Følelse, at jeg kom til at give mig Mine af at være i Besiddelse af al denne Herlighed.

— Jeg forekommer mig selv som et utålmodigt Barn, der før den højtidelige Time, hvor Døren Juleaften åbnes til den oplyste Sal, har kigget gennem Nøglehullet.

— Jeg har mange kærlige Hilsener at bringe dig. Men jeg vil ikke trætte dig længer med disse Biting. Hovedhensigten med mit Brev er at bede dig om Tilladelse til at måtte rejse over til dig.

Det var med blandede Følelser, at Konsulen læste dette Brev.

Han havde ladet sig henrive af et fortryllende Ydre. Han havde sét en Blomst, som endnu stod i Knop, og han havde bemægtiget sig den. Nu først åbnede den sit Bæger, og han beruste sig i dens Duft. Men på samme Tid grebes han af en dødelig Angst for at sé Blomsten lukke sig for bestandig for hans fortærende Attrå. Han indså, at hun med Afsky vilde vende sig bort fra ham, hvis hun fik mindste Nys om hans Brødefuldhed; derfor havde han grebet til en Løgn, og, betyngtet af denne, forekom det ham nu umuligt at komme hende for Øjnene.

Hvad skulde han gribe til? — Tora havde bedet om Tilladelse til at rejse over til ham. I sin Utålmodighed vilde hun måské ikke afvente hans Svar? Og skønt han brændte af Længsel efter atter at favne sin yndige Hustru,anfærdedes han ved Tanken om, at hun skulde overraske ham og opdage, at han havde bedraget hende.

Han telegraferede øjeblikkelig, at hun ikke havde Grund til at ængste sig, og at det vilde være ham meget imod, om hun udsatte sig for Rejsens Besværligheder. Samtidig skrev han et udførligt Brev, hvori han takkede hende for al hendes Kærlighed. Han fortalte hende, at han

var udenfor al Fare, og at han håbede inden Månedens Udgang at kunne tiltræde Hjemrejsen.

Efter at have modtaget disse beroligende Efterretninger var Tora kun opfyldt af Tanken om sin Mands Hjemkomst. Som Forholdene nu en Gang vare, følte hun, at hun kun i hans Nærhed vilde kunne opnå Ro i Sindet. Hun skrev ham til, at hun talte Dagene og Timerne til det Øjeblik, hvor hun håbede at gense ham, og at han med Hensyn til hende ikke skulde gøre sig den ringeste Bekymring i Henseende til sit, under Sygdommen forandrede Udseende, som han havde berørt i sit sidste Brev. Hun beklagede, at hans smukke Hår i en så ung Alder var bleven gråt, men hun forsikrede ham, at selv om hun tænkte sig ham aldeles ukendelig, vilde de Følelser, hun nærede for ham, derved ikke kunne undergå nogen Forandring.

Denne Mands og denne Kvindes ægteskabelige Forening hvilede, som man sér, ikke på nogen solid Grund. Men her var Betingelser til Stede for, at dette Ægteskab desuagtet kunde være blevet nogenlunde lykkeligt. Han, den unge lidenskabelige Mand havde forelsket sig i hende på et Bal uden at kende hende, uden

nogen Sinde tidligere at have sét hende, og hun —? Ja, fra hendes Side havde det hverken været Kærlighed eller Lidenskab. Men — hun havde givet sit Ord, og det havde hun besluttet at holde. Nu følte hun endogså, at det vilde være hende en Umulighed at bryde det.

Den Troldom, som Toras Skønhed fra første Øjeblik havde udøvet over den unge Konsul, havde ladet ham glemme alt, hvad der ikke angik hende. Men Tora besad mere end Skønhed; hun var en rén, en virkelig Kvinde, og sand Kvindelighed er, når alt kommer til alt, den Magt, der varigst fængsler Manden, selv om han er af en så flygtig og så sanselig Natur, som den Mand, i hvis Hænder Tora havde lagt sin Skæbne.

Havde han øjeblikkelig haft Mod til at tilstå hende Sandheden, vilde hun rimeligvis forfærdet være trådt et Skridt tilbage; men når hun havde fået Tid til at overveje Forholdene, når den første Afsky for noget, hendes Natur så aldeles fremmed havde fortaget sig, så vilde hun med sit milde Hjærte have ladet sig røre af hans Oprigtighed, hans Tillidsfuldhed, hans Anger, og hun vilde have tilgivet ham.

Men da han midt i sin Glædesrus på en så gribende og uhyggelig Måde vækkes til Bevidsthed om sin store Uret, taber han, ved Tanken om Toras Rénhed, Besindelsen og griber til Løgn. Af lange Omveje søger han at naturlig gøre den Forvandling, hans ungdommelige Ydre pludselig

er undergået. Han forviser sig selv, dels af Frygt for at komme sin Hustru for Øjnene og dels for at gøre sin Fortælling om den opdigtede Grund til hans grå Hår, som skyldtes Rædsel og Fortvivelse, troværdig. Da han endelig får Mod til at vende hjem og vil kaste sig i sin Hustrus Arme, føler han tydeligt, at den Lykke, han havde tænkt sig ved hendes Side, for bestandig er forspildt. Før var det hende, der søgte at undgå hans glødende Blik, nu er det ham, der næppe vover at sé op, når Toras milde Øjne søge den synlig bekymrede Ægtefælle, til hvem hun for hver Dag, der går, føler sig fastere bunden, og hvem hun tror at skyldte så meget.

Det pragtfulde Landsted, hvor han havde forestillet sig at skulle leve med sin fortryllende Hustru som i et andet Paradis, er næsten bleven ham forhadet. Havet, som han ikke kan undgå Synet af, og hvis Brusen han hører, hvor han står og går, forfærder ham, og hans Forfængelighed tillader ham ikke at afhænde Villaen. Tora har desuden sagt ham, at den friske Luft ved Stranden er nødvendig for hendes Helbred, og har hun ikke erklæret sig bestemt mod at rejse? Hans Interesser tillade ham heller ikke at være bestandig fraværende. Rigdom er ham nødvendig. Penge må han tjæne.

For at trænge de forfærdelige Tanker, som forfølge ham, i Baggrunden, er han under sit Ophold

i Newcastle gået ind på en, ham foreslået, letsindig Plan, der ikke går ud på mindre end dér på Stedet at anlægge en Fabrik for Tilvirkning af de Stoffer, som udgøre Husets vigtigste Forretningsgrén, og som dette hidtil har ladet opkøbe dér på Pladsen. Der var gjort en Beregning over den betydelige Fordél, som Huset vilde have af selv at forfærdige sine Varer, og disse glimrende Udsigter havde i høj Grad tiltalt Konsulen. Han havde allerede købt Grunden til de vidtløftige Bygninger, som det påtænkte Foretagende vilde nødvendiggøre, og en Arkitekt var antagen til at udkaste de fornødne Tegninger.

Synet af den gamle, blege, nédbøjede Bogholder var ham, når han mødte på Kontoret i Byen, ligeså pínligt som den vedvarende Klagesang, Havet opførte under Villaens Vinduer, og da den påbegyndte Fabrikbygning i Newcastle syntes en lovlig Grund, rejste han meget ofte til England.

Så betagen han var af Toras Skønhed, og i hvor høj en Grad han endogså følte sig tiltalt af hendes rene, uskyldige Tænkemåde, så var han næsten bange for at være ene med hende, og da man hen på Efteråret var flyttet ind i den gamle Grosserergård på Kristianshavn, hvor alt ligeledes var udstyret i den mést skrigende Mod-sætning til hvad Konsulen havde været vant til i sine Forældres Tid, måtte Tora finde sig i en

Mængde larmende og overdådige Selskaber såvel i som udenfor Huset.

Den samme Angst, som var overkommen hende ved Tanken om en Rejse i Udlandet, den samme Angst følte hun nu, hver Gang der var Tale om en Indbydelse til et Selskab i den store Verden. I et sådant Selskab møder man jo, hvem man mindst aner, og et uventet Møde kan ofte være højst pinligt. Tora frygtede for et sådant Møde; ja, hun vilde have givet sit Liv for at undgå det. Som en ægte kvindelig Natur følte hun sig fast bunden til den Mand i hvis Arme hun frivillig eller ufrivillig havde kastet sig. Kun i hans Nærhed, kun ved at være ene med ham var der Ro i hendes Sind. Men for denne Rénhed, hvoraf Toras Hengivenhed var præget, veg Konsulen tilbage; i hendes Nærhed kunde han ikke tvivle om sin egen Brødefuldhed. Han trængte til Bedøvelse, og den fandt han kun ude omkring i vilde og støjende Glæder, eller i Tilfredstillelsen af sin personlige Forfængelighed, når han så sine Sale opfyldte af den elegante Verden.

Han havde aldrig sét nogen skønnere Kvinde for sine Øjne, og som en Vellystning havde han favnet sin unge Hustru i den første stille Time, han som hendes retmæssige Ægteherre havde befundet sig ene med hende; nu måtte han endogså lægge Tvang på sig for ikke at træde tilbage, når han mødte hendes uskyldige Væsens rene Ånde.

Til Held for Tora fik hun tidligt på Foråret en lovlig Undskyldning for at holde sig borte fra al Selskabelighed, og da hun fik nye Pligter at opfylde, andre Forhåbninger at fæste Tanken ved, var det hende mindre føleligt, at hun kun sjælden så' Konsulen ved sin Side.

Havde han blot haft Mod til at sige hende Sandheden — thi det var nærmest den Løgn, som var imellem dem, der mere og mere adskilte dem — så havde hun ganske vist under de for Hånden værende Omstændigheder slynget sine Arme om hans Hals og sagt ham, at ligesom hun håbede, at den Glæde, der opfyldte hende, også vilde blive hans Glæde, således kunde han være overbevist om, at hvad der hvilede tungt på ham, måtte være en ligeså tung Byrde for hende at bære.

Men han sagde intet, og Mand og Hustru bleve fremmede for hinanden.

Da hun så fødte en Søn, og Konsulen, som rimeligt var, forlangte, at denne Søn skulde kaldes Edvard efter hans afdøde Fader, var det vel ikke forunderligt, om hun i sine ensomme Timer kastede sin hele Tanke, hele sin Kærlighed på dette Barn.

Tora havde hørt Tale om den gamle Bogholder og endelig fået at vide, at han havde mistet

sit eneste Barn, en yndig ung Pige, som på hans gamle Dage havde udgjort hans hele Livsglæde. Man havde dog været så skånsom ikke at nævne et Ord om, hvorledes hun var kommen af Dage. Muligvis vidste man heller ikke bestemt Besked derom. Så meget er imidlertid vist, at ingen havde haft Hjærte til at omtale, at denne store Sorg var overgået den gamle Mand netop samtidig med hendes Bryllup, til hvilket såvel han som Datteren, efter Toras Formening, vilde have været selvskrevne Gæster efter det Forhold, i hvilket man havde sagt hende, at de bestandig havde stået til Familien Gorm.

Næppe var hun, efter at være flyttet til Byen, bleven indviet i disse Forhold ved at forhøre sig om, hvem den gamle, nedbøjede Mand var, som hun daglig så' med usikre Skridt gå over Gården fra den lave Sidefløj til Hovedbygningen, førend hun opsøgte ham i hans beskedne Bolig. Hér så' hun snart, i hviken Grad han måtte savne et kærligt Væsens Omhu og Pleje. Hun lod stil-tiende, efter Aftale med den skikkelige gamle Tjænestepige, styrkende Levnetsmidler bringe ind i Huset, og det varede ikke længe, førend Tora påtog sig at sørge for alle den gamle Mands Fornødenheder.

Denne kærlige Omhu, der mindede ham om de lykkelige Dage, da hans lille Mariane sprang munter og glad om ham, og hvor hun til enhver Tid havde opfyldt alt, hvad han ønskede, længe før-

end Ønsket var bleven udtalt, gjorde hans gamle Hjærte usigelig godt; men fremfor alt var det de inderlige og fornuftige Samtaler med Tora, der bevirkede, at han lidt efter lidt rettede sig nogenlunde igen. Der udviklede sig en fuldkommen Fortrolighed mellem den gamle Bogholder og Principalens unge Frue. De kom til at skylde hinanden mangt og meget. Hvad hun kunde ønske at glemme, glemte hun i sin Omsorg for ham, og ved sin religiøse Tænkemåde lærte hun sin gamle Ven lidt efter lidt at bære de Byrder, der vare lagte på hans trætte Skuldre.

Den lykkelige Begivenhed, der sikrede Navnet Gorms Fremtid, opfyldte den gamle Tomsen med inderlig Glæde, og da Barnet skulde døbes, og Konsulen havde bestemt, at Drengen skulde opkaldes efter hans afdøde Fader, mente Tora, at det vilde have været den afdøde kært, hvis han havde levet, om hans gamle Ven blev opfordret til at være Barnets mandlige Fadder. Konsulen vilde gøre Indvendinger; men han betvang sig. I Betragtning af hvad man skyldte den afdødes Minde havde Tora ikke taget Hensyn til Konsulens Forfængelighed.

— Du kan da ikke mene, at nogen anden skulde være nærmere dertil, end din egen Faders Ungdomsven og Fortrolige?

Den unge Mand indså meget godt det smukke i hendes Tanke, og han fortaug, rødmende for sig selv, at han havde tænkt at anmode Baron

og Baronessen om at bære ham og hans Hustru med at stå Fadder til deres førstefødte.

Hvor pínligt det endogså var for Konsulen, så afholdt han sig fra enhver yderligere Bemærkning, og det blev bestemt, at den gamle Tomsen skulde anmodes om at være Barnets Fadder.

Også denne kærlige Opmærksomhed oplivede den gamle Mand. Sønesønnen skulde jo bære Bedstefaderens Navn, og til Bedstefaderen havde han fra sin tidligste Ungdom været knyttet ved Venskabet og Taknemmelighedens fasteste Bånd.

Men den Fortrolighed, som på denne Måde udviklede sig mellem den gamle Bogholder og Tora, bidrog endnu mere til at fjærne Mand og Hustru fra hinanden. Dertil kom, at de mange Selskaber, som Tora denne Vinter havde været nødsaget til at déltage i, havde forøget hendes Modvilje ligeoverfor Bylivet. Hun søgte derfor at fremskynde Udflytningen til Villaen, og hvad denne ikke forud havde tabt i Tillokkelse for Konsulen, det tabte den nu, da han ikke med nogen rimelig Grund kunde i Møde gå Toras Forslag om at tilbyde Bogholderen at flytte med ud på Landet.

— Vi kan umulig forsvare at overlade din Faders gamle Ven til sin sørgelige Ensomhed. Betænk dog, at han har mistet sit eneste Barn! Efter hvad man har fortalt mig, så skal den unge Pige have været noget af det yndigste, man kunde sé for sine Øjne? Man siger at hun var ligeså smuk som barnlig og god?

Konsulen var nær ved at synke i Jorden. Han måtte gøre en Kraftanstrengelse for ikke at røbe, hvad der bevægede sig i hans Indre.

Da der i det samme foregik noget usædvanligt på Gaden, benyttede han Lejligheden til at vende sig bort. Men hans Holdning, eller rettere sagt, hans Mangel på Holdning forrådte ham. Tora så' efter ham, da han tjærnede sig henimod Vinduet, hvor han med bortvendt Ansigt blev stående i en sammensunken Stilling. Hun lagde Mærke dertil og tilføjede:

— Du har holdt af hende?

Disse Ord bleve sagt uden nogen som helst Hentydning, men netop derfor gjorde de et så stærkt Indtryk på den unge Mand, at han nær havde givet et Skrig fra sig og kastet sig for Toras Fødder.

Havde han blot gjort det, havde han blot tilstået hende alt! Nu betvang han sine Følelser ved krampagtigt at gribe fat i Vindueskarmen. Han taug, og det blev bestemt, at den gamle Bogholder — hans nagende Samvittighed — skulde flytte med ud på Landet.

Men havde Tora følt sig trykket af den store Selskabelighed, som i Vinterens Løb var bleven Konsulen nødvendig, så vandt hun ikke stort ved at være flyttet ud til Villaen. Konsulen vendte sjælden nogen Dag hjem fra Byen uden at bringe en eller flere Gæster med sig,

Gæster, for hvem Tora ikke vilde have haft den mindste Interesse, hvis de ikke vare blevne indførte under Navn af Konsulens Venner, og disse såkaldte Venner sloge sig ofte til Ro for længere Tid.

Det var i Regelen sådanne Mennesker, som på en eller anden Måde spillede en Rolle i Verden, Folk, som havde et Navn, Folk med Rang eller Formue, undertiden også Kunstnere, det vil sige Kunstnere, som gjorde Opsigt — Øjeblikkets lyssende Stjærner!

Han turde aldrig være ene, og kun ved at tilfredsstille sin Forfængelighed var han i Stand til at glemme.

Fra det Øjeblik, da Tora var bleven Moder, havde hun gjerne sagt hele den øvrige Verden Farvel for udelukkende at leve for sit Barn. Men hun kendte de Pligter, der påvilede hende, og i alvorlige Samtaler med den gamle Tomsen var det gået op for hende, hvad en Hustru kan være for sin Mand.

Den gamle Bogholder havde givet hende et klart Indblik i Handelens Mysterier. Han havde oplyst hende om, at man i næste Øjeblik kan tabe langt mere, end man har vundet i det foregående. Han havde gjort hende det begribeligt,

at i denne Verden, hvor enhver er underkastet de utroligste Omstiftelser, lever ingen på mere usikker Grund, end netop Købmanden.

Tora havde ved denne Oplysning uvilkårligt sét sig om i det kostbart udstyrede Værelse, hvor Samtalen blev ført. Hun syntes, at Gulvet løsnede sig i sine Fuger under hendes Fødder.

Den gamle Bogholder havde allerede længe sét med Skræk på det Liv, den unge Konsul førte. Han havde været Vidne til Grundlæggelsen af den solide og anséte Forretning og igennem en Række af År selv bidraget sit til den bestandige Forøgelse af den Formue, som hans Ungdomsven, den gamle Grosserer, havde efterladt Sønnen. Det var ved Arbejdsomhed og sunde Beregninger i Forening med Tarvelighed og Selvfornægtelse, at den afdøde havde tjænt sig op. Siden Konsulen var kommen til Roret, blev der måské foretaget mere, end i ældre Tider. Omsætningerne vare ganske vist langt større; men Udbyttet stod aldrig i Forhold til hvad der blev vovet. Og selv om den unge Mands dristige Spekulationer til enhver Tid vare blevne kronede med Held, så var hans Forfængelighed et bundløst Dyb, i hvilket den gamle, besindige Bogholder troede at sé det møjsommeligt erhvervede forsvinde. Han vidste, hvad der var bleven tjænt i de gamle, uanselige Kontorlokaler, og hvor tilfreds man havde levet i de tarvelig møblerede Værelser på første Sal. Nu så han betydelige Summer

anvendes på Ombygninger og Forskønnelser. Den gamle Grosserer havde en enkelt Sommer ekstravageret ved at leje en beskeden Sommerlejlighed i Frederiksdal eller Farum; men denne stræbsomme Mand havde næppe lukket Øjnene, førend Sønnen trækker en betydelig Kapital ud af Forretningen for at købe en kostbar Grund på det moderne Strøg ved Stranden, hvor han opfører og udstyrer en Villa med en Overdådighed og Pragt, som mangan Fyrste måtte misunde ham. Og nu dette sidste, efter den gamles Formening, fortvivlede Indfald at anlægge en Fabrik i Udlandet, hvor Bestyrelsen må betroes i fremmede Hænder, og hvis Driftsomkostninger vanskelig lade sig kontrollere på Afstand.

Den gamle følte den Ærbødighed, han skyldte sin unge Chef. Det var i hans Tjeneste, at han tjænte sit Brød. Men han havde altfor megen Godhed for Konsulen, der var vokset op under hans Øjne, til at han skulde kunne sé rolig på, at han arbejdede på sin egen Ødelæggelse. Hvorledes skulde han kunne forsvare det for sin Samvittighed? Vilde hans afdøde Ven, når han mødte ham hinsides Graven, ikke kræve ham til Regnskab for ikke i Tide at have advaret Sønnen?

Men der havde i den senere Tid — hvad den gamle Mand ikke var i Stand til at gøre sig selv Rede for — udviklet sig et noget fremmed Forhold imellem den unge, hovmodige Verdensmand og den beskedne Bogholder, og der kom aldrig

et Ord over den gamle Mands Læber, hvor ofte han endogså foresatte sig at tale oprigtigt med Sønnen af sin gamle Velgører. Derimod udtalte han sine Bekymringer for Husets unge Frue, og selv lige overfor hende vogtede han sig for direkte Hentydninger til Konsulens Letsindighed. Han indskrænkede sig til at ivre imod Overdådighed i Almindelighed og den Samvittighedsløshed, der for Tiden gjorde sig gældende i alt.

— Således som Folk leve nu til Dags, sagde han en Dag til Tora, er det umuligt andet, end at det må ende med Forskrækkelse. Jeg kan ikke frigøre mig for den Tanke, at Jorden er undermineret under disse livslystne, ubetænksomme Menneskers Fødder. En skøn Dag åbner Afgrunden sig for, under rædselsfulde Jammerskrig, at opsluge de letsindige.

Sådanne Ytringer forfejlede ikke den tilsigtede Virkning på Tora. Hun elskede, hvad der var smukt, hun havde et åbent Øje for Naturens Skønheder, en udviklet Sans for Kunsten, hun følte en varm Beundring for alt stort, og hun havde kun Tilbøjelighed til det gode. Den udsøgte Smag, hvormed alt var udstyret i det Hjem, Konsulen havde beredt hende, havde forsonet hende med den overdrevne Pragt; men efter disse og lignende Ytringer af den gamle, troværdige Mand forfærdedes hun over det overdådige Liv, hun déltog i hér i Huset.

Hvad hendes kære Præst havde ytret havde

allerede vakt Skrupler hos hende. Det var gået op for hende, under hvor ulige Vilkår Menneskene leve hér i Verden, og det ofte ligeså ufortjent som uforskyldt, og hun var kommen til at tænke mere, end nogen Sinde tidligere, på de mange, som føre en fortvivlet Kamp for Tilværelsen, som lide under Sygdom, som ofte mangle et uselt Stykke Brød for at stille Hungeren og om Vinteren den nødvendige Varme til Livskraftens Opretholdelse.

Og hun havde opsøgt de fattige i Egnen og bragt Trøst og Lægemidler til de Lidende.

I Fiskerlejet var der allerede mange, som velsignede hende. Men den Beroligelse, som hun havde søgt héri, forslog nu langt fra, efter at den gamle Mand med den lange Erfaring, navnlig i Henséende til hvad der angik Handelsstanden, havde forestillet hende Købmandens Virksomhed som hvilende på en Vulkan. Hun tænkte i sin Angst samtidig på sit Barns Fremtid og på sin Mands gamle Fader, hvem de havde at takke for de gode Vilkår, hvorunder de levede.

— Skulde denne Bygning, som den afdøde har rejst ved møjsommeligt at lægge Stén på Stén, kun have nået sin Fuldendelse; for at vi skulde kunne føre en behagelig Tilværelse? Og jeg skulde bidrage til, at Bygningen atter sank i Grus? —

— Nej aldrig! —

Men hvad kunde hun, en stakkels, svag Kvinde med sin bedste Vilje vel udrette? —

Hidtil havde de store Selskaber og de hyppige Besøg på Landet været hende imod kun for så vidt, som hun af personlige Grunde ikke fandt Behag i dem. Hver Gang Døren åbnedes for en uanmeldt Gæst, overkom der hende en sådan Skræk, at hun ofte behøvede Tid til at fatte sig. Men nu så' hun Sagen tillige fra en anden Side. Hun ængstedes over de dermed forbundne, betydelige Udgifter.

En Gang tog hun Mod til sig og talte til Konsulen om Besparelser. Men han lo af hende og svarede hende, at det var noget, hun ikke forstod sig på.

— Når du blot sørger for, at du gør mit Hjem tiltalende for mine Venner, skal det aldrig mangle på Penge.

Og med disse Ord udbetalte han hende den betydelige Sum, som han hver Månedsdag stillede til hendes Rådighed.

Hun så' bekymret efter ham, da han med det samme forlod Stuen.

Et Øjeblik tænkte hun på at kalde ham tilbage for at sige ham, at hun ikke vilde modtage en så overdreven stor Sum, at Pengene brændte i hendes Hånd, og at hun ikke vilde bidrage til at ruinere ham.

Men hun betænkte sig. Det var ligesom

nogen pludselig indgav hende en Tanke, som hun umulig kunde tiltro sig selv.

Hun rødmede over sin egen Dristighed ved at forfølge den i dens Enkeltheder. — Hun rystede tvivlende på Hovedet, men desuagtet kom hun bestandig tilbage til den samme Tanke, og hun tænkte Dag og Nat på hvad hun havde at gøre.

Hun gentog for sig selv:

— Påhviler der Manden et Ansvar, så har Hustruen også sine Pligter!

— Jeg er jo desuden intet Barn. Er jeg ikke Moder, og gives der et større Ansvar? —

Det stod endnu ikke klart for hende, hvad hun havde at gøre; men noget, følte hun, måtte der gøres.

Konsulen havde lét af hende. — Hun vilde nødig såres i sine bedste Følelser, og derfor var hun i den første Tid noget frygtsom ved hvad hun foretog sig.

Men da hun begyndte at sé heldige Resultater af sine Bestræbelser, fik hun Mod, og dette Mod svigtede hende nu ikke længer.

En fortrolig trængte hun imidlertid til, hvis hun skulde kunne udrette noget alvorligt, og denne fortrolige blev selvfølgelig den gamle Bogholder.

Men ved at sé Tora bestandig mere og mere gå op i sine Pligter og ved samtidig så hyppig

at træffe den gamle Tomsen i hendes Nærhed, blev Konsulen efter Hånden ligegyldig for sit Hjem. Han misforstod Tora, og Synet af den gamle Mand var ham en vedvarende Påmindelse om den Brøde, han havde begået.

Det Afbræk, som den ulykkelige Krig i Fireogtrede gjorde i Forretningerne, bidrog ikke til at lette hans Sind. Han blev i det daglige Liv, mere og mere vanskelig at omgås, og da Tora så, at der faldt som en Stén fra hans Hjærte, så snart der trådte et fremmed Menneske ind af Døren, navnlig en eller anden, som ved livlig Samtale bragte hans Tanker bort fra hvad der trykkede ham, udtalte hun sig ikke længer imod det selskabelige Liv, de førte; men hun søgte på alle mulige Måder at bøde på de store Udgifter, som vare en uundgåelig Følge deraf. Hun påtog sig mange Byrder, som Konsulen ikke havde fjærneste Anelse om. Så snart hun havde dysset sin lille Edvard i Søvn, var hun beskjæftiget med en eller anden huslig Gærning, og dette arbejdsomme Liv blev hende aldeles uundværligt, da det frigjorde hende for den mørke Skygge, som Livets Forviklinger havde kastet på hendes Vej.

Hendes Selvfølelse léd under Konsulens tilsyneladende Ligegyldighed; men hvilken Tilfredsstillelse følte hun ikke, når hun ved Månedens Udgang regnede efter, hvormeget hun havde sparet sin Mand. Og når hendes lille Dreng

slog sine små Arme om hendes Hals, så forekom det hende, at hun ikke turde forlange større Lykke i Verden.

Et stort Tab, som hun imidlertid ikke var ene om at bære, havde hun lidt ved sin kære Præsts uventede Død. Det gik hende, ligesom den Gang så mange, mange andre; hun kunde ikke gøre sig fortrolig med den Tanke, at hun aldrig mere skulde høre denne sjældne Mand med sin klare Røst og sin overbevisende Kraft forkynde Frelsen og Opstandelsen.

Mindre savnede hun ham som den fortrolige Ven. Hun havde lært at beherske den, i det menneskelige Bryst nédlagte Længsel; hun havde begravet sine Savn dybt i sit Hjærte.

Tora var den gamle Tomsen taknemmelig, fordi han i Tide havde åbnet hendes Øjne for det farefulde ved sorgløst at hengive sig i Nydelsen af Tilværelsen, i Særdeleshed når denne er baseret på et så vulkanagtigt Grundlag om det, Købmandens Eksistens hviler på. Men hendes unge Hjærtes Moderglæde havde lidt et Skår ved disse Oplysninger; hun gjorde sig allerede Bekymringer for sit Barns Fremtid. Skulde dette yndige lille Væsen med det uskyldige Smil, som udgjorde hendes hele Lykke, i Tiden føres ind på denne samme farefulde Vej, hvis Fristelser

Faderen syntes ikke at være undgået? — Det vilde være højst sandsynligt, om Konsulen ikke ønskede Forretningen i fremmede Hænder, og var det ikke tænkeligt, at hendes Barn kunde slægte sin Fader på med Hensyn til Kald og Tilbøjeligheder?

Disse Tanker formørkede hende mangelstille Time. Men ligesom en Tilfældighed ofte fremkalder Underværker, således sendtes der også hende Lys i Tankens Mørke ved et rént Tilfælde.

En Dag, hvor hun, med sit Barn på Armen, stod fordybet i sådanne Tanker og stirrede ud af Vinduet uden at fæste Øjet på noget bestemt, kom Barnet Ruden så nær, at det kunde berøre den med sin lille Finger. Det var en smuk Efterårsmorgen, men Luften udenfor var meget koldere end Temperaturen i Stuen, og Ruden var derved bedugget.

Hvorfor tindrede hendes Øje med en Glans, som om hun så' den lyseste Fremtid oprulle for Tanken? Hvad var det for et Lysglimt, der var trængt ind i hendes Hjærte? Hvad var det, der pludselig fængslede hendes Opmærksomhed?

Det var ikke andet end nogle uskyldige Streger, som Barnet havde tegnet på Ruden. Men hun så' et Fingerpeg deri; i den unge Moders Fantasi bleve disse, vistnok aldeles tilfældige Linjer til en fuldstændig Tegning, et

Skib med sønderrevne Sejl, som kæmpede mod Havets oprørte Bølger.

Tora havde allerede meget tidligt næret varm Interesse for Malerkunsten. Et smukt Maleri havde altid haft stor Tiltrækningskraft for hende; der knyttede sig desuden for hende så mange Minder til denne skønne Kunst. Skulde alt dette kunne have haft Indvirkning på Barnet, medens det hvilede under hendes Hjærte?

En yndig Rødme farvede hendes Kinder; men denne Mulighed gjorde hende Barnet dobbelt kært.

Da Drengen blev større, var der meget, der tydede på kunstnerisk Sans hos ham, og i Stilhed vejlede hun ham i Begyndelsen så godt, hun kunde.

Dette Barn og streng Opfyldelse af Hustruens Pligter syntes at opveje de Skuffelser, Livet havde bragt hende.

Da hun lidt efter lidt havde indskrænket det kvindelige Tjænerskab, havde hun derved pådraget sig store Byrder. Men hun lod sig ikke mærke dermed. Det kunde og skulde ikke være anderledes.

Den af det kvindelige Personale, som det var faldet hende tungest at afskedige, var Berta. Den unge Pige havde vist hende så megen Hengivenhed. Men Berta var den mest undværilige. Tilfældet kom Tora imidlertid til Hjælp. Hun havde i Årenes Løb fået Interesse for de fleste

Familjer i Fiskerlejet, og Berta var ofte bleven sendt til en gammel Kone, hvem Tora forsynede med Arbejde. Denne Kone var Moder til den flinke unge Sømand, Ole Jensen, med hvem vi gjorde Bekendtskab i Begyndelsen af denne Fortælling. Han og Berta havde fået Godhed for hinanden, og da han kom hjem efter en lang Rejse, hvor han havde været godt forhyret og lagt sig noget til Bedste, holdt han Bryllup med hende.

Tora klædte sig med udsøgt Smag; men når det nu var uundgåeligt at anskaffe et nyt Toilette, kostede det hende ikke Halvparten af hvad det tidligere havde beløbet sig til. Om Sommeren klædte hun sig så godt som altid i hvidt, og blev der anskaffet en Kjole af mere kostbart Stof, lod hun en Syerske komme og hjalp selv til. Skulde der træffes Forberedelser til et større Selskab, forstod hun med forholdsvis små Midler at til Veje bringe det mest mulige. Ikke desto mindre blev alt smagfuldt og rigeligt serveret. Et Bevis hérfor var, at Konsulen aldrig gjorde nogen Bemærkning derover. Havde han været Vidne til den personlige Dél, som Tora tog i Husets Styrelse, vilde han have følt sin Forfængelighed krænket, og havde han anet, at Anretningen ved et sådant Selskab var bleven bestridt med en forholdsvis Ubetydelighed, så vilde han have fundet den aldeles skandaløs. Nu anede han heldigvis intet. Den

første i Månedens udbetalte han hende en betydelig Sum, men bekymrede sig for Resten i ingen Henseende om Husvæsenet. Medens han var beskæftiget med sine Forretninger eller færdedes ude omkring i Livet, fik Tora uforstyrret Lejlighed til at virke på sin Måde, og ved Udgangen af Månedens betroede hun Udbyttet af sin Virksomhed i den gamle Bogholders Hænder.

Efter at have været gift i over fem År og i al den Tid ikke at have hørt fra sin Broder Julius, modtog hun endelig en Dag et Brev, hvis Konvolut tydede på, at det var faret vidt omkring i Verden, inden det var nået hende. Brevet var nemlig adresseret til Frøken Tora Holsted, og af de mange, til Déls over hverandre påtrykte Poststempler og tilføjede Påskrifter kunde man forfølge den vidtløftige Rejse, det havde foretaget.

Broderen var uvidende om, at Tora var gift; han havde altså ikke modtaget hendes Breve.

Julius havde opholdt sig et År i New-York, men så dygtig han var, og hvor megen Flid han havde gjort sig, havde det ikke været ham muligt at trænge igennem. Så snart han havde hørt, at der var udbredt en epidemisk Sygdom i Charlestown, og at der ved den Lejlighed

fandtes Mangel på Læger i denne By, havde han derfor intet Øjeblik betænkt sig på at flytte dertil. Ved dette pludselige Opbrud havde han ikke fået Tid til at underrette Slægt og Venner om sin Afrejse, og således var det gået til, at Tora ikke havde fået Svar på de Breve, hun vedvarende skrev til New-York. I Charlestown var Julius straks kommen ind i en betydelig Virksomhed. Han havde i lang Tid været beskæftiget fra Morgen til Aften, ja selv om Natten havde han ofte ikke kendt til Hvile; det galdt bestandig Liv eller Død, og på denne Måde vare alle private Interesser trængte i Baggrunden. Og samtidig var den hidtil lidenskabsløse Mand bleven truffen af Amors Pil, og det var gået ham, som det i Regelen går de stærkeste Karakterer; lade de sig i et ubevogtet Øjeblik besnære, så fanges de for Alvor. Han havde i den Grad været optagen af en sortøjet Skønhed, at han, så længe han endnu svævede mellem Tvivl og Håb, ikke havde haft Tanke for noget som helst andet i Verden. Men nu var han vis i sin Sag, nu vidste han sig elsket, og i Tanken omfavnede han den hele Verden for at gøre den délagtig i sin Lykke. Først nu følte han, hvilken Uret han havde begået mod sine Venner i Hjemmet og navnlig mod sin Søster, hvem han i så lang Tid ikke havde ladet høre fra sig. Til hende skrev han nu, at havde han hidtil været egenkærlig

nok til ikke at meddele sig til noget Menneske, så skulde hun være den første, hvem han underrettede om sin Forlovelse. Han vidste forud, hvilken Dél hun vilde tage i hans Glæde; ti glad og lykkelig var han som noget Menneske på Jorden.

Hans Brev var langt og udførligt; han havde jo så længe ikke skrevet til sin egen, kære Tora. Nu skulde hun også vide alt.

Ved sin Ankomst til Charlestown havde han haft let ved, for en forholdsvís ringe Betaling, at opnå en ret ansélig Bolig, eftersom mange Familjer af Frygt for den ondartede Sygdom havde forladt Byen. På Husets Gadedør havde han straks ladet anbringe en meget i Øje faldende Dørplade, hvori var indgraveret »Julius Holsted, physicien«. Dørpladen havde gjort sin Virkning; han var bleven kaldet fra det ene Sygeleje til det andet.

En Nat, hvor han havde siddet fordybet i Betragtninger over den grasserende Sygdom, var der bleven banket med Dørhammeren på Husets Gadedør. Han havde rejst sig og var gået ud på Altanen, som strakte sig udenfor Dagligværelserne i første Etage. Det var en klar Sommernat, og i Måneskinnet var han bleven opmærksom på en kvindelig Skikkelse, som med alle Tegn på Utålmodighed ventede at sé Døren nedenunder blive åbnet. Så snart hun havde fået Øje på ham, og han, på hendes Spørgsmål, havde navn-

givet sig som Mister Holsted, tilråbte hun ham i en af stærk Bevægelse skælvende Stemme:

— Hundrede Dollars, hvis De øjeblikkelig følger med mig! Tusinder, hvis De redder min Faders Liv!

Nu beskriver han hendes Skønhed og anvender dertil alle mulige Superlativer.

Det var en meget ung, men fuldt udviklet Kvinde. Hun var midt om Natten bleven vækket af et grædende Tyende med de Ord:

— Miss Harriet, Deres Papa er meget syg. Forfærdet var hun sprungen ud af Sengen og var løben barfodet gennem Byens Gader for at opsøge den nærmeste Læge. Et kostbart Shawl, der, ligesom den Måde, hun havde tiltalt Julius på, røbede de Forhold, under hvilke hun levede, skjulte kun halvt de snehvide Skuldre.

I Løbet af nogle få Minutter var Julius nede på Gaden for at følge hjem med hende.

Hun var eneste Barn, forgudet af Faderen, som hun på sin Side elskede med en lidenskabelig Kærlighed. Julius var så heldig at redde hans Liv, og hun havde fundet på tusinde Midler for at lægge sin Taknemmelighed for Dagen. Siden den Tid var den unge Læge bleven en daglig Gæst i den rige Mands Hus.

Denne fortræffelige Mand, hvis Navn var Hopgood, havde tjænt sin Formue ved et betydeligt Skibsværft. Han havde fattet stor Godhed for Julius, og da denne, efter i Løbet af få

År selv at have samlet en ikke ubetydelig Kapital, endelig vovede at anholde om Datterens Hånd, modtoges han med åbne Arme som vordende Svigersøn.

Med bankende Hjærte havde Tora skilt Brevet ved dets forældede Konvolut. Selve Brevet havde et langt ungdommeligere Udseende.

Hun slugte Indholdet, og jo længere hun læste, desto mere opklaredes hendes Ansigt. Han levede! Den elskede Broder levede og var lykkelig!

Men da hun var kommen til Ende med Læsningen af Brevet, som hendes Øje havde gennemfløjet med Lynets Hurtighed, var der et og andet i Tidsangivelserne, som forundrede hende. Nu først faldt det hende ind at eftersé Brevets Datum, som hun, i sin Længsel efter at kende Indholdet, aldeles havde oversét.

Hvilken Opdagelse midt i den overvældende Glæde! — Brevet var fire År gammelt!

Hun sad længe tavs, med Hånden, der holdt det gennemlæste Brev, hvilende i Skødet.

— I fire År, sagde hun ved sig selv, har han forgæves ventet Svar på dette Brev, og når jeg nu skriver ham til og fortæller ham —

Hun undgik at forfølge Tanken.

— Den Gang levede han, tænkte hun lidt efter videre; — Den Gang var han lykkelig; men hvem véd, hvad der senere kan være tilstødt ham?

Brevet havde oprindelig været adresseret til den tidligere omtalte Tante, som nu havde været død i mange År. Dette Dødsfald havde Tora omtalt med så meget andet i et af de Breve, som vi vide, at Julius på Grund af sin pludselige Afrejse fra New-York ikke havde modtaget. I længere Tid henlå Brevet på Hovedpostkontoret i København, indtil en yngre Postekspeditør, som nylig var bleven ansat, fik Ordre til at gennemgå de hidtil forgæves fremlyste Breve. Dette unge Menneske var langt ude beslægtet med Familien Holsted. Han vidste intet om Toras Bryllup, men ved den omtalte Tantes Død havde han tilfældigt erfaret, at hun var tagen i Huset hos Baron C. Efter denne Adresse var Brevet på ny bleven afsendt. Men Postbudet havde forgæves ringet på Baronens Dørklokke og lagt Brevet i Brevkassen. Hér havde det henligget i lang Tid, da Baronen og Baronessen befandt sig på en længere Udenlandsrejse, og Lejligheden i den Tid fuldstændig var aflåset. Da Baronen et År senere, medens han endnu bestandig var på Rejse, havde Grund til at vente et Brev af et for ham meget vigtigt Indhold, lod han gøre Forespørgsel derom i Hjemmet hos en Protegé af sig, som var ansat ved Postvæsenet, og da Brevet indtraf på Posthuset i København, havde denne sørget for, at det blev holdt tilbage, hvorefter han afsendte det under den af Baronen opgivne Adresse. Baronens havde, ind-

lagt i sit Brev, sendt den unge Mand Nøglen til sin Brevkasse for det Tilfælde, at det omhandlede Brev med den øvrige Post allerede skulde være omdelt i Byen. Først nogen Tid efter at dette var afsendt, faldt det den unge Mand ind, at det havde været rigtigst at undersøge Baronens Brevkasse, og på denne Måde nåede Julius's Brev, tilligemed andre Breve, som i længere Tid havde henligget i Brevkassen, først til det af Baronen opgivne Sted i Udlandet efter dennes Afrejse derfra.

Efter endnu i nogen Tid at være faret om i Verden, kom det endelig Baronen i Hænde netop i det Øjeblik, da han og Baronessen, efter et længere Ophold i Neapel, stode i Begreb med at indskibe sig til Secilien. Baronen, som allerede sad ved Baronessens Side i den carrozza, som skulde køre dem til il rampare, da camariero'en bragte ham de ankomne Breve, kastede et flygtigt Blik på de forskellige Udskrifter og overraskedes ved så langt fra Hjemmet at modtage et Brev, som kunde have været afleveret i København, hvis vedkommende Afsender havde været bekendt med Forholdene.

Baronen viste Brevet til Baronessen, som med Parasolen i den ene Hånd og Viften i den anden havde vanskeligt med at få Lorgnetten frem. Han forklarede hende, at Brevet naturligvis var til Fru Gorm, men at Udskriften lød til Frøken Tora Holsted.

— Ah! udbød Baronessen med et Udtryk, som hverken sagde det ene eller det andet. Og da det var lykket hende at få Lorgnetten rettet på Udskriften, stavet sig igennem de mange Adresser og undersøgt det oprindelige Postmærke, udbød hun:

— Superbe! — det er fra Broderen i Amerika. Han lever altså! — Skade, at den kære lille Person ikke har modtaget dette Brev for længe siden!

Baronen, som i Forhold til den Opdragelse, han havde nydt, var en ligeså samvittighedsfuld Mand som komplet Kavalér ligeoverfor det smukke Køn, pålagde il portiero at lade Brevet gå retour til København efter gentagne Gange at have forsøgt at indprænte ham den forandrede Adresse. Men skønt Baronen mindst fem eller seks Gange langsomt og så korrekt, som hans Pincenez tillod ham det, havde udtalt Navnet for ham, gentog Italieneren dog endnu bestandig:

— Signora Dorme!

Og for hver Gang beroligede han Baronen med et tillidsfuldt Smil, i det han tilføjede:

— Capisco bene, signor! capisco bene.

Med Copenaghen og Danimarco gik det bedre; men Guldstykket, som Baronen trykkede ham i Hånden, forfejlede aldeles sin Hensigt. Under en Uendelighed af Taksigelser, Forbøjninger og gode Ønsker for en lykkelig Rejse var det møjsommeligt tillærte atter gået ham af Glemme. En Timestid brød han sit Hoved med at komme Navnet i Hu. Derpå hengav han sig som

god Katolik og samvittighedsfuld portiero fem Minutter til sort Fortvivelse, der viste sig i de latterligste Gebærder; men dermed var hans Samvittighed også beroliget, og Brevet fik Lov til i lange Tider at sidde til behageligt Eftersyn, indtil en ung Maler med et mørkt, afstudset Skæg og et Par melankolske Øjne, som skjultes halvt af den bredskyggede Hat, en Dag havde et Ærinde i Portierens Aflukke. Hans Blik faldt på de langs Væggen opstillede, uafhængte Breve. De danske Postmærker, med hvilke Brevet på ny var sendt ud i Verden, faldt ham ved deres lyse, blå og røde Farver i den brogede Opstilling af Breve fra Alverdens Lande mærkeligt i Øjnene.

Men læste han virkelig rigtigt? — Stod der ikke på Konvoluten, at Brevet var til Frøken Tora Holsted?

Der overkom ham den mest forunderlige Uro.

— Skulde hun befinde sig i Italien? spurgte han sig selv. Måské er hun mig nærmere end jeg aner? — Men der eksisterer jo ingen Frøken Tora Holsted, råbte han højt på Dansk og trykkede de knyttede Hænder mod Brystet for at dæmpe den stærke Hjærtebanken, som hans forvirrede Tanker havde fremkaldt.

Til Portierens stigende Forbavselse rev han Brevet ud af Rækken, hvori det havde stået, og undersøgte den overmalede og overstemplede Konvolut med et forskendende Blik. Brevet, opdagede han hurtigt, var oprindelig udgået fra

Amerika; det var forsynet med de forenede Staters Postmærke. Der kunde ikke være Tvivl om, at det var fra Julius, fra hans kære Ungdomsven, om hvem han i så lang Tid ikke havde vidst at skaffe sig Underretning.

Han levede altså! — Men hvor megen Umage han endogså gjorde sig for af det amerikanske Poststempel at udfinde, fra hvilken By i Amerika Brevet var afsendt, så forblev han fremdeles uvidende om sin Vens Opholdsted. Dertil var Konvoluten altfor beskreven og tilklattet, og et senere Stempel var bestandig trykt over det tidligere.

Men i disse uklare Omgivelser trådte de danske Frimærker desto tydeligere frem og syntes at bringe ham en Hilsen fra det kære, ufor-glemmelige Fædreland, som han, på et flygtigt og pínligt Besøg nær, ikke havde gensét i en lang Række af År.

I lange, lange Tider havde han ikke hørt fra sin eneste sande Ven, for hvem han i en tidlig Alder havde følt den varmeste Begejstring. Efter forgæves at have skrevet til New-York, hvorhen han vidste, at Julius var rejst, da han forlod København, havde han i mangel nedtrykt Stemning gærne ofret, hvad det skulde være, for at erfare hans Opholdssted. Den Oplysning, han så begærligt havde søgt, indeholdtes i dette Brev og hvilken Kamp måtte han ikke bestå med sig selv for ikke at bryde det.

Brevet var skrevet til Frøken Tora Holsted!

Julius anede altså ikke, at Søsteren var gift?

— Hvilken Opklaring! tænkte den unge Maler. Julius har intet vidst. Havde han haft Anelse derom, vilde han være trådt imellem og have afværget det Slag, der ramte mig så føleligt.

— Det tænkte jeg nok, tilføjede han, ligesom lettet for en Dél af sin Sorg, at han, den ærlige, den ubestikkelige, den rettænkende, den trofaste, ikke var gået over på Fjendens Side.

Han henvendte sig nu på Italiensk til Portieren med Forespørgsel om, hvorledes dette Brev kunde være afleveret hér i Hotellet, og Portieren fik nu atter et Anfald af affekteret Samvittighedsnag. Under de mést komiske Ansigtsfordrejninger og de voldsomste Fagter gjorde han et fornyet, men ligeså fortvivlet Forsøg på at erindre Navnet på den Signora in Danimarco, til hvem Brevet skulde have været retourneret.

Den fremmede Maler havde blot behøvet at nævne sit eget Navn for at forløse Portierens forpinte Tanke, og skulde Italieneren i sin liden-skabelige Henrykkelse have haft endnu vanskeligere ved at udtale Navnet Gorm, vilde dette selv i dets forvanskede Form uden al Tvivl have erindret Edvard Gorm om en ung Mand, hvem han en Gang langt tilbage i Tiden havde truffet i Meran, da det ikke er usandsynligt, at den mandlige Skikkelse, i hvis Hånd han hin skæbnesvangre Aften havde sét Tora lægge sin Hånd, og som han i hint Øje-

blik ikke havde givet sig Tid til nærmere at betragte, nu vilde være trådt tydeligere frem for hans Erindring.

Nu kunde den samvittighedsfulde portiero kun svare ham, at han var fortvivlet over at have glemt Navnet, og Baronen var allerede for lang Tid siden rejst til Sicilien.

Edvard Gorm beroligede Portieren med, at han var fra Danimarco, og at han vilde bede en Landsmand, som netop rejste hjem, om at aflevere Brevet i København hos Baron C, der til den Tid rimeligvis vilde være vendt tilbage.

Denne Begivenhed havde gjort et meget stærkt Indtryk på Edvard. Ved Brevets Udskrift »til Frøken Holsted« havde han følt sig hensat til den lykkelige Tid, hvor han tillidsfuld levede i Troen på den yndige Piges Kærlighed. Den Ligevægt i Sindet, som han gennem År havde tilkæmpet sig, var vel for en Tid forstyrret derved; men på den anden Side havde det gjort et formildende Indtryk på ham, at Vennen stod udenfor det hele. Han var overbevist om, at Julius, hvis han senere skulde være bleven underrettet om det passerede, vilde være bleven skuffet i en af sine kæreste Forhåbninger. Nu stod i det mindste Vennen vedvarende som den trofaste for hans Tanke. Han havde i mange År tilbagevíst enhver Erindring om Fædrelandet; nu var der noget, der syntes at forsone ham

med Barndomshjemmet. Skønt Julius ikke var i Danmark, søgte Edwards Tanke ham dog altid dér, hvor de som unge Mennesker havde omgæedes hinanden inderligt og fortroligt.

Fra dette Øjeblik tænkte han ofte på at vende hjem.

— Der er dog intet som Hjemmet, følte han i mangel ensom Time, skønt han som Kunstner vidste ved sig selv, at det netop var i Udlandet, at han havde vundet Anerkendelse, og hvor han havde fået sine Arbejder betalte til fabelagtige Priser.

— Dette Brev er skrevet langt tilbage i Tiden, tænkte han senere en Gang. Hvem véd, om Julius i den Mellemtid ikke skulde være vendt tilbage, og hvad vilde jeg ikke give for endnu en Gang at trykke hans Hånd?

Toras Svar på dette Brev, som vi have sét, endelig at være nået i rette Hænder, modtog Julius i Charlestown netop samtidig med, at en ung Dame af en forbavsende Skønhed indfandt sig på Konsulens Kontor. Hun tiltalte ham på temmelig godt Dansk, men dog med kendelig Accent, og det engelske »Sir«, i Stedet for den sædvanlige Tiltale Herr Konsul, forrødte hendes engelske eller amerikanske Oprindelse.

— Med hvem har jeg den Ære at tale?

spurgte Konsulen, i det han meget forekommende bød den unge Dame en amerikansk Lænestol, i hvilken hun, efter at have taget Plads, ved sin skødesløse Holdning gjorde et endnu stærkere Indtryk paa Konsulens let fængelige Hjærte.

Hun syntes et Øjeblik at betænke sig, men svarede ham straks efter med en aldeles ugenert Mine, men dog uden at betragte ham:

— Mit Navn er Miss Sarah Wilson. Min Papa ejede et betydeligt ship's wharf i Charlestown. Efter hans Død er min Formue gået tabt. Jeg ligger i Proces om en part af den. Men da det ikke vilde være mig behageligt at vende tilbage til Charlestown, har jeg tænkt at give instruction i mit Modersmål, hvortil jeg har mént, at mit Kendskab til det danske Sprog skulde lette mig Adgangen i Copenhagen. Det er i Deres Egenskab af Konsul for »the united states«, at jeg har tilladt mig at op-søge you. Jeg vilde være — Dem meget — forbunden, Sir, om De vilde interessere Dem for mig og muligvis give mig en eller anden recommendation.

Dette sidste Ord var navnlig udtalt fuldstændig engelsk.

Havde Miss Wilson bemærket det Blik, hvormed Konsulen, så at sige, slugte hende, medens hun talte, havde hun ikke behøvet at bede ham interessere sig for hende.

Da han var det engelske Sprog fuld-

kommen mægtig, blev Samtalen, til Miss Wilsons store Glæde, fortsat på Engelsk.

Han udtalte sig vidtløftigt om det besværlige for en Dame med hendes Opdragelse ved at skulle ernære sig ved Undervisning; men han forsikrede hende, at han skulde gøre alt, hvad der stod i hans Magt, for at indføre hende i anseede og velhavende Familjer. Hvis han turde udbede sig hendes Adresse, skulde hun meget snart høre fra ham.

Nogen Tid efter talte Konsulen til sin Hustru om en meget rig og meget begavet ung Dame, som for sin Fornøjelses Skyld var fulgt herover med en Familie fra Amerika. Da hun var Datter af en Mand, med hvem »Huset« havde stået i Handelsforbindelse, og hvem han skyldte en Dél Opmærksomhed, vilde det være ham meget kært, om Tora skulde være tilbøjelig til — for en Tid — at optage den unge Dame i deres fælles Hjem. Efter den Måde, på hvilken Sagen blev fremstillet, kunde Tora ikke godt andet end gå ind på Konsulens Forslag, og Miss Wilson, som i sit Hjem havde været opdragen til at sætte Gæstfriheden over enhver anden Pligt mod Næsten, forundredes ikke over det Tilbud, som Konsulen bragte hende i sin Hustrus Navn.

Hun flyttede altså ind i Konsulens Hus, hvor nogle af de bedre Værelser bleve stillede til hendes Rådighed. Ved sin Livlighed og naturlige Elskværdighed vandt hun hurtigt enhver,

med hvem hun hér i Huset kom i Berøring. Men hvor høflig og forekommende Tora endogså viste sig imod hende, var der dog noget vist »amerikansk« i Miss Wilsons Væsen, som aldrig tillod nogen fortrolig Tilnærmelse mellem de to unge Damer. Det havde interesseret Tora at høre, at Miss Wilson var fra Charlestown; men da hun som Svar på sit Brev til Julius, i hvilket hun havde udtalt sin Glæde for ham over endelig at have Vished for, at han levede, og over at vide ham lykkelig — i det mindste den Gang, hans Brev var afgået fra Amerika — atter modtog Efterretning fra ham, var denne Efterretning ligeså nedtrykkende, som det første Brev havde været oplivende. Broderens Forlovelse var gået over Styr, og det faldt Tora derfor aldrig ind at omtale sin Broder for Miss Wilson, ligeså lidt som hun kunde overvinde sig til at gøre hende noget som helst Spørgsmål med Hensyn til Miss Hopgood.

Tora, som ikke var blind for Miss Wilsons sjældne Skønhed, kom ofte, ved denne Dames vel dristige Måde at være på, til at tænke på Broderens Beskrivelse af Harriet Hopgood; men hun beholdt sine Tanker hos sig selv, og i sine Breve til Broderen lod hun intet Ord falde herom, ligeså lidt som han på sin Side gjorde mindste Hentydning til, at hendes Ægteskab havde sat ham i den største Forbavselse. I sit første Brev havde han spurgt hende meget déltagende om

Edvard, om hvor han opholdt sig, og hvorledes det gik ham. Da Tora ikke havde været i Stand til at give ham anden Oplysning, end at hun af Bladene vidste, at hans Arbejder gjorde stor Opsigt i Udlandet, og forresten undgik enhver Hentydning til ham, havde Julius i sine senere Breve ikke gjort hende noget som helst Spørgsmål om ham.

Miss Wilson befandt sig udmærket vel i det luksuriøse Hus, hvor man var vant til, at hverken Vært eller Gæst nægtede sig nogen Behagelighed. Hun lod under Tiden et Ord falde om, at hun vistnok var Huset til Byrde, men Konsulen beroligede hende med, at hans Hustru, om hun just ikke ligefrem udtalte sine Følelser, ikke vilde kunne undvære hende.

Den Tilbageholdenhed, som Tora viste ligeoverfor Amerikanerinden, var langt fra begrundet i Skinsyge. Den unge Kone var i det mindste både for stolt og for klog til at lade sig mærke dermed. Trods sine mange Ejendommeligheder besad Miss Wilson virkelig noget vindende, som selv Tora ikke altid kunde modstå. Navnlig tiltalte det i høj Grad Moderens Hjerte, at Miss Wilson gerne gav sig af med den lille Edvard, der formelig var bleven hendes Yndling, navnlig på Grund af Barnets Lyst til at tegne Skibe, med hvis Konstruktion og hele Indretning hun var kendt til de mindste Enkeltheder.

Og Drengen følte sig ligeså tiltrukken af

den fremmede Dame, der kunde fortælle ham så meget om de store Skibe, hendes Papa havde bygget. Når Tora var Vidne til disse barnlige Samtaler, hvor Tårerne ofte glindsede i den smukke Amerikanerindes mørke Øjne ved Erintringen om Hjemmet og den afdøde Papa, var Tora ikke uretfærdig i sin Dom om denne forunderlig ekscentriske unge Pige.

Det Menneske, som et Barn føler sig tiltalt, af, tænkte Tora, kan der intet ondt bo i.

Og havde Miss Wilson hidtil tiltalt Drengen, så aftog hans Kærlighed til hende ikke, efter at hun var flyttet med Familjen ud på Landet, hvor hun, — eller rettere Konsulen snart fik anskaffet en lille Lystbåd, som hun styrede med egen Hånd. Fra den Dag, da Barnet havde hørt tale om, at Miss Sarah kunde styre en Båd ude på »det rigtige Vand«, betragtede han hende med så store Øjne, at man tydelig kunde slutte sig til det lille Hjertes Beundring.

Miss Wilson, som var født i en Søstad, elskede Havet på sin lidenskabelige Måde. Hun kunde sidde flere Timer i Træk ved Stranden uden at tale, uden anden Adspredelse end den, Havets vekslende Stemninger frembyde. Hun lyttede i sådanne énsomme Timer tankefuld til ethvert Drøn, til enhver Lyd, som om de rullende Bølger fortalte hende, hvorfra de kom, og hvorhen de gik. Men dette Mismod forsvandt

aldeles, når hun til andre Tider, klædt i en let og hensigtsmæssig, men derfor ikke mindre flatterende Dragt, som hun havde ført med sig fra Charlestown, tumlede sig ude på Havet i sin elegante lille Lystbåd. Med denne, for en Dame usædvanlige Tilbøjelighed, som havde fundet rig Næring i Hjemmet, er det indlysende, at hun følte sig meget tiltrukken af dette Ophold ved Stranden uden derfor netop at have Forkærlighed for Livet på Landet.

Ligeså ufattelig som denne Sans hos Miss Wilson for alt, hvad der angik Sømandens Liv, forekom Tora, ligeså uforståelig fandt den unge Amerikanerinde Toras Forkærlighed for lange Vandringer henover Marker og gennem Skove.

— Jeg begriber ikke, Mistress Gorm, at De vil trætte Dem med at bære alle disse små ubetydelige Blomster og brogede Græsstrå hjem med Dem, sagde Miss Wilson en Dag til Tora, da denne stod i Begreb med, på en meget smagfuld Måde, at ordne den hjembragte Rigdom fra en Spadseretur. De har de pragtfuldeste Blomster i Deres garden og i the forcing house, hvorfra De langt bekvemmere kan lade Deres gardener forsyne Dem.

— Synes De ikke om min Buket? indskrænkede Tora sig til at svare hende, da hun netop var færdig med at ordne de fordringsløse små Væsener, over hvilke det forekom Tora, at der

var udbredt en Poesi, som fattedes de mere pragtfulde Blomster i den kultiverede Have og i de kostbare Drivhuse.

Hun frygtede for ved ethvert andet Svar at såre sin Gæst, da hun havde en Fornemmelse af, at Miss Wilson, ved at være opdragen i Rigdom, manglede visse tiltalende Egenskaber, som nærmest udvikle sig under mere beskedne Forhold.

Kamelier, afskårne i Mængde og bragte hende som en Hyldest i en elegant Kurv, tiltalte den forvænte unge Dame ganske vist mere, end den beskedne Blomst, for hvis Besiddelse hun, med Fare for sit omhyggeligt valgte Toilette, måtte vandre ud i Marken, hvor hun selv måtte have den Ulejlighed at plukke den. En Polka eller en pikant Sang foretrak hun ligeledes for Lærkens ensformige Kvidren og Nattergalens klagende Trille. Det faldt hende heller aldrig ind uopfordret at foretage en Spadseretur. Morgenstunden, der, som bekendt, er det mest fortryllende ved Landlivet, kendte hun aldeles ikke. Når hun læste, foretrak hun at blive på sit Værelse fremfor at opsøge et skyggefuldt Sted i den smukke Have. Kun Søen så' hun i et vist Skønhedsllys; Skibene i Sundet begejstrede hende, og i sin Båd følte hun sig hjemme. Landlivet, i og for sig, fandt hun énsformigt og kedeligt.

Derfor benyttede hun sig ofte af Konsulens Tilbud om at gøre Brug af hans Vogn, som

daglig bragte ham ind til Byen og tilbage henad Middag, det vil sige henad Konsulens Spisetid, der faldt temmelig sént på Dagen. På denne Måde var Miss Wilson mere i København, end ude på Landet, og om Aftenen var Landlivets Énsformighed mindre fremtrædende. Konsulen bragte i Regelen Gæster med fra København, og Omegnens Beboere lod det heller ikke mangle på Besøg.

Konsulen, som havde betjænt sig af en Usandhed for at få Miss Wilson optagen i Huset, følte sig beroliget ved den Velvilje, der vistes hende. Enhver, som så' hende, beundrede hendes blændende Skønhed; hvem der kom i nærmere Berøring med hende, fandt hende indtagende. Den lille Edvard elskede hende, og Tora lagde i sit Forhold til hende i det mindste ingen Uvilje for Dagen.

Den eneste, som Miss Wilson ikke havde været i Stand til at vinde tor sig, var gamle Tomsen. Men hvor meget han i sit stille Sind havde at bebrejde hende, så var hans Misfornøjelse dog nærmest rettet mod Konsulen, fordi denne uafsladelig trak fremmede til Huset.

Ved alt, hvad der toregik, kunde han ikke afholde sig fra at anstille Sammenligning mellem

den Måde, de gamle havde levet på, og det Hus, som Sønnen førte.

— Den Gang, tænkte han, var der Orden i Sagerne, men Gud skal vide, hvorledes det nu vilde gå, hvis der tilstødte et eller andet uforudseligt Uheld? Jeg har prøvet meget i mit Liv, mere, end jeg troede, at jeg vilde have haft Kraft til at bære, men skulde jeg opleve den Sorg at sé dette Hus gå til Grunde, hvis Hæder min gamle Ven har grundlagt ved sit møjsommelige Arbejde, sin Nøjsomhed og sin retskafne Vandel, så vilde mine Dage være talte. Og hvor skulde det ikke gøre mig ondt for den kære unge Frue, som havde fortjænt en bedre Skæbne, end at tilsidesættes af —

Hér holdt han pludseligt inde ved Tanken om sin afdøde hæderlige Ven og Velgører. Det var dog hans Søn, på hvem han i sin Forbitrelse nær havde tænkt med Foragt.

Den gamle Tomsen havde i henved et halvt Hundred År været knyttet til det gamle og anséte Handelshus. I den afdøde Grosserers Hus havde han været en kærkommen Gæst. Tora havde i sin kærlige Omtanke hurtigt indsét, at hun og hendes Mand hér havde en kær Pligt at tage i Arv; men selv om hendes medfødte Takt ikke havde dikteret hende de Hensyn, hun skyldte sine afdøde Svigerforældres Minde, vilde den store Sorg, som var overgået den gamle Bogholder, have været en tilstrækkelig Grund for

hende til at vise den gamle Mand en Datters hele Kærlighed.

Hvormeget den gamle Tomsen havde at bebrejde Konsulen, så glemte han aldrig den Ærbødighed, han skyldte sin unge Principal, og når han tillod sig at opsøge Fruen i Huset, nærmede han sig hende mere som en beskeden Tjæner, end som en gammel Ven, der måtte vide sig velkommen. Men han opsøgte hende gerne, og Toras uforstilte Velvilje fristede ham også undertiden til uforbeholdne Ytringer.

En Dag, da Konsulen efter Bordet var kørt en Tur med Miss Wilson og den lille Edvard, traf han Tora på et tærnt liggende Sted i Haven, siddende med sit Arbejde under et skyggefuldt Bøgetræ. Det var Toras Yndlingsplet, og hér lod hun efter Middagsbordet, når Vejret tillod det, Kaffen som oftest servere. Hun sad der endnu, — hvad Tomsen havde formodet, eftersom han havde sét, at hun ikke var med på Vognen. Selv var han netop vendt tilbage fra Byen med Dampskibet.

— Fruen står ikke tilbage for os andre derinde på Kontoret, tiltalte han Tora og hilste samtidig med en Blanding af Ærbødighed og Hjærtelighed.

Tora så op, overrasket over uventet at være bleven tiltalt.

— Er det Dem, kære Ven? udbrød hun og rakte ham hjærtelig Hånden.

— Altid beskæftiget, altid flittig! tilføjede den gamle Mand og trykkede den fremrakte Hånd.

— Beskæftiget er jeg, som De sér, sagde hun med et fortryllende Smil, i det hun henedede hans Opmærksomhed på en alvorlig Flænge, som hun udbedrede i et Par af sin Drengs Unævnelige. Flittig? — Åh ja! til sine Tider, indrømmede hun med et taknemmeligt Blik.

— Sidder Fruen ikke hér og påtager sig, hvad De ikke behøver?

— I Dag genkender jeg Dem slet ikke, sagde hun og så' ham med påtaget Forundring ind i de oprigtige Øjne. Véd De desuden, hvad man behøver, og hvad man ikke behøver?

— Når man er ung som Fruen, så behøver man af og til en uskyldig Adspredelse, svarede den gamle Mand. Hvorfor er Fruen ikke kørt ud med de andre?

Ved dette Spørgsmål blev Toras Ansigt så koldt som Marmor. Hun syede videre uden at svare.

Tomsen, som havde afvist den Stol, der var bleven tilbudt ham, troede at forstå hende og taug ligeledes.

— Det må være trættende for Fruen altid at have fremmede om sig, sagde han endelig for at mildne Virkningen af den Bråd, han ufrivillig havde fremkaldt. Og så ligger også jeg Dem til Byrde hérude.

— Lad os aldrig tale om det Besvær, De gør mig, kære Tomsen, svarede hun uden at sé op fra sit Arbejde.

Den gamle Mand var pludselig bleven mere end sædvanlig alvorlig. Han støttede sig til Ryggen af den nærmest stående Stol og sagde med nogen Bevægelse i Stemmen:

— Ja, var det ikke, fordi der ligger så megen Trøst i at være i Deres Nærhed, Frue, havde jeg aldrig modtaget Konsulens Godhed at indrømme mig Værelser herude for Sommeren. Jeg har Fruen så småt mistænkt for at have overtalt ham dertil.

— Kære Tomsen, hvorledes falder det Dem ind, spurgte Tora med en let Rødme, medens hun gav sig Mine af ikke at kunne finde ud af sit beskedne Arbejde.

— Man skulde tro, at jeg var utaknemmelig, vedblev den gamle Mand uden at i Agt tage hende. Siden min Datters Død har Konsulen overøst mig med Velgærninger. Men ikke desto mindre har jeg en Fornemmelse af, at han helst undgår mit alvorlige og sorgfulde Ansigt.

— Jeg forstår ikke, at De kan gøre Dem sådanne Tanker?

— Når man er ung og livsglad, sér man helst fornøjelige Ansigter om sig.

— De kan være overbevist om, at jeg i det mindste, efter bedste Evne, søger at være Dem i Datters Sted.

— Gud velsigne Dem! svarede den gamle Mand og kyssede den Hånd, som Tora havde rakt ham. Jeg lægger mig heller aldrig nogen Aften uden at indeslutte Dem og hende i samme Bøn, tilføjede han med Tårer i Øjnene.

— Jeg mente den Gang, at vi ikke burde overlade Dem til den uhyggelige Énsomhed hjemme i den gamle Grosserergård, medens vi tilbragte Sommeren hér på Strandløkke, ytrede Tora og lod Lommetørklædet gå let hen over Øjnene. Gør det Dem ikke godt, efter Dagens Besværligheder, at vende tilbage til dette smukke Sted? Ånder De ikke langt friere hér, end hjemme i den kvalme By, hvor man vanskeligt opfanger en Solstråle?

— Så længe min lille Mariane syslede om mig, svarede han med tårekvalt Stemme, trængte Solen ind til mig gennem den mindste Sprække. Hendes strålende Øjne varmede mig hélt ind i Sjælen. Da min Blomst en skøn Dag begyndte at hænge med Hovedet, var det forbi med min Glæde hér på Jorden.

— Men hérude, hvor Havet og Himlen mødes, hér forekommer det mig selv lettere at bære de jordiske Savn, søgte Tora at trøste ham, medens hendes Tanker vare langt borte.

— Ak, Frue, De véd ikke — udbrød den gamle Mand, og trykkede i et Anfald af Fortvivlelse Hænderne hårdt imod hinanden.

Så snart han havde fattet sig, ytrede han, at han helst undgik Synet af Havet.

Tora så' forundret på ham; hun forstod ikke hvad han mente. Hun havde altid elsket Havet. Det forekom hende, at Naturen intet Sted var så talende som netop hér.

— Havet er troløst! Det forfærder mig, sagde Tomsen med en let Gysen.

Toras forundrede Blik hvilede endnu bestandig på den gamle Mand.

— Kære Frue, De aner ikke, hvad det vil sige at have mistet alt, var hans Svar på hendes stumme Forundring.

— Man har en Anelse derom, når man har mistet sit skønneste Håb, svarede hun halvt i Tanker og så' hen for sig.

Nu var det Tomsen, der betragtede Tora. Med et déltagende Blik på den, i Tanker hendsunkne, yndige Skikkelse ytrede han lidt efter:

— Hvorledes det endogså forholder sig, så har De dog et Barn.

Tora tog atter ivrigt fat på sit Arbejde.

— Hvorfor tillod De også denne Miss Wilson at tage Ophold i Deres Hus? spurgte den gamle Mand pludseligt og på en sådan Måde, at Tora måtte kunne forstå, at det var en Tanke, han længe havde holdt tilbage.

Hun blev så overrasket over denne Ytring af den beskedne gamle Mand, at hun uvilkaarligt spurgte ham:

— Hvad var det, De sagde?

Den gamle Bogholder følte godt, at han havde forløbet sig; men nu var det sagt, og nu indså han, at han ligeså godt kunde tale réntud.

— Jeg kan ikke forstå, at Konsulen viser denne Dame så megen Opmærksomhed. Det vækker Opsigt, at man altid sér dem sammen. De ride sammen. Hun kører så godt som daglig med Konsulen til Byen, og imidlertid sidder Fruen som oftest ene hjemme.

— Jeg beklager mig ikke, Tomsen, indvendte Tora kort, i Håb om at afbryde Samtalen.

Men den gamle Mand, som havde fattet en aldeles faderlig Kærlighed til den unge Kone, og som var opfyldt af Harme over den Hensynsløshed, der vístes hende, var kommen i Hede, og han vedblev, som han var begyndt.

— Hvorfor bliver hun ikke herude, når hun en Gang er kommen her? sagde han i en Tone, der var aldeles forskællig fra den, i hvilken man sædvanlig hørte denne gamle, af Livets Modgang nedbøjede Mand tale. Rigtignok vil jeg ikke påstå, at en sådan Amerikanerinde er Selskab for en Dame med Deres fine Følelse for det sømmelige.

— Vi har ganske vist ikke mange Interesser tilfælles, bemærkede Tora, som om hun havde overhørt hans sidste Ord.

— Men alligevel er hun et endnu mindre passende Selskab for Konsulen.

Skønt denne Samtale havde været pínlig for Tora, beherskede hun den Bevægelse, hun var bragt i, og oplyste Tomsen om, at Miss Wilson var anbefalet til Konsulens særdeles Beskyttelse.

Der svævede et ironisk Smil over den gamle Mands Læber.

— Er det så forunderligt, om Konsulen føler sig tiltalt af Miss Wilsons Livlighed? Vi synes alle om hende. Hun er underholdende, hun morer Konsulen. De må ikke sé noget urigtigt héri. Héi i Danmark er Kvinden måske som oftest lidt for tilbageholdende.

Den gamle Bogholder hørte til en Tid, hvor man satte Pris på Ærbarhed og gode Sæder, og hvis alle Amerikanerinder lignede Miss Wilson, vilde det være ham en forfærdelig Tanke at sé dette amerikanske Væsen indført i vore Forhold. Disse Betragtninger beholdt han imidlertid hos sig selv, i det han indskrænkede sig til at berøre den unge Dames Forkærlighed for at »pjadske i Vandet«, som han udtrykte sig.

— Og så ryger hun Cigarer! sluttede han sit Angreb på den stakkels Amerikanerinde.

— Cigaretter! indvendte Tora formildende.

En Ugestid efter denne Samtale underrettede Tjæneren Tora om, at Konsulen havde bragt en fremmed Herre med fra Byen. Hun var så vant til, at en eller anden af Konsulens Venner fulgte hjem med ham, når han efter endt Kontortid kørte ud på Landet, at en sådan Efterretning, netop i det Øjeblik, hvor man skulde gå til Bords, aldeles ikke overraskede hende, ligeså lidt som den satte hende i Forlegenhed med Hensyn til Middagen. Anretningen var altid beregnet derpå, og da man endnu befandt sig i Jordbærtiden, var det ikke forbundet med stort Besvær at give Måltidet, om det behøvedes, en Tilvækst i denne almindeligt yndede og forfriskende Dessert.

Hun opholdt sig netop i Spisestuen, hvor hun aldrig forsømte selv at tilsé Borddækningen. Denne var sædvanligvis også udført med en sådan Smag, at Konsulen derved uformærket var bleven afvant med enhver Overdrivelse ved Måltidet. Man følte sig så vel ved dette sirlig dækkede Bord, hvor Tora ved små pikante Mellemretter, som mere skyldte Eftertanke og Omhu, end store Udgifter deres Tilblivelse, at man forlod Bordet med Fornemmelsen af uventet at have været til en stor Middag. I denne Henseende havde Konsulen, hvis onde Lune ofte gav sig Luft, når han var ene med Tora, heller aldrig noget at klage over.

I mangel Husholdning, selv blandt de bedre

stillede, vilde det fremkalde Forstyrrelse og under Tiden endogså Misfornøjelse, om Manden uden Varsel bragte Gæster til Bordet. Tora havde forstået at afværge alle sådanne Ubehageligheder; intet kom hende uventet, intet bragte hende i Forlegenhed, og i et Tilfælde som dette behøvede hun kun at lade føje en Kuvért til de øvrige og sætte en Stol mere til Bordet.

Men trods alt, hvad hun havde gjort for at opfylde en Hustrus Pligter, var der kommen noget imellem hende og Manden; hun vidste selv ikke, hvorledes det var gået til. Hun gjorde ham imidlertid ingen Bebrejdelser. Hun følte nemlig, at hun havde begået en stor Uret ved at ægte ham uden at tilstå ham, at hun ikke elskede ham,

Dette Forhold havde fremkaldt en Tomhed i hendes Sjæl, men denne Tomhed udfyldtes snart af Kærlighed til Barnet, og Moderkærligheden lettede hende Opfyldelsen af de mange, ofte besværlige Pligter.

Uden at bekymre sig om, hvem den fremmede kunde være, gik hun ind for at klæde sig om, og lidt efter indfandt hun sig i Altanværelset, hvor Miss Wilson sad i livlig Samtale med den ankomne Gæst og Konsulen, der, som altid, når han så' nogen hos sig, var venlig og oprømt.

Den fremmede var en Mand på nogle og tredive År, med et kort, sort Hår og et ligeså

sort, studset Skæg. Hudfarven tydede på, at han havde tilbragt længere Tid i Syden.

Det var en udmærket smuk Sommerdag, og Sundet spillede i de mést fortryllende Farver.

Den fremmede sad med Ryggen vendt mod den Dør, af hvilken Tora trådte ind. Trods den levende Dél, han tog i den, af Miss Wilsons pikante Indfald krydrede Samtale, var han øjensynlig fængslet af den herlige Udsigt gennem den åbenstående Altandør.

Tora havde hilst på Konsulen og Miss Wilson, og hendes Blik strejfede den fremmedes bortvendte Skikkelse i samme Øjeblik, som Konsulen forestillede ham for hende:

— Min Navne, vor berømte Landsmand, Maleren Edvard Gorm!

Til Held for de pågældende tabte Miss Wilson, som sad i en amerikansk Gyngestol i Nærheden af Altandøren, netop sit Hæklegarn, og Konsulen sprang til for at tage det op. Denne Afbrydelse bevirkede, at den stumme Scene, som forefaldt længere tilbage i Værelset, undgik Konsulens og Miss Wilsons Opmærksomhed.

Tora troede ikke sine egne Øren. Skulde den Gæst, for hvis Skyld der var bleven sat en Stol mere til Bordet, virkelig være Edvard Gorm? —

Det var en Følelse, som om Blodet stivnede i hendes Årer. Hvad hun igennem År havde befrygtet for hvert Skridt, hun havde bevæget sig udenfor Huset, for hver Gang, hun

i Hjemmet havde sét Døren åbne sig for en fremmed, skulde nu være indtruffet?

— Jo! det var virkelig således! — Hun stod Ansigt til Ansigt med den Mand, som hun havde bedraget, og nu mødte hun ham endogså i sin Ægtefælles Hus! Hendes Indre blev til Is; hun stod ubevægelig som en Marmorstøtte og vovede ikke at løfte Blikket mod sin Gæst.

Edvard, som, ved at høre sit Navn nævne, nu først forstod, at Husets Frue var trådt ind i Stuen, rejste sig med en hurtig Vending henimod den indtrædende. Ved denne Bevægelse kom han til at vende Ryggen til Miss Wilson og Konsulen, der benyttede Lejligheden til at sige Amerikanerinden nogle Artigheder. Hérved forhindredes de begge i enhver Iagttagelse. Ingen af dem så' den smertelige Overraskelse, som Edwards hele Holdning udtrykte, ingen af dem læste i hans smukke Øje de Lidelser, han følte ved at fæste Blikket på denne, i dette Øjeblik til Stén forvandlede Skikkelse, der, som den skønneste Type for sand Kvindelighed, uforandret og vedvarende havde levet i hans Erindring.

Således stode disse to Mennesker, der havde så uendelig mange og skønne Minder tilfælles, målløse overfor hinanden, indtil Miss Wilson ved en af sine mellem Spøg og Alvor svævende, men træffende Bemærkninger hævede det Trylleri, som hendes interessante Skønhed, mod hendes

Vidende og Vilje udøvede over enhver, ved at såre Konsulens Forfængelighed med en Hentydning til hans utilgivelige Taktløshed ligeoverfor den nysankomne, som han havde vendt sig fra, efter aldeles flygtig at have forestillet ham for sin Hustru.

Da Konsulen, efter denne vel fortjænte Irettesættelse, atter nærmede sig Edvard og meddelte Tora, at hans berømte Ven havde været så elskværdig efter lang Fraværelse fra Hjemmet at indvillige i at tilbringe Sommeren hos dem, var det imidlertid lykket Edvard at genvinde sin Fatning. Tora gjorde en Bevægelse med Hovedet, som kunde sige både det ene og det andet, og tjærnede sig under et Påskud i Husets Interesse. Lidt efter blev der meldt, at der var serveret i Havestuen nedenunder. Konsulen førte sine Gæster ned ad Trappen, i den Tro, at Tora ventede dem ved Bordet. Hun var der imidlertid ikke, og da man havde ventet nogle Minutter, indfandt Tjæneren sig med en Undskyldning fra Fruen. Hun havde lidt hele Formiddagen af Hovedpine og mente, hun gjorde rigtigst i at holde sig i Ro.

Hendes Udeblivelse overraskede Gæsten mindre end Værten.

Tora léd virkelig under Tiden af stærk, nervøs Hovedpine, og Lægen havde tilrådet hende at opholde sig så meget, som muligt, i det fri, Afbenyttelse af Bade og Spadsereture i den friske Morgenluft.

Da Miss Wilson næste Morgen vilde hilse på Tora, forinden hun kørte til Byen med Konsulen, var hun endnu ikke vendt tilbage fra sin sædvanlige Morgentur. Konsulen tænkte, at hun, på Grund af sit Ildebefindende Dagen forud, var stået senere op, og at Morgenturen af den Grund var bleven forsinket. Men Tora var netop stået meget tidligt op og var gået en usædvanlig lang Tur gennem Haven og Skoven. Hun havde lagt Vejen nordpå og var vendt hjem ad Strandvejen. Her havde hun i kort Afstand fra Villaen mødt den gamle, énarmede Niels Olsen, hvis Hjærte hun havde vundet ved sin Gavnmildhed og sine hyppige Besøg hos hans sengeliggende Kone. Hun havde standset ham og spurgt, hvorledes det gik hjemme. Efter mange Taksigelser for nådig Efterspørgsel havde han fortalt hende, at han netop kom nede fra Villaen, hvor han havde afleveret et kostbart Skrin, som han havde fisket op på Forstranden udfor Konsulens Ejendom, og som han mente, at Konsulen derfor nærmest måtte være berettiget til. Tora havde ikke kunnet afgive nogen Mening derom. Hun fandt det mere sandsynligt, at det burde afleveres til vedkommende Øvrighed, hvorved der rimeligvis vilde tilfalde ham, Niels Olsen, Andél i Værdien for at have bjærget det.

Den skikkelige gamle Fisker havde i sin

Naivité troet på denne Måde at kunne vise Tora en Opmærksomhed.

Da Tora nåede Indkørselen til Villaen, så hun tydelige Spor af den bortkørte Vogn.

Det hjalp på hendes Mod.

I seks År havde hun, ved den mést samvittighedsfulde Pligtopyldelse, søgt at opnå Ro og Ligevægt i Sindet, og hvad hun af alt mést havde befrygtet, var nu skét; hun havde sét ham! — Hun havde mødt det Blik, som hun fra den Dag, hun var bleven en anden Mands Hustru, havde søgt at holde ude af sin Erindring, og nu forfulgte det hende over alt. Og hendes Mand, hvem hun havde været tro og hengiven, syntes at have villet lede hende i Fristelse ved selv at indføre ham i Huset.

I det Håb, at Edvard var fulgt med Konsulen til Byen, gik hun op ad Trappen. Med bankende Hjærte åbnede hun Døren til det Værelse, hvor han Dagen i Forvejen var bleven forestilt for hende. Hvilke Minder! Hun gennemgik på ny de Lidelser, hun havde været underkastet, medens hans brændende Blik hvilede på hende.

Heldigvis var der ingen i Stuen. Hun så sig ængstlig om, som om hun alligevel ikke var beroliget.

Nej, — der var ingen! — Og dog syntes hun, at han var der.

Skrinet, som Fiskeren havde afleveret, var stillet på et mindre Bord i nogen Afstand fra

Hovedindgangen. Hun fik Øje på det, og gik hen til Bordet. Det var et smukt udgraveret Arbejde. Da hun vidste, at det var fundet ved Stranden, forundredes hun mindre over dets mærkelige Farve.

Hun havde endnu ikke givet sig Tid til at tage den lette, bredskyggede Sommerhat af, og med Parasolen i Hånden, stod hun og betragtede Fiskerens Hittegods, da Døren til Forstuen blev åbnet.

Uden at vende sig mod den indtrædende havde hun Følelsen af, hvem det måtte være. I sin Angst søgte hun at undslippe, men det lykkedes hende ikke at nå den modsatte Dør, førend hun hørte sig tiltalt:

— Det sér næsten ud, som om De søgte at undgå mig?

Det var Edvard, som havde sét hende vende hjem.

I dette pínlige Øjeblik vidste den stakkels Tora ingen anden Udvej, end den at ty til en Usandhed.

— Hvorfor skulde jeg ville undgå Dem? spurgte hun stammende. De må kunne forstå, at jeg ikke så Dem. Og Sandheden i disse Ord gav hende Mod til at tilføje: — Lægen har pålagt mig ikke at forsømme mine Morgenture. Jeg kommer udefra, og jeg vilde netop —

— Dog ikke gøre Toilette for at modtage en Maler, som oven i Købet tør regne sig

blandt Deres ældste Venner? afbrød han hende med et let Anstrøg af Bitterhed.

Hvor skar denne Tone ikke i hendes Hjærte ved Tanken om de lykkelige Ungdomsår!

— Det skulde gøre mig ondt, om jeg opholdt Dem, vedblev han, da Tora, bleg og skælvende, lagde Hat og Parasol fra sig og uden at sé op, ved en svag Antydning med Hånden, bød ham en Stol. Som Deres Gæst har jeg naturligvis ønsket at sige Dem Godmorgen. Det er allerede langt op på Dagen.

— Jeg skammer mig over at være bleven så længe fra Huset, sagde hun med usikker Stemme, da hun var sig bevidst atter at sige en Usandhed. Jeg blev opholdt under Vejs. Men jeg beroligede mig med, at De var kørt — med Konsulen til København.

Hun vilde have sagt »med min Mand«, men hun kunde ikke få Ordet over sine Læber.

Den lille Standsning, der indtrådte, inden hun fik Sætningen fuldendt, undgik ikke Edwards Opmærksomhed, og han betragtede hende med et sørgmodigt Blik. Men da han taug, fik hun Tid til at betænke, at hendes Ytring kunde være bleven misforstået, og for at han ikke skulde tro, at hun havde ventet, hvad hun kun havde udtalt som en Formodning, skyndte hun sig med at tilføje:

— Jeg har nemlig hørt, at De, efter et

længere Ophold i Udlandet, først i Går er vendt tilbage til København.

— Og De tror, at jeg har længtes efter selve Byen? spurgte han med samme Bitterhed i Tonen. Vel har jeg følt mig meget lykkelig i den kære, gamle By; men De kan da ikke tro, at det var de kolde Mure, de døde Genstande, som bandt mig til min Fødeby?

Tora taug; Halsen var som sammensnøret.

— Hvad skulde jeg i København? tog han atter Ordet for at forebygge en trykkende Pavse. Jeg så' den kære By ved min Ankomst i Går. Den gjorde omtrent samme Indtryk på mig, som Synet af min egen Grav vilde have gjort.

Han bemærkede Toras Forlegenhed og angrede, hvad han havde sagt. Bevæget, som han var, havde han sluppet den Stol, til hvilken han havde støttet sig, og gik frem og tilbage i Stuen. Han kom forbi Bordet, hvor Skrinet stod, og standsede for at betragte det smukke Arbejde.

Tora tog héraf Anledning til at føre Samtalen over på ligegyldige Ting. Hun fortalte, hvorledes Skrinet var bragt i Huset. Edvard ménte, at Farven tydede på, at det havde ligget længe i Vandet, og da Tora fandt, at det var uhyggeligt at være i Besiddelse af noget så hemmelighedsfuldt som dette Skrin, der, efter nærmere Undersøgelse, viste sig ikke at kunne åbnes på almindelig Måde, eftersom der hverken

fandtes Lås eller Nøgle, lod Edvard sig atter forlede til en Bemærkning, som i den Grad bragte hende ud af Fatning, at hun, for at skjule sin Bevægelse, fjærnede sig med Skrinet. Fiskeren skulde have det tilbage, sagde hun, og så længe hun var nødt til at huse det, vilde hun undgå Synet af det. Hun gæmte det derfor i en Etagère, et moderne Møbel med åbne Hylder og lukkede Skabe, som stod i den modsatte Ende af det rummelige Værelse.

Edvard havde ytret, at det ikke var første Gang, man manglede Nøglen til en Gåde. Men næppe havde han udtalt disse Ord, førend han indså sin Ubetænksomhed. Denne Gang bar han sig imidlertid ikke ad som Mordbrænderen, der kaster en Brand ind i Huset og, skjult af Mørket, tager Flugten, forinden Flammerne bryde løs.

Han så, hvilket Indtryk hans Ord havde gjort på hende, og han blev blød om Hjærtet. Han følte, at han havde begået en Fejghed; hun kunde jo ikke forsvare sig.

— Hvad må De tænke om mit Besøg hér i Huset? spurgte han hende ærligt og åbent.

Han fortalte nu, uden at ane, hvilke Erindringer hans Fortælling vakte hos hende, at han en Gang langt tilbage i Tiden var bleven opfordret af en rig Englænder til at komme til Meran for at male dennes døende Hustru. Hér havde han, begrundet i det fælles Navn, gjort

Bekendtskab med Konsulen, som den Gang var ugift. Siden den Tid havde han ikke sét ham, og heller aldrig hørt noget om ham. Men straks efter sin Ankomst i Går havde han truffet ham i en Café, og Konsulen havde på sin sædvanlige, elskværdige Måde, som han udtrykte sig, tilbudt ham at tage Ophold hos ham på Landet.

— Det vilde glæde hans Hustru, som havde megen Sans for Malerkunsten, sagde Konsulen. Jeg indvendte, at jeg var hende aldeles fremmed, hvortil han meget høfligt svarede, at en berømt Kunstner ikke er fremmed for nogen. Og så snart Kontortiden var omme, holdt han med sin elegante Ekvipage udenfor Hotellet. Jeg måtte endogså udlevere min Kuffert og mine Malerrekvisiter. Han har, når jeg skal være aldeles ærlig, bortført mig, og Fruen sér således, at jeg har meget ringe Dél i, at Konsulen har påtvunget Dem min Nærværelse.

Ved at erindres om den Tid, da hun endnu var ubunden, og det af ham, havde hun nær tabt Herredømmet over sig selv; men nu, da hun af hans oprigtige Fortælling vidste, at det var Tilfældet, der atter havde ført dem sammen, og at det ikke var ham, der forsætlig havde opsøgt hende, genvandt hun så megen Ro, at hun uden Bevægelse i Stemmen kunde svare ham, at Konsulens Venner altid havde været hende velkomne.

Edvard havde, ved at tale åbent og ærligt, villet stillet sig på et alménmenneskeligt Standpunkt, men den Kulde, som han troede at spore i Toras sidste Ytring, irriterede ham og lod ham glemme sit gode Forsæt.

— Det smigrer mig i Sandhed, at De regner mig blandt Deres Mands Venner. Dog tilstår jeg, at det vilde have glædet mig mere, om De havde erindret mig om mit Venskab til Deres Broder Julius. De må dog kunne huske, hvilket inderligt Forhold der eksisterede mellem ham og mig? De må kunne huske, hvorledes jeg så' op til dette Menneske, der med et sprudlende Vid forenede den mest retskafne Karakter? Troede jeg ikke på ham som på et Orakel?

Tora vendte sig bort for at skjule sine Tårer.

Han fortalte hende om Brevet, der var faret Verden rundt og ved et Tilfælde var kommet ham for Øje. Hun havde næppe haft Anelse om, at han havde sendt en kærlig Hilsen hjem med det. Han fortalte, at han i mange År havde været uvidende om Vennens Opholdssted, om den Kamp, han af den Grund havde bestået for ikke at bryde Brevet, og at han fra den Dag, han havde holdt dette Brev i sin Hånd, mere og mere var bleven betagen af Længsel efter Hjemmet. Han vidste meget godt, at han ikke vilde genfinde det således, som det en Gang havde stået for ham;

men i Hjemmet måtte han dog i det mindste kunne få Oplysning om, hvor Vennen opholdt sig.

Og medens han talte, blev han varmere og varmere.

— Hvor fattig man endogså kan blive hér i Verden, så er det dog en Rigdom at kunne mindes, hvad man har oplevet i lykkelige Timer. Jeg erindrer således, at De samtykkede i at sidde for mig. — Ja, De kan da umulig have glemt, at jeg malede Deres Billede? spurgte han hende, i det han betragtede hende med et begejstret Blik. Husker De den Opsigt, det gjorde? Det var det, der skaffede mig Akademiets Rejseunderstøttelse. Men hvad har jeg vundet derved?

— Berømmelse! svarede hun og søgte, skønt Stemmen skælvede, at lægge et opmuntrende Udtryk i Ordet. Men Forsøget mislykkedes hende aldeles.

— Berømmelse! gentog han med et bittert Træk om Munden. Men jeg står ene med min Berømmelse.

— Tror De, fortsatte han med forøget Varme, — at det var den Lykke, jeg håbede på? — Husker De, med hvilket Mod, jeg rejste bort? — Og hvorfor? —

Hér afbrød han sig og anklagede sig selv for Idiotisme, eftersom han kunde tro, at hun i så glimrende Omgivelser skulde have bevaret Erindringen om den Opmuntring, hun tidligere havde víst — han sagde ikke — ham, men hans Kunst.

Den Uretfærdighed, hun hér var Genstand for, hjalp på hendes Mod.

— Det undrer mig, sagde hun, at høre Dem tale således. Hvad er Rigdom mod Verdens Anerkendelse, og De synes jo ikke at have glemt Deres Venner?

Hun satte sig og, lidende, som hun var, støttede hun Hovedet af og til mod Stoleryggen.

— Så meget véd jeg med Vished, afbrød han hende, i det han så' sig om i det pragtfuldt udstyrede Værelse, at hverken De, Julius eller jeg, — i det mindste ikke den Gang, da vi tré omgikkedes som fortrolige Venner — tænkte sig Lykken betinget af en sådan Pragt som den, der møder Øjet over alt hér i Huset.

— Hvem råder over det Tilfældige? bemærkede Tora med et smertefuldt Udtryk.

— Har Mennesket ikke sin frie Vilje?

— Vil De dermed sige, at man er Herre over sin Skæbne?

— Man er det for så vidt, som man selv fremkalder den.

Nu vendte Tora sig, i siddende Stilling, imod ham og så' ham lige ind i Øjnene som den, der véd sin Samvittighed rén ligeoverfor den Anklage, der rejses imod en.

— Hvis jeg sagde, at jeg ikke forstår Dem, vilde De næppe tro mig. Vi var — i vor Ungdom — oprigtige Venner. Lad os fremdeles

have Tillid til hinanden! — De sammenlignede det forunderlig uhyggelige Skrin med en Gåde, der er vanskelig at løse? — I et så sikkert Gæmme forvarer man næppe andet, end hvad man ikke ønsker forrådt. Lov mig derfor ikke at søge efter Nøglen!

Og med disse Ord rejste hun sig for at forlade Værelset.

Edvard stod som fastnaglet til Pletten. Hendes åbne, rene Blik havde overbevist ham om hendes Uskyldighed, og han følte endnu dybere, hvad han havde tabt; men han vovede ikke længer at gøre hende nogen Bebrejdelse.

Førend hun forlod Stuen, vendte hun sig endnu en Gang imod ham og bad ham om Undskyldning, fordi hun denne Morgen havde forsømt sine Pligter. Det skulde ikke oftere blive Tilfældet. Hun håbede, sagde hun, at han var tilfreds med sine Værelser, og at Lyset var således, at han vilde kunne arbejde med Held.

Han forsikrede hende, at alt hér i Huset, efter det Indtryk, han havde modtaget, var så udmærket indrettet, at der ikke kunde være tale om Savn, og at han var Konsulen meget taknemlig for den udviste Gæstfrihed. Han vilde have tilføjet, at han ikke desto mindre havde bestemt sig til at rejse; men han blev afbrudt derved, at den gamle Bogholder åbnede Døren og spurgte, om han turde tale med Fruen?

Edvard anbefalede sig. Han vilde sé sig om i Omegnen, men være tilbage til den Tid, når Konsulen kom fra København.

Tomsen havde hilst meget ærbødigt på Edvard, da denne forlod Stuen, men i hans Mine vilde en opmærksommere Iagttagelse, end Tora i dette Øjeblik var, have sporet tydelige Tegn på Misfornøjelse. Den gamle kunde ikke frigøre sig for den Tanke, at enhver af alle disse Gæster, som Konsulen trak til Huset, bidrog sit til Husets Ødelæggelse. Han var i sit ærlige Hjærte så opbragt på disse Mennesker, som medførte så store Udgifter og så megen Ulejlighed for den kære unge Frue, at han, ved at høre hende spørge den fremmede, om der var noget, han savnede, ikke kunde bekæmpe et vist spydigt Tonefald, da han spurgte hende, om han kom til Ulejlighed?

Tora studsede. Hun havde aldrig før fundet, at hans Ord manglede Oprigtighed, og en let Rødme farvede den unge Kones Kinder, da hun forsikrede ham, at han netop kom meget belejligt. Men da hun var sig bevidst ikke at fortjene nogen som helst Bebrejdelse med Hensyn til hvad hun tænkte, og hvad hun foretog sig, genvandt hun hurtigt sin Fatning, og uden at røbe mindste Forlegenhed udtalte hun sin For-

undring for den gamle Bogholder over så tidligt at sé ham vende tilbage fra Byen.

— Om Lørdagen, bemærkede hun, pleje Forretningerne at trække længere ud?

Tomsen, som ikke havde fjærreste Anelse om, hvor ubehageligt hans Ord havde berørt hende, fortalte nu, at han i Dag aldeles ikke havde været i København. Konsulen havde bedet ham blive herude for øjeblikkelig at tage ind til Kontoret med et Telegram, som Konsulen formodede, vilde være adresseret til hans private Hjem på Landet.

— Det er derfor, at jeg tillader mig at op-søge Fruen. Hvis det er Dem belejligt, kunde vi måské tale lidt om vore private Anlig-gender?

— De skal have Tak for Deres Betænk-somhed. De véd, at min Mand helst må være uvidende om, hvad vi har imellem os, tilføjede hun med et Smil, der klædte hende henrivende.

— Forretningen går over Forventning godt. Men jeg køber også kun aldeles solide Papirer, og hvis vi i Øjeblikket skulde ville sælge, så står Kursen højt.

— Det overlader jeg aldeles til Dem; jeg har fuldkommen Tillid til Deres Indsigt og Er-farenhed.

Hun gik nu hen til det samme Møbel, hvor hun kort i Forvejen havde forvaret Skrinet, og

udtog en Konvolut, som indeholdt en Dél opbevarede Penge.

— Sé hér, kære Tomsen! sagde hun, efter at have lukket Skabet og atter vendt sig imod ham, — hér har De, hvad jeg har kunnet spare i den forløbne Måned. Vil De anbringe denne lille Sum, når De kommer til Byen?

— Jeg begriber ikke, hvorledes Fruen hver Månedsdag kan have så meget tilovers. Det Liv hér føres, må jo koste betydeligt?

— De sér dog, at det lader sig gøre?

Tomsen indrømmede, at Tora øjensynligt anvendte langt mindre på sin egen Person, end denne Miss Wilson, der efter hans Formening, trods sine kostbare Dragter, dog aldrig formåede at fordunkle Tora.

— Men det kommer deraf, at Fruen har Sans for hvad der er kvindeligt.

— Deres Velvilje er rørende, Tomsen!

Hun var nu fuldkommen overbevist om, at hun havde misforstået den Tone, i hvilken han havde spurgt hende, om han kom til Ulejlighed. Hun tog hans runkne Hånd og beholdt den i sin, medens han fortalte hende, at han meget godt vidste, at hun var en fornuftig Husmoder, der aldrig overlod noget hélt til Tjænestefolkene, aldrig lod det mangle på Råd og Tilsyn, og som desuden ikke holdt noget overflødigt Tjænerskab.

— Og al denne prisværdige Fornuft skylder

jeg ene og alene Deres Formaninger, afbrød hun ham, og så' ham ind i de trofaste Øjne. Har De ikke oplyst mig om, at Købmanden lever på en Vulkan?

— Det er altsammen meget godt. Men Konsulen bringer bestandig Gæster til Huset. Hvad medgår der ikke ved en så kolossal Gæstfrihed?

Tora beroligede ham med, at den Sum, hun modtog af Konsulen, altid var beregnet på den mést overdrevne Luksus.

— Nu igen i Går et nyt Ansigt, vedblev han, da Toras Bemærkning just ikke var skikket til at berolige ham. En Maler, tilføjede han hånligt, som har gjort Opsigt i Udlandet! — Tillad mig, Frue, er det andet end Forfængelighed hos Konsulen?

Hér slap Tora den gamle Mands Hånd og fjærnede sig henimod Altanen.

De tager fejl, Tomsen. Det er et Bekendtskab fra den Tid, da min Mand opholdt sig i Meran.

Hun havde ondt ved at beherske sin Stemme; men det lykkedes hende dog.

— De erindrer, tilføjede hun, at min afdøde Svigerfader var rejst til Syden for at genvinde sit svækkede Helbred?

— Om jeg erindrer det? spurgte han, i det han hviskede Tårerne af de gamle Øjne. Jeg var jo med min gamle Ven dér, som over alt.

Det var jo mig, som måtte skrive til Sønnen om øjeblikkelig at komme dernéd, da der ikke længer var Håb om at redde den kære gamles Liv. Og hér modtog Deres nuværende Mand et Brev, som opfyldte os alle, selv den døende, med inderlig Glæde. Min gamle Principal var nemlig meget bekymret for Sønnens og Husets Fremtid, og Erik — tilgiv mig! — jeg mente Konsulen — fik netop fortalt sin Fader om sin Forlovelse med den smukke og, som jeg senere erfarede, den elskværdige Frøken Holsted.

Under denne Fortælling havde Tora på ny gennemlevet, hvad hun den Gang havde lidt, og hun var meget bleg, da hun vendte sig imod den gamle Mand, i den Hensigt at gøre ham en Undskyldning, fordi hun nødtes til at afbryde Samtalen.

Hendes lidende Udseende undgik ikke Bogholderens Opmærksomhed.

— Kære Frue! De overanstrenger Dem. De må sige Konsulen, at dette selskabelige Liv trætter Dem, at Deres Sundhed ikke tillader Dem —

— Så vilde han svare mig, som sandt er, faldt hun ham i Talen, — at jeg ikke behøver at anstrenge mig, og et stille Familjeliv vilde ikke tilfredsstille hans urolige Natur.

Den gamle, ærlige Mand, som nærede de faderligste Følelser for den unge Kone, glemte i dette Øjeblik den Hensynsfuldhed, hvormed han

i Regelen omtalte sin unge Principal, og lod sig henrive til, i en for ham usædvanlig heftig Tone, at bemærke:

— Men et stille Liv vilde måské afværge en stor Ulykke for os alle.

— Hvad mener De? spurgte Tora forskrækket, da hun erindredes om, hvor ofte hun i den senere Tid havde overrasket sin Mand siddende hensunken i Tanker, uden at lægge Mærke til, hvad der foregik omkring ham.

Tomsen, som fortrød sin Ubetænksomhed ligeså hurtigt, som den var begået, vilde berolige hende med, at hun nok vidste, at han i de senere År var tilbøjelig til at sé alt i det sorteste Lys. Men begges Opmærksomhed henledtes i det samme på Lyden af en Vogn, som fra Strandvejen var drejet ind på Villaens Terrain.

— Måské endnu flere fremmede! mumlede den gamle Bogholder ved sig selv, idet Tanken om Muligheden derfor forøgede den Bitterhed, han følte i sit Hjærte.

— Hvis det skulde være Tilfældet, sagde Tora og samlede hurtigt Hat og Parasol, som hun havde lagt fra sig på Divanbordet, er De nok så god at undskylde mig et Øjeblik?

— Jeg kan jo sige, at Fruen ikke er hjemme? indvendte han med en Blanding af Fortredelighed og Medlidenhed med Tora, som han ménte, trængte til Ro.

— Det skal De ikke, kære Tomsen! I Dag trænger jeg netop til at have nogen om mig.

Og med disse Ord forlod hun Altanværelset, samtidig med at den gamle Bogholder gik ned ad Trappen for at tage mod de forméntlige fremmede.

Da Tomsen trådte ud på den udvendige Sténtrappe, kørte en tom Hyrevogn ind i Gården.

Den gamle Bogholder gik ned ad Trappen og henimod Kudsken, som var stegen af for at give sine Heste en Spand Vand.

— Hvem kører De for? spurgte han Kudsken.

— Ja, det vidste han ikke.

Det var en Herre, som så' noget fremmed ud, men som man dog ikke havde svært ved at forstå. For han troede da nok, at det var dansk, han talte. Han var stegen af hernéde på Vejen og kom vel ret snart efter med en anden Herre, som lod til at være hér fra Gården.

Det beroligede den gamle Tomsen nogenlunde, at der dog kun var én Gæst i vente. Han kiggede henad Vejen, snakkede så atter lidt med Kudsken, som dog ikke kunde sige ham mere om den fremmede, end hvad han allerede havde fortalt ham, gik dérefter frem og tilbage foran Sténtrappen, indtil han endelig fik

Øje på to Herrer, der, i fortrolig Samtale, kom gående op imod Villaen.

— Den ene skal være en Herre hér fra Gården? sagde han ved sig selv og kneb Øjnene sammen for at skælné Ansigtstrækkene på de to Herrer, som nærmede sig ham.

— Tager jeg ikke fejl, fortsatte han sin Samtale med sig selv, så er det Maleren, den mindre Herre, som snarere klynger, end læner sig til den andens Arm. De må kende hinanden meget nøje.

— Nå! vedblev han ærgerlig. Nu er det ikke nok, at Huset skal vendes på den anden Ende for berømte Kunstnere. Det lader til, at man også skal huse deres Venner.

Edvard var, efter sin Samtale med Tora, gået henad Strandvejen, ind imod København.

Dreven af en uimodståelig Magt, som han ikke var i Stand til at forklare sig selv, var han vendt tilbage til Danmark. Da han Dagen forud, efter så godt som otte Års Fraværelse, havde sat Foden på dansk Grund, havde han selv ikke vidst, hvad han vilde. Forholdet til Ungdomsvennen var det eneste, der endnu bandt ham til Hjemmet, og skønt han troede ham i en fjærn Verdensdél, ménte han sig ham hér dog nærmere end noget andet Sted i Europa. Hér var der i alt Fald Mulighed for, at han vilde kunne skaffe sig Oplysning om hans Opholdssted. Men hvem skulde han

spørge, hvem skulde han henvende sig til? Det måtte komme an på Tilfældet.

Da han straks efter sin Ankomst til København havde truffet Konsulen i en Café, var Konsulen, som oftere havde sét Edvard omtalt med stor Anerkendelse så vel i udenlandske som danske Blade, støttende sig til sit flygtige Bekendtskab fra Opholdet i Meran, kommen ham meget venlig i Møde. Edvard, som i første Øjeblik kun havde en dunkel Erindring om Konsulen, havde afslået dennes, i sig selv særdeles gæstfri Tilbud om at tage Ophold hos ham på Landet. Men da Konsulen vedblev at trænge ind på ham og egentlig talt mod Edwards Vilje afhentede ham i Hotellet, havde Edvard tænkt:

— Nu, hvorfor ikke? I en sådan Mands Hus træffer man rimeligvis sammen med mange forskellige Mennesker. Hvem véd, om jeg ikke på den Måde nærmest opnår de Oplysninger, jeg ønsker?

Og han havde, som vi have sét, ikke forregnet sig. I Konsulens egen Hustru traf han den, der bedre, end nogen anden, kunde give ham den ønskede Underretning. Men det var netop hende, som han ikke havde villet henvende sig til, selv om det vilde have været ham muligt at opspørge hende. Nu var Tilfældet, til hvilket han tillidsfuldt havde sat sit Håb, kommet ham til Hjælp, men hvilket pinligt Møde havde det ikke beredet både ham og hende?

Hvad han havde lidt i de lange År, han havde tilbragt i frivillig Landflygtighed, var for intet at regne i Sammenligning med de Kvaler, han havde udstået denne eneste Nat ved at vide sig under Tag sammen med hende, der endnu optog enhver af hans Tanker, medens han, til sin Fortvivlelse, for bestandig var skilt fra hende.

Som han, kort efter sin Samtale med Tora, denne Morgenstund nu gik hér henad Vejen, skulde man ikke have troet, at det var det samme Menneske, som vi første Gang i denne Fortælling så' spadsere hen over Volden. Hans Gang var den Aften let, hans Øje tindrede ved Tanken om det Billede, han udmalede sig af en lykkelig Fremtid. Nu støttede han sig modløs på den samme Stok, med hvilken han den Gang livsglad havde fægtet i Luften. Nu var hans Gang tung, og hans Blik fæstede sig mod Jorden uden at bekymre sig om al den Skønhed i Naturen, som omgav ham, en Natur, som han altid havde elsket, og om hvilken Sydens glødende Pragt ikke havde kunnet udslette Erindringen. Hvor han var kommen hen i Verden, og han havde været vidt omkring, var Tanken bestandig vendt tilbage til Hjemmet i Norden. Navnlig havde den nordostlige Dél af Sjælland, hvor han nu befandt sig, til enhver Tid stået for ham som en af de skønneste Egne i Verden. Han havde i fremmede Lande modtaget overvældende Indtryk af de mægtige Fjælde; i Schweiz og

Tyrol havde han forundret sig over de højt liggende Snemasser, som Solen sjælden formår at smelte, selv om dens varme Lys hviler med sin mést glødende Glans på de hvidklædte Bjærg-toppe. Italiens pragtfulde Farver havde blændet hans Øje, og han havde følt sig beruset af den aromatiske Duft, som opfylder Luften; men intetsteds i Verden havde han fundet Naturen så frisk, så rén som på den hjæmlige Kyst ved Øresund. Men nu agtede han ikke derpå, og medens han gik henad Vejen, gentog han, med sønderrevet Hjærte, afbrudte Linjer af Schillers bekendte Digt:

An der Quelle sass der Knabe,
Blumen wand er sich zum Kranz,
Und er sah sie fortgerissen
Treiben in der Wellen Tanz.

— — — — —

Fraget nicht, warum ich traure
In des Lebens Blüthenzeit —

— — — — —

Eine nur ist's, die ich suche,
Sie ist nah und ewig weit.

I denne Stemning havde han imidlertid næppe fjærnet sig nogle Hundrede Skridt fra Villaen, førend han blev udrevet af sin Tankefuldhed, ved at Kudsken på en Hyrevogn, som kom ham i Møde og standsede ude på Vejen, tilråbte ham,

der fulgte Gangstien, om den gode Herre ikke kunde sige ham, hvor langt der endnu var til Strandløkke?

— Til Strandløkke? gentog Edvard med et bittert Smil. Og i det han pegede på den nærliggende Villa, vilde han forklare Kudsken, at han skulde dreje ind ad den første Opkørsel til Venstre. Men førend han fik udtalt, var den Herre, Kudsken kørte for, sprungen ud af Vognen.

— Edvard! er det dig? råbte den fremmede og trykkede ham samtidig til sit Bryst.

— Julius! udbrød Edvard overrasket, efter at have stirret et Øjeblik på ham.

— At jeg skal træffe dig hér, så uventet! sagde den fremmede, der i Virkeligheden ikke var nogen anden, end Julius Holsted.

Han slap Edvard ud af Armene for at betragte ham fra Top til Tå.

— Og af dig skal jeg erfare, hvor min Søster bór? undslap ham uoverlagt, medens Edwards opklarede Blik, der havde søgt at mætte sig ved det uventede Syn af den så længe savnede Ungdomsven, atter antog sit sørgmodige Udtryk.

Denne pludselige Forandring undgik ikke Julius' Opmærksomhed, og han vidste nu, hvad han vilde have betænkt sig på at spørge om.

På Edwards Opfordring lod Julius Vognen køre forud. Vennerne tog hinanden under Armen og fulgte langsomt bagefter. Samtalen

var nærmest et Udtryk for den gensidige Glæde over at have genfundet hinanden. Af afbrudte Ytringer fra begge Sider fik Vennerne hurtigt Vished om, at de hver for sig havde haft Held med sig på den Bane, hver især var slået ind på; men at Livet ikke desto mindre i de År, de ikke alene ikke havde sét hinanden, men, ved uheldige Tilfældigheder, endogså havde været uden gensidige Efterretninger, ikke var hengået for nogen af dem uden Kamp og Skuffelser, derom talte de i Øjeblikket ikke. Det stod tydeligt nok at læse i det alvorlige Udtryk, som begges Ydre havde antaget.

Da de vare nået til Sténtrappen, som fører op til Villaen, henvendte Edvard sig til den gamle Tomsen for at få at vide, om Fruen var til Stede.

Det overraskede Julius, at Edvard syntes så godt som hjemme på Stedet.

— Kender du min Svoger? spurgte han. Jeg har aldrig tidligere hørt dig omtale, at du stod i noget som helst Forhold til det bekendte Handelshus?

Edvard gav Vennen i få Ord den nødvendige Forklaring af Situationen.

— Så du befinder dig som Gæst i min Svogers Hus? sagde Julius i en Tone, der røbede alt andet, end den Glæde, han vilde have følt ved, på ethvert andet Sted at skulle bo under Tag med Vennen.

Så snart den gamle Tomsen hørte, at Julius var en Broder til den unge Frue, antog hans Ansigt et ganske andet Udtryk, end det, med hvilket han havde sét den fremmede nærme sig Villaen.

Edvard vilde ikke forstyrre Gensynets Glæde for de to Sødskende ved Tredjemands Nærværelse, som han udtrykte sig. Han vilde fortsætte sin afbrudte Spadseretur, men naturligvis være tilbage til Middagstid.

Julius slap Vennens Hånd med et hjærteligt Tryk, og, efter at have kastet et uroligt Blik efter ham, fulgte han Tomsen, som Edvard havde forestilt for ham som en gammel Ven af Familien, op i Huset.

Toras Glæde var ubeskrivelig. Tomsen havde forberedt hende meget varligt. Han vidste, hvor højt hun elskede denne Broder, og hvor længe hun nu igen havde manglet Efterretning fra ham.

Hun havde sagt til Tomsen, at hun netop i Dag ønskede at have nogen om sig, og hvem kunde hun vel ønske hellere at sé, end denne Broder, ved hvem hun altid havde hængt med sit uskyldige Hjertes hele Kærlighed? Vel kom han ikke, som hun en Gang havde håbet, for at afværge hendes Livs bitre Skæbne; men derfor

var han hende lige velkommen, tusinde Gange velkommen!

Tora havde næppe åbnet Døren til Altanværelset, hvor Tomsen havde vist Julius ind, førend de to Sødskende lå i hinandens Arme, under et dæmpet Glædesskrig fra begge Sider. Broderen holdt Søsteren fast sluttet, uden at der i nogle Minutter blev vekslet et eneste Ord. Dertil vare de begge i Øjeblikket altfor bevægede. Men Tavsheden, den inderlige Omfavnelse var talende nok.

Da Tora endelig viklede sig ud af Broderens Arme, hvilede der en fugtig Tåge over det yndige Blik, hvormed hun betragtede hans, af dyb Alvor mærkede, mandige Skikkelse.

Hun bød ham tage Plads. Han var jo i hendes Hjem. Hun kaldte sin dejlige Dreng ind, førte ham hen til Julius og lod Barnet forstå, at det var den gode Onkel, som hun så ofte havde fortalt ham om.

Drengen viste megen Frimodighed ligeoverfor Onkelen, til hvem Moderen tidlig havde indpræntet ham Kærlighed. Julius tog Drengen på Skødet og glædede sig over den store Lighed med Moderen.

— Jeg havde ikke troet, at du var så sort i Ansigtet, sagde Drengen, i det han, efter at være kommen Onklen så nær, betragtede ham med opspilede Øjne. Men jeg bliver alligevel ikke bange for dig, for Bertas Mand, som jeg så

godt kan lide, og Peter Rasmussen og Niels Olsen med den ene Arm, de er alle ligeså sorte i Ansigtet, som du.

Der kom et formildende Smil, ret som et Solglimt på en Uvejrsdag, over Julius' alvorlige Ansigt, og Tora betragtede ham, som han dér sad med hendes Hjertes Barn på Skødet, med vemodig Glæde.

— Véd du, Onkel Julius, vedblev Drengen på sin barnlige Måde, at Niels Olsen har mistet sin Arm i Krigen, hvor han bankede Tyskerne?

Tora havde fortalt ham om Slaget ved Helgoland, hvor Niels Olsen havde været ombord i Fregatten »Jylland«. Drengen vidste Besked om Fregattens djærve og modige Chef, og han havde i det uendelige spurgt Moderen om den Kadet, der på Grund af sin Lemlæstelse i Kampen for Fædrelandets Ære var bleven Officér og havde fået Ridderkorset, slet ikke havde grædt, da de skar Benet af ham.

Niels Olsen nede i Fiskerlejet var fra den Tid bleven Drengens intimeste Ven, og den gamle Fisker måtte stadig, så snart Barnet fik Øje på ham, fortælle ham om Tyskerne og om de Bank, han havde givet dem.

Julius følte sig hensat under den reneste Himmel, medens Drengen talte. Men det varede ikke længe, førend tunge Skyer trak sammen over hans Hoved. Drengen kom nemlig med det aldeles uventede Spørgsmål:

— Síg mig, du Onkel, er Tante Harriet ikke fulgt med dig?

Men i det samme havde Barnets Frimodighed nær svigtet ham ved at sé den Forvandling, der foregik med Onkel.

— Nu tror jeg alligevel, at jeg bli'er bange for dig, sagde Drengen og fjærnede sig så meget, som muligt, på Onkelens Skød. Bli'er Tante Harriet også bange for dig, når du sådan sér vred ud?

Tora sendte Broderen et medlidende Blik, tog Drengen ved Hånden og førte ham ud af Stuen under Påskud af, at Onkel Julius, som var rejst den lange Vej herover, trængte til Ro.

Da hun atter vendte tilbage, havde Julius rejst sig og gik meget bevæget op og ned ad Gulvet.

— Tilgiv mig, Julius! sagde Tora, i det hun standsede ham i hans urolige Gang og kærligt lagde Hånden på hans Skulder. Jeg havde fortalt ham om Tante Harriet, som jeg udmaalede for hans barnlige Fantasi som ligeså god som smuk, således som du en Gang selv har beskrevet mig hende, og Barnet har vedvarende spurgt mig, om han aldrig fik Tante Harriet at sé.

— Kære Tora, du skal ikke tage dig den Ting så nær, sagde Julius med lidt Usikkerhed i Stemmen. Tidligt, eller sént måtte jeg dog indlemme dig i Forholdene, og jeg er Drengen tak-

nemlig, fordi han har fremskyndet en Fortrolighed, som, ved at holdes tilbage, kun vilde tyngge endnu mere på min Tilfredshed. Lad mig derfor ligeså godt straks sige dig, at Harriet er den nærmeste Årsag i, at du sér mig hér.

Ved disse Ord greb en forunderlig Anelse den, på så mange Måder hårdt prøvede unge Kone.

— Sæt dig, kære Tora! sagde Julius og tog Plads ved hendes Side i Nærheden af den åbenstående Altandør, igennem hvilken en behagelig Kølighed nåede til dem fra Sundet på denne usædvanlig lumre Dag.

— Jeg véd ikke, om jeg har fortalt dig, at Harriet mistede sin elskværdige Fader kort efter vor Forlovelse?

Således begyndte han sin Fortælling efter nogen Tavshed, under hvilken han havde gjort sig til Herre over sine Følelser.

Tora lod ham ved en sørgmodig Bevægelse med Hovedet forstå, at hun havde været uvidende derom.

— Dette store Tab, vedblev han, bidrog end yderligere til, at Harriet med hele sin varme Sjæl klyngede sig så meget fastere til mig.

Hér béd han Smerten i sig, og fortsatte straks efter:

— Du véd, at vi er opdragen i Nøjsomhed, og du husker måské også, at jeg allerede i min Ungdom blev beskyldt for altfor strenge Prin-

ciper, selv af mine Venner, som, jeg for Resten trór, havde en Dél Godhed for mig.

Tora trykkede hans Hånd uden at være i Stand til på anden Måde at bekræfte sine egne Følelser for ham.

— Vød flere Lejligheder, stammede han med en let Skælven i Stemmen, kunde jeg ikke afholde mig fra at gøre hende opmærksom på et vist uklædeligt Overmod. Det kom en Dag til et alvorligt Optrin — måské var der også lidt misforstået Skinsyge med i Spillet — kort og godt — jeg hævdede vor Forbindelse, sagde han med et forunderligt energisk, men på samme Tid ligeså smertefuldt Udtryk i Stemmen.

Tora lyttede med den inderligste Déltagelse til hans Fortælling.

— Der var allerede truffet omfattende Forberedelser til vort Bryllup —

Hér svigtede Stemmen ham.

— Harriet er en stolt Natur, — jeg havde ikke betænkt, hvor pínligt et Indtryk den Opsigt, som Ophævelsen af vor Forbindelse fremkaldte, vilde gøre på hende.

Efter nogen Tavshed tilføjede han med Anstrengelse:

— Hun kunde ikke udholde at blive i Hjemmet. — Hun rejste!

Nu indtrådte en længere Pavse. Julius kæmpede mod den Magt, hvormed de sørgelige

Erindringer væltede sig ind over ham, og Tora, som gerne havde sagt ham et trøstende Ord, sad som mælløs ved at høre, at Harriet havde forladt Charlestown.

Endelig lagde han Tvang på sig selv og fortalte på samme Måde, som man i Regelen fortæller en Tildragelse, man i enhver Henseende står udenfor, at Miss Hopgood var rejst til New-York, at hun senere havde taget Ophold i London, og at hun ved storartede Falliter havde mistet så godt som hele sin betydelige Formue.

— Og du véd intet videre om hende? spurgte Tora meget ængstelig.

— Jo! svarede han kort. — Hun har forladt England. — Jeg fik at vide i London, at hun var rejst hértil.

Toras Anelse syntes nu ikke at have be-
draget hende. Hun sad aldeles bleg, med ban-
kende Hjærte, uden at turde gøre Broderen noget
yderligere Spørgsmål.

— Sæt, at hun er i Nød! Og hvilke Farer
kan hun ikke være udsat for? tilføjede han halv
fortvivlet. — Tora! Tora! du véd ikke, hvilke
Bebrejdelser jeg gør mig.

Han kunde næppe sige sig ganske fri for
Skyld. Tora mente imidlertid —

Men hvad hun mente, fik hun ikke udtalt,
da man i det samme hørte en Vogn standse foran
Husets Trappe.

— Dér har vi min Mand!

Hun tænkte ved sig selv:

— og Miss Hopgood!

Men hun tilføjede:

— og Miss Wilson!

— Miss Wilson? spurgte Julius.

Tora taug.

— Jeg har tænkt mig, Tora, at din Mand, i Egenskab af Konsul for de forenede Stater, skulde kunne give mig en eller anden Oplysning.

— Det vil han rimeligvis også kunne, vilde Tora svare; men hun blev afbrudt af Konsulen, som, i ivrig Samtale med Edvard, åbnede Døren fra Forstuen.

Edvard havde fra sit Værelse i Stueetagen sét Konsulen i Selskab med Miss Wilson vende tilbage fra Byen. Han var gået ud i den rummelige Forhal, hvorfra Trappen fører op til Familjens egentlige Beboelseslejlighed. Her havde Miss Wilson i forbigående tilnikket ham: »we sees again.« Hun skulde nemlig klæde sig om før Middagsbordet og hoppede med lette Trin opad Trappen, fra hvilken hun havde særskilt Indgang til sine Værelser. Disse stode atter i Forbindelse med det store Altanværelse, som dannede Etagens Midtpunkt. I dette meget store og aflange Værelse, hvor man i den ene Ende havde Udsigt til Sundet

og i den anden til Haven, førte nemlig to Døre, som vare beliggende ligeoverfor Døren til Miss Wilsons Dagligværelse og Døren til Forstuen, ind til Familjens øvrige Lejlighed.

Konsulen var bleven opholdt på den ydre Trappe ved at give Tjæneren nogle Ordre. Da han nu gik ind i Forstuen, kom Edvard ham i Møde.

— Ah, er De dér, kære Ven! udbrød han og trykkede Edwards Hånd ret inderligt. Nu skal vi ha'e os en rigtig fornøjelig Aften. Vejret er charmant!

Edvard tvang sig til, at synes så oprømt som muligt.

Han indvendte imidlertid, at Luften var temmelig trykkende, og at der viste sig Tegn i Horizonten til et fremrykkende Uvejr.

Den tykke Luft opad Kronborg til, mente Konsulen, tydede kun på Varme.

— Jeg har tænkt, sagde han, at vi foretage et eller andet i Eftermiddag. Hvad synes De om at køre over til Fredensborg?

— Vi har jo endnu så godt som ingen Nat, og vi er godt kørende, tilføjede han med et selvtilfreds Smil.

— Det er desuden Måneskin.

Konsulen havde i længere Tid næret alvorlige Bekymringer. Han havde letsindigt indladt sig på Ting, som han ikke kunde magte. Flere Uheld vare stødt til. Denne Morgen havde han,

da han kørte ind til Kontoret, bedet den gamle Bogholder blive på Strandløkke, som vi vide, af Frygt for ikke hurtigt nok at komme i Besiddelse af et Privattelegram, som han ventede med megen Uro. Men alle disse alvorlige Bekymringer havde den letsindige unge Mand aldeles glemt under Kørslen ud til Landstedet. I den Grad havde Miss Wilson forstået at forjage Skyerne fra hans Pande tilligemed de alvorlige Tanker, som beskæftigede ham.

— Jeg er Dem meget taknemmelig for den Gæstfrihed, De udviser imod mig, svarede Edvard. Desværre tør jeg ikke ret længe benytte mig deraf. Jeg nødes måské til at rejse allerede i Morgen.

Under denne Samtale havde Konsulen ført sin Gæst op ad Trappen og gennem Forstuen i den øvre Etage.

Edwards Ytring om at rejse berørte ham meget ubehageligt. Dagsaviserne havde allerede fortalt om Maleren Edvard Gorms Hjemkomst. Et af Bladene havde endogså en lang og berømmende Artikel om de Arbejder, som den talentfulde Kunstner havde udført i de sidste År, og ved hvilke han havde vundet den betydelige Anseelse, han nød i Udlandet, og Konsulen havde i sin Forfængelighed i Dagens Løb ladet et Ord falde til en og anden om, at »vor berømte Landsmand«, som han gjorde sig en speciel Fornøjelse af at benævne Edvard, var

en Ven af ham, og at han var kommen hjem for at tilbringe Sommeren hos ham.

Da han åbnede Døren fra Forstuen til Altanværelset, hvor Tora og Julius opholdt sig, var han endnu optagen af Indvendinger mod Edwards forandrede Bestemmelse.

— Jeg slipper Dem ikke, var hans sidste Ord, da Tora afbrød ham for at forestille ham Broderen.

Havde Edwards Ytring om at rejse berørt ham ilde, så forbedredes hans Stemning ikke ved i sit pragtfulde Hjem, hvor alt vidnede om hans umådelige Forfængelighed, at tro sig Ansigt til Ansigt med en Slægtning på Konens Side, som ved en letsindig Streg havde gjort sig umulig i København.

Ubehersket, som han i enhver Henseende var, således var han det også i dette Øjeblik, og på en temmelig brutal Måde afbrød han sin Hustru ved at ytre:

— Hvad behager! din Broder fra Avstralien?

Det var både Edvard og Julius påfaldende, hvor smerteligt et Indtryk disse Ord gjorde på Tora. Edvard vidste, at Julius og Tora havde en yngre Broder, som han dog ikke kendte videre til, da han først var bleven dimitteret fra Sorø Akademi i det År, Edvard tiltrådte sin første Udenlandsrejse, og Julius — ja! han gjorde sig i dette Øjeblik store Bebrejdelser for den

Egenkærlighed, der i de senere År havde behersket ham.

— Dette er min Broder Julius, sagde Tora til sin Mand, i det hun sendte ham et bebrejdende Blik. Og med en Bitterhed, der var hendes Natur aldeles fremmed, tilføjede hun:

— Julius kommer fra Amerika, og hvis du ønsker Oplysninger fra Charlestown, er han i Stand til at kunne give dig dem.

Konsulen sænkede Øjnene ved at møde det energiske Udtryk i Toras Blik. Han følte sig ikke ganske sikker ved at høre Charlestown nævne i Forbindelse med Svogeren.

— Og nu undskylder du mig måské et Øjeblik, henvendte Tora sig til Julius med et Udtryk, hvorefter hun forgæves søgte at forjage al Sørgmodighed. Som du sér, er jeg desværre endnu i Morgendragt.

— På Gensyn, mine Herrer, ved Middagsbordet, tilføjede hun med en yndefuld Bevægelse med det dejlige Hoved og forlod Værelset.

— De Herrer Svogere synes at være fremmede for hinanden? sagde Edvard for at hæve det Tryk, der hvilede på de tilbage blevne, efter at Tora var gået ud. Min Ven Julius har opholdt sig flere År i Charlestown, hvor han ved sin Dygtighed som Læge naturligvis har samlet sig en betydelig Formue.

Han gjorde sig en Fornøjelse af at lægge stærkt Eftertryk på »Charlestown« og »en be-

tydelig Formue«. Han havde hurtigt gennemskuet Konsulen og indså, hvilken Magt Rigdom udøvede over ham. Ved at tænke på Tora var han kommen til at betone Charlestown på samme mærkelige Måde, som hun. Det påfaldende Eftertryk havde overrasket ham. Konsulen var øjensynlig bragt i Forlegenhed derved, og Edvard var svag nok til at unde ham det.

At Svogeren havde tjænt Formue i Amerika, virkede som et Trylleslag på Konsulen.

— Jeg husker meget godt, at min Hustru har omtalt Dem, sagde han og ledsagede sin Henvendelse til Julius med et hjærteligt Håndtryk. Min kære Svoger, jeg er usigelig glad over at sé Dem i mit Hus. Når kom De?

Og uden at afvente hans Svar skød han en Lænestol hen til Julius, medens han samtidig opfordrede Edvard til at tage Plads.

— Nu kan der aldeles ikke være Tale om at rejse, henvendte han sig til Edvard. Hvad vilde Miss Wilson desuden sige? Har De ikke lovet at male hende?

Navnet Wilson vakte på ny Julius' Opmærksomhed.

— De kender måské den unge Dame? sagde Konsulen i en lidt usikker Tone til Julius, som havde sét spørgende på ham.

Men for at skjule sin Forvirring gik Konsulen efter Cigarer, med Undskyldning for, at de ikke vare satte frem.

Så snart Julius så' sig ene med Vennen, skyndte han sig med at spørge ham, om man hér i Huset stod i noget som helst Forhold til en Miss Wilson?

— Her opholder sig en meget pikant ung Amerikanerinde af dette Navn, svarede Edvard.

— Hér i Huset? spurgte Julius med stigende Uro.

— Ja!

— Du har ikke hørt hendes fulde Navn?

— Jeg véd, at hun hedder Sarah. — Det har nemlig forundret mig at høre Konsulen nævne hende ved Fornavn.

— Sarah Wilson! gentog Julius for sig sslv.

Således havde Harriets Moder hédt som ugift, og efter hende var Harriet opkaldt Harriet, Sarah Wilson, Hopgood.

Julius skælvede over hele Legemet og måtte søge at bringe sit Indre nogenlunde i Ligevægt, førend han kunde spørge Vennen, i hvilken Egenskab Miss Wilson opholdt sig hér i Huset.

— Det skal jeg ikke kunne afgøre, svarede Edvard, som var altfor opfyldt af hvad han selv havde oplevet i de sidste Dage, til at bemærke den Uro, som havde grebet Julius.

— Men jeg har fået det Indtryk af den unge Dame, at hun, ved sine ofte højst mærkelige Anskuelser og lidt dristige Udtalelser, falder

mere i Konsulens Smag, end hun synes at tiltale din Søster.

Disse Ord gjorde et smerteligt Indtryk på Julius.

— Og hvorledes synes du om hende? — spurgte han lidt efter, i det han søgte at give sit Spørgsmål det mést ligegyldige Anstrøg.

Edvard forklarede ham, at han kun havde et aldeles overfladisk Indtryk af den unge Dame; men han var overbevíst om, at man gjorde hende Uret ved at bedømme hende efter en almindelig Målestok.

Julius havde gjerne kastet sig om Halsen på Vennen. Han rejste sig, lagde Armen over hans Skuldre og gik op og ned ad Gulvet med ham.

— Du siger, at du rejser. Er det dit Alvor?

— Ja! —

— Hør, Edvard! sagde Julius lidt efter. Jeg vil tilstå for dig, at det overraskede mig, da jeg hørte om min Søsters Giftermål med den rige Konsul Gorm.

En let Skælven, som overkom Edvard, undgik ikke Vennens Opmærksomhed.

— Nu er det skét, tilføjede han med et Suk, — og Gud forbyde, at jeg skulde blive Vidne til et af de sædvanlige Nutidsdramer.

Konsulen kom tilbage med Cigarer, og Edvard følte sig lettet, ved at Samtalen blev afbrudt.

Julius slap Edvard og nærmede sig Kon-

sulen, som anbefalede ham en Cigar, af den Kasse, han havde sat på Bordet.

— Det er den eneste, Miss Wilson tillader, at man ryger i hendes Nærhed.

Atter dette Navn og udtalt i Forbindelse med en uklædelig Fordringsfuldhed!

— Jeg er nysgærrig efter at gøre denne Dames Bekendtskab, ytrede Julius og søgte at skjule sin Bevægelse ved at underkaste Cigarerne et omhyggeligt Eftersyn. Af forskellige Hentydninger må jeg forudsætte, at hun ikke er nogen almindelig Person?

Og han vedblev at undersøge Cigarerne.

— Hun har anmodet dig om at male sig? henvendte Julius sig til Edvard. Er du meget dyr?

— En så udmærket Kunstner, som vor ærede Ven, gør man ikke så udelikate Spørgsmål, bemærkede Konsulen, irriteret af den Mistillid Svogeren viste hans fortrinlige Cigarer. Man betaler, hvad Kunstneren forlanger.

— Miss Wilson er altså rig? spurgte Julius, som endelig havde udsøgt sig en Cigar og pludseligt så' op på Konsulen med et mistænksomt Blik.

— Rig? stammede Konsulen.

Og nu var det ham selv, der syntes ikke at kunne finde en Cigar, der var værd at ryge.

— Hun har betydelig Formue, vovede han at sige, medens han så' néd i Kassen.

— De er naturligvis nøje kendt med hendes Forhold, trængte Julius fremdeles ind på den

forlegne Konsul. Ellers havde de næppe indført hende i min Søsters Hus?

Konsulen befandt sig på usikker Grund. Den Usandhed, han ligeoverfor sin Hustru havde anført for at bevæge hende til at modtage Miss Wilson, var han tvungen til at gentage. Med Afbrydelser, under hvilke han søgte at tænde Cigaren, fortalte han Julius om sine Handelsforbindelser med Miss Wilsons Fader.

— Hendes Fader lever altså? spurgte Julius hurtigt, da han ved Konsulens Bekræftelse håbede at blive befriet for den Tanke, at Miss Wilson skulde være identisk med Harriet Hopgood.

Men da Konsulen måtte tilstå, at Miss Wilsons Fader var død, og at de Handelsforbindelser, han havde berørt, faldt ind under en tidligere Periode, var Julius overbevist om, at Miss Wilson og Harriet Hopgood var en og samme Person, og denne Overbevisning blev endnu yderligere bestyrket ved Edwards Udtalelse om den unge Dames ualmindelige Skønhed.

— Jeg indrømmer, henvendte Edvard sig til Konsulen, at det vilde være en interessant Opgave at male den unge Dame; men desværre er jeg forhindret ved tidligere Forpligtelser.

— Jeg tvivler om, at Miss Wilson lader Dem slippe for så godt Køb, indvendte Konsulen.

— Jeg får gøre hende en Undskyldning. — Men jeg foreslår, at vi, af Hensyn til Damerne, ryge vor Cigar ude på Altanen?

Og samtidig gav Edvard Julius et hemmeligt Vink.

Julius forstod ham og fulgte Vennen ud på Altanen.

Konsulen blev tilbage i Stuen. Han var virkelig iblandt sine ualmindelige Cigarer truffet på et Eksempplar, som han havde Møje med at få til at brænde, og under disse Anstrængelser tilråbte han Edvard, at Undskyldninger, så vidt han vidste, ikke toges for gode Varer i Amerika, og at Edvard, hvis han ikke blev og malede den unge Dame, og hvad mere var, malede et udmærket smukt Billede af hende, vilde udsætte sig for at få en Proces på Halsen.

Disse sidste Ord udtalte han med så lydelig Røst, at Miss Wilson, ved sin Indtrædelse i Stuen, ytrede Overraskelse over at træffe ham ene.

— Jeg troede på Ære, Sir! at De var indviklet i en heftig Disput, sagde hun, i det hun højst forundret så' til alle Sider i det rummelige Værelse. Der blev talt så højt, at jeg tydelig hørte Ordet Proces.

Efter at Konsulen havde gjort hende sin Kompliment for det Toilette, hun var iført, og som han sagde, klædte hende over al Beskrivelse fortryllende, forklarede han hende, at hans Lungeanstrængelser havde galdt hans Ven Maleren, som af Høflighed mod Damerne, røg sin Cigar på Altanen.

Hvis hun afbrød en alvorlig Samtale, vilde hun trække sig tilbage. Hendes Måde at sige det på udtrykte en Beskedenhed, hvis Ynde forhøjedes ved den fremmede Accent, men hun mente ikke, hvad hun sagde, skønt hun allerede havde gjort nogle Skridt henimod den Dør, af hvilken hun var trådt ind.

— Nej, bliv, Miss Wilson! sagde Konsulen bønligt. Sæt Dem hér i Deres Yndlingsstol. Min Hustru vil straks være her.

Og imidlertid stillede han en amerikansk Gyngestol til Rette, satte sig ved Siden af hende og gav hende til Kende, at han befandt sig »pokkers godt«, som han udtrykte sig, i hendes Selskab.

Miss Wilson drejede sin Stol umærkeligt bort fra den Lænestol, i hvilken Konsulen havde sat sig, i det hun bad ham om ikke at tabe Tråden i den Samtale, han havde indledet med Mister Gorm.

— De véd meget godt, Sir! at jeg ikke hører til de Damer, som trættes, fordi Talen er om affairs.

Han fortalte hende, at hun endogså var Part i Sagen.

— Og der er Tale om en Proces? ytrede hun med en Forbavselse, der bragte hendes ildfulde Øjne til at funkke. Fortræffeligt! Jeg har altid tænkt mig det højst tillukkende at være indviklet i en rigtig alvorlig affair, og den Mand,

der for min Skyld udsatte sig for en sådan, kunde være aldeles vis på ikke at mishage mig.

Samtalen mellem Vennerne på Altanen var ved Miss Wilsons Indtrædelse gået i stå. Julius havde genkendt hende og stod som fastgroet til Pletten.

Edvard havde hørt Miss Wilsons Ytring og tilråbte hende: Bravo!

— For den, der trænger til Nervepirring, sagde Konsulen med en undertrykt Gaben, som forhåbentlig var begrundet i den lummervarme Dag; — kan det være ret probat at svæve mellem de to Alternativer: Millionær, eller Stodder!

Men skønt disse Ord bleve udtalte med en høj Grad af Letsindighed, trak en mørk Sky over hans Pande.

— Hvem kan udholde at leve i vedvarende Fred med sine Medmennesker? ytrede Miss Wilson. De må indrømme mig, Sir! at det ufejlbare er det kedsommeligste af alt i Verden. Siger De ikke det samme? henvendte hun sig med hævet Stemme til Edvard, i det hun, siddende meget lavt i den højryggede Gyngestol, ved en drejende Bevægelse med Hovedet, antydede, hvem hun talte til.

Konsulen svarede, at han for sit Vedkommende ikke kunde have nogen Mening derom. Han havde aldrig kedet sig så grundigt, at han troede at fortjæne Prædikat af ufejlbar.

Edvard havde, som Følge af Miss Wilsons

Henvendelse til ham, villet nærme sig hende. Men da han så' Tora træde ind fra Sidekabinettet ligeoverfor Døren til Miss Wilsons Værelser, var han bleven stående i nogen Afstand.

Tora var iført en let hvid Dragt, som harmonerede fuldstændig med hendes rene Sjæl og blonde Skønhed, og det var intet Under, at Edvard stod i stum Beskuelse af Genstanden for sine Ungdomsdrømme.

— Ah! udbrød Miss Wilson ved Synet af Tora, uden at gøre noget som helst Forsøg på at bringe sig ud af sin mere liggende, end siddende Stilling; — i Dag, Mistress Gorm, er De dog sødere end nogen Sinde. De kan bringe vort hele Køn til desperation. Hvor megen Kunst man anvender på sit Toilette, så fordunkles man bestandig af den smagfulde simplicity, hvormed De klæder Dem.

Konsulén gjorde ved denne Bemærkning en fortrædelig Vending i Stolen.

— De gør mig aldeles skamfuld, Miss Wilson! svarede Tora.

— Jeg kunde blot ønske »the white rose« et Anstrøg af Rødme på de fine Kinder, tilføjede Amerikanerinden.

— Da mangler jeg ikke Grund til at rødme, bemærkede Tora, som så', at Konsulén, i en meget skødesløs Stilling, havde lagt Armen over Ryggen på Miss Wilsons Stol.

Miss Wilson rødmede af Harme, da hun

fulgte Toras Blik og opdagede Konsulens Hensynsløshed.

— De har tilbragt Dagen i København, henvendte Tora sig til Miss Wilson, for at bøde på den Forlegenhed, i hvilken hendes Bemærkning havde bragt den unge Dame.

— Miss Wilson har købt den nydeligste Sømandshat med dansk Kokarde til vor lille Edvard, sagde Konsulen, som imidlertid havde rejst sig.

Edvard nærmede sig Konsulen og ytrede, i en tilsyneladende spøgende Tone, sin Forundring over, at Sønnen hér i Huset havde fået et så berømt Navn som »Edvard Gorm«.

Konsulen måtte tilstå, at Drengen var opkaldt efter hans afdøde Fader.

Edwards Blik havde søgt Tora, og nu steg Blodet hende til Kinderne. Hun nærmede sig atter Miss Wilson, som sad på den modsatte Side, og bebrejdede hende, at hun var altfor god mod hendes Dreng.

— The little boy taler altid med enthusiasm om Heligoland, og da han har ønsket en Sømandshat, købte jeg en med en sådan hat-band, hvori står Heligoland.

— Og for at føje mit Barn tager De ind til Byen og går derved tabt af en så henrivende Dag hérude?

— Jeg holder af variation, svarede Miss

Wilson. Og da det var gået op for hende, at Tora mistænkte hende, tilføjede hun irriteret:

— Det morer mig desuden at styre Konsulens thorough-bred horses.

— Er det ikke et pragtfuldt Toilette, som Miss Wilson er iført i Dag? hviskede Konsulen i Forbigående til Tora, der vilde opsøge Julius, men var standset, da hun med et beklemt Hjærte opdagede, at Broderens Blik ufravigeligt var fæstet på Amerikanerinden. Tag hende til Forbillede! Hendes Kompliment med Hensyn til din Tarvelighed var naturligvis Ironi.

— Men, Sir! henvendte Miss Wilson sig, med indre Trods, påfaldende venligt til Konsulen. Indsér De ikke, at jeg brænder af curiosity? Hvad er det for en affair, i hvilken jeg som De siger, er Part?

— Ja, hvad mener De, Miss Wilson? svarede Konsulen, på ny oplivet af hendes Naturlighed. Vor Ven nægter at male Deres Portræt.

Edvard vaktet af den Tankefuldhed, han var hensunken i. Han ytrede, at hun forhåbentlig vilde løse ham fra et overilet Løfte. Han var nemlig nødt til at rejse, da man ventede ham i Udlandet.

Miss Wilson mente, at det var Udflugter, og at han burde være så oprigtig og sige hende, at han fandt hende hæsliq.

Hvis Tora havde hørt denne Ytring, vilde hun have betragtet den som et oprørende Ko-

ketteri. Men hun hørte intet; hun havde kun Tanke for sin ulykkelige Broder.

— De spørger, Miss! svarede Edvard adspredt.

— Eller skulde De have andre scruples?

— Sir! henvendte hun sig til Konsulen og løftede Hovedet op imod ham, da hun mærkede, at han var standset bag hendes Stol, hvor han lænede sig mod Ryggen; — tør jeg bede Dem, som Sikkerhed for Opfyldelsen af mine obligations, at deponere den Sum, Mister Gorm finder passende at bestemme for sit Arbejde?

— Miss Wilson! udbrød Edvard forbavset og vidste i Øjeblikket ikke, hvorledes han skulde forholde sig ligeoverfor en Ytring, der kunde betragtes som en Fornærmelse.

Tora så' forundret hen paa de talende.

— De er i et usædvanligt godt Humør, Miss Wilson! bemærkede Konsulen, der altid var tilbøjelig til at finde hendes Indfald henrivende.

— Nu må jeg lé! udbrød Miss Wilson, da hun så' Edwards alvorlige Ansigt. De føler Dem fornærmet, Sir? Og dog tager De selv ikke i Betænkning at tilføje mig den blodigste Fornærmelse, der kan tilføjes en Dame.

— De mener, at jeg undervurderer Deres Skønhed? Men deri gør De mig Uret. Jeg kan ikke blive.

— Hjemme behandle vi alt forretningsmæssigt. Det må derfor ikke undre Dem, at

jeg tilbyder Dem Sikkerhed for det Tidsspilde, De muligvis udsætter Dem for ved at gengive mine, vistnok meget mangelfulde lineaments.

— Nu må De ikke tage mig fortrydelig op, Miss Wilson, at jeg deler Deres Munterhed, sagde Edvard med et fremtvunget Smil.

— Jeg tror ikke på denne Afrejse, skønt den virkelig synes at være falden ned fra Himlen, svarede hun ham mistænksom. Derpå tilføjede hun, i det hun med en tilbagegående Bevægelse med Hovedet søgte at til Kende give, at hun henvendte sig til Konsulen, som endnu stod bag hendes Stol: Jeg beder Dem, Sir, i ethvert Tilfælde om at affatte en Erklæring, hvorved jeg binder mig til at opfylde mine obligations. Jeg véd ingen anden, som er nærmere dertil.

— Det skulde være mig, Miss Hopgood, sagde Julius på Engelsk med dæmpet Stemme, i det han på den modsatte Side bøjede sig ned over Gyngestolen, som Konsulen havde sluppet for ikke at sætte den i Bevægelse ved den Latter, han var kommen i.

Miss Wilson, eller, som hun i Virkeligheden héd, Miss Harriet Hopgood, blegnede ved at sé Julius' Ansigt i umiddelbar Nærhed af sit eget. Hun udstøtte et svagt Skrig; men til Held for hende selv og Julius overdøvedes hun af Konsulens Latter, der umuliggjorde ham at udtrykke sin Beundring over den guddommeliges bizarre Indfald.

Toras Indre var under den foregående Scene i stærkt Oprør; hun kunde ikke længer tvivle om, at den unge Dame, som hun havde mént sig forpligtet til at modtage i sit Hus, og for hvis Skyld hendes Mand til Side satte hende, var Miss Harriet Hopgood.

Det var derfor tilgiveligt, at hun lagde et eget Eftertryk på sin Broders Navn, da hun forestillede ham for Harriet.

— Her brother! gentog Harriet forsténet.

Fortryllet af den unge Amerikanerinde, havde Konsulen aldeles glemt Svogeren. Ved at høre hans Navn nævne blev han pludselig alvorlig; Julius kendte måské Miss Wilsons Forhold?

Han beherskede sig imidlertid så godt, han formåede, og henvendte sig med den Ytring til Harriet, at Svogeren rimeligvis vilde være hende velkommen alene af den Grund, at han kom fra hendes Hjem.

Nu underrettede Tjæneren Herskabet om, at der var serveret. Konsulen bød Harriet Armen.

Krænket Stolthed vakte hævngærrige Følelser i Amerikanerindens Bryst og fik for et Øjeblik Herredømme over ædlere Lidenskaber. Hun rejste sig hurtigt i sin hele Skønhed og modtog Konsulens Arm med det mest bedårende Smil.

Den unge letsindige Mand glemte så vel Købmandens Bekymringer som den gnavende Orm, der kun lod ham have Fred under Adspredelsernes Rus og sanselig Nydelse.

Under den letteste Gang og den livligste Samtale førte han Harriet ned til Bordet i den underste Etage.

Tora forudså', at Edvard vilde føle sig forpligtet til at byde hende Armen. Hun forebyggede det ved samtidig at opfordre begge Herrerne til at følge efter.

Ved Bordet havde Stemningen, trods Harriets forcerede Munterhed, været alt andet end livlig. Konsulen havde skyllet sine Ærgrelser og Bekymringer ned med et betydeligt Kvantum flydende Varer. Edvard havde beundret den Smag, som han sagde, var ejendommelig for Huset. Denne Udtalelse havde smigret Konsulen; hvorimod det langtfra behagede ham at høre Edvard ytre, at al den Rigdom, som gjorde sig gældende gennem Husets Udstyrelse var for intet at regne i Sammenligning med den Omhu, der var anvendt på det mere end velsmagende Måltid.

Julius havde samstemmet med Edvard i dennes Bestræbelser for at sige Husmoderen Behageligheder ved at lade et eller andet énstavelsesord komme over de næsten sammenpressede Læber. Den lille Edvard, der på Onklens Forbøn havde fået Tilladelse til at sidde med til Bords, var under trykkende Pavser den, der frelste Situationen. For at aflede Opmærksomheden fra sig selv, henledte man den bestandig på Barnet.

Den af Konsulen påtænkte Køretur var

kommen på Tale. Men da man stod fra Bordet, og Tora, for at kunne trække sig tilbage, undskyldte sig med, at hun ikke befandt sig vel, var Turen bleven opgiven, dog nærmest fordi Julius havde erklæret, at han ikke vilde forlade Søsteren.

Man sad nu på Terrassen, som fra Havestuen fører ned til Haven.

Hér, hvor man havde et udmærket smukt Overblik over de frodige og vel holdte Græsplæner, de pragtfulde Blomsteranlæg og de fyldige Trægrupper, der samlede sig for Øjet med de bagved liggende Skove og derved gav Haven Udseende af Uendelighed, hér havde man indtaget Plads ved et sirligt dækket Kaffebord, hvor Cigaren, denne Ven i Nøden, som ofte har reddet en besværlig og pínlig Samtale, især var de forskællige til Stede værende velkommen. Harriet, Konsulen og Edvard sad om Kaffebordet på selve Terrassen; Julius havde taget Plads i deres umiddelbare Nærhed, indenfor det åbne Vindue i Spisestuen, hvorfra han sendte den ene Røgsky stærkere, end den anden ud i Luften.

Samtalen drejede sig om ganske almindelige Ting, nærmest om de store Forandringer, Hovedstaden og dens Omegn vare undergåede under de respektive hjemkomne Venners Fraværelse.

Strandvejen var, efter Edwards Mening, altfor bebygget; han fandt, at den havde tabt det meste af sin landlige Karaktér og var ikke at betragte

som stort andet, end en Udvidelse af København. Den Berømmelse, som genlød over alt med Hensyn til denne Vei, skyldtes en forsvunden Tid, hvor Landstederne herude vare så sjældne, at de, trods deres Tarvelighed, fremkaldte almindelig Beundring.

Københavns enorme Udvidelse var for Konsulen et Bevis for Handelens betydelige Opblomstring. For et halvt Århundrede siden, sagde han, kunde man tælle de få Kapitaler, som fandtes i Landet. Og hvis man havde sét med store Øjne på de ubetydelige Lyststeder, som den Gang råbte til hverandre henover énsformige Kornmarker, havde denne Beundring naturligvis været begrundet i, at det kun var Rigmænd, som havde haft Råd til en så enestående Overdådighed som den at holde Landsted.

Skønt der i den nyere Tid var opstået Villaer i Mængde og bestandig i mere og mere forherliget Skikkelse, mente Edvard, at denne Forudsætning ikke holdt Stik. Menneskene vare nu til Dags altfor hengivne til et nydelsesrigt Liv, og mange, navnlig blandt Købmændene, havde Edvard mistænkt for at leve ligefrem over deres Evne for derved at føre deres Medmennesker bag Lyset.

— Det vilde dog være den højeste Grad af Tåbelighed, ytrede Konsulen, skønt han i sit stille Sind følte sig ubehageligt berørt af Edwards Bemærkning.

— Finder De da ikke Verden over Hovedet temmelig tåbelig? spurgte Edvard.

Julius tænkte, at de såkaldte gale ofte ere klogere, end de Personer, som lade dem indespærre.

— Hvis det ikke var Mode at søge Landlivets Behageligheder langs den tætbebyggede Strandvej, vedblev Edvard, tror De da, at det vilde være så almindeligt at foretrække Opholdet hér ved Kysten? Nej, De kan være overbevíst om, at der iblandt disse Københavnerne, som er henrykte over at kunne sige, at de tilbringe Sommeren hér ved Stranden, findes mange små Sjæle, som gyse af Forfærdelse, hver Gang Havet er i Oprør?

Ved denne Bemærkning viste der sig for Konsulen Liget af en ung Pige, som bares op af de vrede Bølger, og hans Ansigt antog et uhyggeligt Udtryk.

— De gør Københavnerne Uret, indvendte han, i det han tvang sig til at lé.

— Men i Solskin, vedblev Edvard med ufortrøden Bitterhed mod sin tåbelige Næste, — trippe de sirligklædte Damer, med misundelige Blikke, hinanden forbi herude på Vejen, og i mangt et Ansigt står at læse: »Lad Vor Herre beholde sit Paradis, når jeg blot får Lov til at bo i Tårnbæk!«

Harriet lo, og ménte, at han var for slem.

Julius følte sig, i Egenskab af Læge, forpligtet til at fremkomme med et Indlæg i Sagen.

— Har man ikke hér de dejlige Bade? henvendte han sig til sin ironiserende Ven. Når en Mand har tilbragt den varmeste Dél af Dagen indenfor Byens Mure med anstrengende Spekulationer, Kriminal-sager, eller Granskninger på det videnskabelige Område, hvor forfriskende og styrkende må et sådant Bad herude i Øresund så ikke være for ham? Du glemmer også, at Lettelsen ved de uendelig mange Befordringsmidler, så vel til Lands som til Vands, kan være det bestemmende ved Valget mellem et Sommerophold hér ved Stranden og længere inde i Landet, og det vilde være tåbeligt at lægge synderlig Vægt på ondskabsfulde Skumleres Hentydninger til det forfængelige i at holde Landsted herude.

— Men vilde man komme til at bøde med Livet for en urigtig Påstand, indvendte Edvard, vilde det dog være muligt, at man betænkte sig på at benægte Modens Délagtighed i Strandvejens Bebyggelse. Moden er en Tyran, og Damerne, som med Hensyn til Landlivet tyrannisere Mændene, er selv Modens ydmygeste Slavinder.

— Skam Dem, Sir! truede Harriet ham med et koket Blik, som hun beregnede skulde i Agt tages af den alvorlige Doktor.

— Ingen Regel uden Undtagelse! svarede Edvard med en ærbødig Forbøjning.

— Miss Wilson elsker Havet, bemærkede

Konsulen, i det han sendte en lang Røgsky ud i Luften.

— Jeg hører, Miss Wilson, at De besidder forskællige overraskende Færdigheder? faldt Edvard ham i Talen. De forstår endogså at styre en Sejlbåd?

— Og man bebrejder mig det, ikke sandt, Sir! ligesom så meget andet, som Forholdene i Hjemmet har medført? svarede hun ham, og hendes Blik strejfede det åbne Spisestuevindue.

— Man beundrer Dem! sagde Konsulen, der ikke agtede på det Blik, Julius sendte ham inde fra Stuen.

— Min Papa havde ingen søns, forklarede Harriet. Jeg, hans eneste Barn, vilde erstatte ham dette Savn. Derfor var jeg altid om ham og deltog i meget, som, jeg indrømmer, er usædvanligt for en woman.

Konsulen forsikrede Edvard, at hvis han havde set Miss Wilson i et smagfuldt og hensigtssvarende Kostume, med en koket lille Sømandshat på Snur, manøvrere med sin smukke Sejlbåd herude i Sundet, vilde han, når Talen i Fremtiden var om at fremstille et Skibbrud, næppe anbringe en fortvivlet Kvindeskikkelse i Forgrunden.

— At styre en Sejlbåd er en meget farlig Sport for en Dame, tillod Julius sig at bemærke.

Han vilde ikke tale om, at han fandt denne Passion mindre klædelig, for ikke at sige upassende.

Han håbede imidlertid, at Miss Wilson ikke vovede sig ud på Søen i ondt Vejr.

— Du kan derfor, henvendte han sig til Edvard, rolig lade Kvindens Fortvivlelse forhøje den Virkning, Du tilsigter med dit Maleri.

— Hvis jeg elskede en seaman, sagde Harriet med et lidenskabeligt Udbrud, og jeg så ham i Fare på Søen, vilde jeg, om Bølgerne endogså slog mig højt op over my head, ikke betænke mig på at styre fra Land, når der var den mindste Mulighed for, at jeg kunde bringe ham Frelse.

— Jeg frakender Kvinden hverken Mod eller Hjærte, bemærkede Julius, tilsyneladende rolig. Hvad disse Egenskaber angår, står hun endogså ofte over Manden. Men hun mangler den fysiske Kraft for at drage sand Nytte af de forskællige mandlige Idrætter, som hun i den senere Tid, af misforstået Afhængighedsfølelse, mere eller mindre hengiver sig til.

— Legemlig Kraft kan erstattes ved Behændighed, mente Harriet, og vænnes man tidlig til en Ting, vil man også kunne magte den, tilføjede hun på Engelsk, i det hun i en foroverbøjet Stilling, tankefuld befriede sin Cigarette for den udbændte Aske.

— Der er i ethvert Tilfælde noget, som hedder respect view of the beautiful, bemærkede Julius.

Denne direkte Bebrejdelse var den varmtfølende unge Pige for meget.

— Jeg sværger ved alt, hvad der er mig helligt, lod hun sig henrive til at ytre, og i Overbevisningens Hede benyttede hun sig atter af sit Modersmål; — hvis jeg i et sådant farefuldt Øjeblik hengav mig til Fortvivlelse, vilde jeg foragte mig selv. Intet er i mine Øjne mere uskønt, end det at fortvivle!

Edvard følte sig i dette Øjeblik forsonet med den skønne Amerikanerinde med det varme Hjærte og det begejstrede Blik, der lod hånt om Menneskenes smålige Anskuelser.

— Det undrer mig Julius! henvendte han sig til Vennen, at du ude omkring i de store Forhold ikke har lært at slå af på dine æstetiske Fordringer?

— Jeg har vel Lov til at holde på en Overbevisning? svarede Julius, halvt ærgerlig over, at Edvard syntes at tage Harriet i Forsvar. Jeg erkender villig, vedblev han endnu mere ophidset, at Amerika er Dygtighedens, de store Foretagenders, Opfindelsernes Hjem; men jeg har på samme Tid i den nye Verden oplevet så meget, som i højeste Grad mishager mig, som jeg ligefrem fordømmer.

— Må jeg erindre min Herr Svoger om, at Miss Wilson er Amerikanerinde? henvendte Konsulen sig næsten bebrejdende til Julius.

— Hvis der ikke ligger personlig Uvilje til

Grund for Mister Holsteds expressions, er Mister Holsted uretfærdig mod mit Fædreland, bemærkede Harriet, uden at have Mod til en direkte Henvendelse.

Konsulen mente, at Svogerens Hjærte måtte bløde ved at høre sit Modersmål udtalt så smukt af den, som han havde såret ved sit Angreb.

Edvard spurgte Harriet, hvorlænge hun havde været hér i Landet.

Da Konsulen påtog sig at svare på Harriets Vegne og forsikrede Edvard, at hun kun havde opholdt sig en ganske kort Tid i hans Hus, hvor hun var tagen ind straks efter sin Ankomst, udtalte Harriet sig på en, for Julius irriterende Måde, misbilligende om Konsulens overdrevne Høflighed, om hans Tilbøjelighed til at smigre og endte med meget koket at forsikre Edvard, at hun havde været Konsulens Hus til Byrde i et halvt År.

Konsulen mente, at hun vilde være kommen Sandheden nærmere ved at sige, at hun i den Tid havde forherliget Tilværelsen for ham og hans Hustru.

Julius havde besværligt med at beherske sig.

Det forbavsede Edvard, at Harriet i så kort Tid havde kunnet tilegne sig en næsten korrekt Udtale af det danske Sprog, men Konsulen oplyste ham om, at hun allerede ved sin Ankomst havde talt udmærket godt Dansk.

— I Deres Hjem må De altså være kommen i Berøring med Danske? spurgte Edvard.

Harriet havde ikke ventet dette Spørgsmål, og da hendes Forlegenhed forøgedes, ved at Julius' Øjne hvilede på hende, var det hende ikke muligt at svare.

Julius indså' det og fik Medlidenhed med hende. Han skyndte sig dérfor med at gøre Vennen opmærksom på, at det var noget, han måtte kunne sige sig selv.

Havde Edvard anet den Forlegenhed, han satte de pågældende i, vilde han ikke være faldet på at gøre dette Spørgsmål. Nu gik han endogså videre ved at ytre, at han aldrig havde tænkt sig, at noget Menneske i Verden vilde lægge sig efter det danske Sprog, når det ikke var begrundet i ganske særegne Omstændigheder.

Harriet, der i dette Øjeblik var nær ved at kvæles, som Følgé af de forskællige Følelser, der kæmpede om Overmagten i hendes Indre, benyttede et uovervejjet Middel for at afværge yderligere Bemærkninger i denne Sag. Hun henvendte sig med et kunstlet, men derfor ikke mindre bedårende Smíl til Edvard med Anmodning om at måtte tænde sin Cigarette ved hans Cigar. Ved at holde den brændende Cigar henimod den Cigarette, Harriet søgte at tænde, kom deres Ansigter hinanden temmelig nær. Dette Koketteri, som Julius

kaldte det ved sig selv, var den noget skinsyge Julius for meget. Da han på den ene Side manglede Ret til at gøre hende Bebrejdelser og på den anden Side ikke ønskede at gøre Skandale, tog han det fornuftige Parti at gå sin Vej.

Han forklarede, at han vilde sé til Tora og gik op i Huset.

— Min Hustru er en meget sart Natur, ytrede Konsulen, så snart Julius havde forladt Havestuen gennem Døren til det Indre af Huset.

Den Tone, hvori Konsulen udtalte disse Ord, bragte Edwards Blod i Bevægelse.

— Det skulde ikke undre mig, om Gensynet med Broderen havde angrebet hende, bemærkede han. På mig selv har det gjort et smerteligt Indtryk at sé den Forandring, der er foregået med Julius. Der er udbredt noget så vémodigt over denne mandige Skikkelse, at han minder mig om et enestående Træ, der på den nøgne Hede, i Tidernes Løb, har været udsat for ødelæggende Storme.

Harriet rejste sig og gav sig, ved at standse på den yderste Kant af Terrassen, Udseende af at glæde sig over den smukke Aften, hvor de tidligere truende Skyer ved Solens Nedgang syntes at have forladt Himlen. Hun stod således med Ryggen vendt mod de talende, og

hverken Edvard eller Konsulen formodede, at hendes Opmærksomhed udelukkende var henvendt på, hvad der blev talt.

— Jeg har i Grunden aldrig kendt mine højstærede Herrer Svogre, sagde Konsulen i samme ubehagelige Tone. Den anden er jo i Avstralien! tilføjede han lidt efter, endogså temmelig hånligt.

Edvard ytrede, at det havde overrasket ham at høre det, da han havde tænkt sig ham, om ikke i et, eller andet Dommerembede, så i det mindste ansat på et Herredsfogedkontor. Han erindrede nemlig, at den yngre Broder August havde studeret Jura.

— Dommer blev han nu ikke den Gang! bemærkede Konsulen leende.

— Hvad vil De sige dérmed? spurgte Edvard, ubehagelig berørt af Konsulens rå Latter.

— Dem kan jeg jo sagtens sige det, svarede denne med et Skuldertræk, der skulde tilkendegive Medlidenhed med den ulykkelige unge Mand. Han havde begået Dumheder.

Det gjorde et tungt Indtryk på Edvard. Og hvilke Tanker opstod der ikke hos ham, da Konsulen fortalte, at han havde fået den Sag klaret på en nogenlunde skikkelig Måde.

Konsulen udlagte Edwards alvorlige Stemning som ligefrem Medfølelse og beroligede ham med, at den Historie var glemt for længe siden,

og at han ikke behøvede at tage sig sådanne Småting så nær.

— Småting! tænkte Edvard og havde ved de Tanker, han gjorde sig, endnu vanskeligere ved at skjule sin Forvirring.

I afbrudte Sætninger berørte han sit Forhold til de to Brødre. Den yngste havde han ikke kendt synderligt til; men Julius, sagde han, havde altid været et ualmindelig prægtigt Menneske.

— Han er noget ordknap, når han ikke, som nu nylig, kommer i Hede og bliver, om jeg så må sige, lidt uforskammet.

— Han var det mest rettænkende Menneske, jeg nogen Sinde har kendt, indvendte Edvard, henreven af sit inderlige Venskab for den pågældende. Og på samme Tid var han frisk og livsglad. Det var altid ham, der satte Liv i os andre. Ved sit åbne, frimodige Væsen virkede han på os, som Bækken, der forfrisker alt, hvad den kommer i Berøring med.

— Tror De virkelig, at han har tjænt Penge? spurgte Konsulen med et frittende Blik, der vilde have vakt Mistanke til hans Uegennytte hos en skarpere Iagttager, end Edvard i Øjeblikket var.

— Hvad nytter Penge, når man ikke er lykkelig? svarede Edvard, som om han talte ved sig selv. Var man dog ikke Slave af de ulyksalige Lidenskaber! sukkede han halv højt.

— Det må De nok sige! tænkte Konsulen ikke uden Grund.

Da Konsulen taug, glemte Edvard, hensunken i Tanker, at der var nogen til Stede, og han mumlede noget om, at han skulde have båret sin Skæbne som en Mand, hvis det havde været Døden, som havde forstyrret hans Lykke.

— De mener altså, at her er Tale om en ulykkelig Kærlighed? spurgte Konsulen, som troede, at Edvard talte om Julius.

Edvard fór sammen. Han vidste ikke af, at han havde tænkt højt, og troede sig forrådt. Konsulens ligegyldige Udtryk beroligede ham imidlertid.

— De tænker rimeligvis på Julius? spurgte Edvard. Og da hans spørgende Blik fik et bekræftende Svar, tilføjede han, at det måtte være noget sådant, der trykkede Vennen; en alvorlig Grund måtte der være til den Forandring, der var foregået med ham.

Harriet havde ubemærket, Trin for Trin, forladt Terrassen, medens hendes Øre opfangede ethvert Ord.

Hun gik ned i Haven, hvor hun snart forsvandt i den tættere Dél.

— Ti År i Amerika, mente Konsulen, vilde forandre ethvert Menneske.

— Men Tilfredsheden, indvendte Edvard, behøver ikke at lide under den Forandring, De rimeligvis mener. Julius har nydt stor Anseelse i sin Virksomhed, og når han dertil har tjænt en betydelig Formue, så må hans Sørgmodighed være begrundet i noget andet, rimeligvis i et

Kærlighedsforhold, og Tilfredsheden lider aldrig mere, end under den Sorg, man ikke kan udtale sig om.

— Dér siger De et sandt Ord. Jeg forestiller mig, hvor meget friere man vilde kunne ånde, hvis man altid kunde tale om hvad der ligger en på Hjærtet.

— Men i det Sted, tilføjede Edvard, der tankefuld dvælede ved den Samtale, han samme Morgen havde haft med Tora, — gør man sit Indre til et Skrin uden Lås og Nøgle.

— Hvad er det, De siger? råbte Konsulen og fór forfærdet op fra Stolen. Hvor så' De et sådant Skrin?

Edvard blev på sin Side ligeså forskrækket over det Indtryk, hans Ord havde fremkaldt på Konsulen. Han frygtede for, mod sin Vilje, at have forrådt en Hemmelighed og søgte at overtyde Konsulen om, at han havde misforstået ham, at det kun havde været en Lignelse, som var undsluppen ham.

— Vi er virkelig kommen ind på altfor alvorlige Materier, bemærkede Konsulen, i det han søgte at blæse Varmen bort. Må jeg skænke Dem en Likør; De har jo endnu Kaffe i Koppen?

Edvard lagde Hånden over sit Glas.

— Jeg kunde misunde de Mennesker, som lade sig anfægte af Småting, ytrede Konsulen, medens han skænkede for sig selv.

— De antager, at sådanne Mennesker aldrig har kendt til alvorlige Sorger?

Efter atter at have indtaget sin Plads, omtalte Konsulen i en letsindig Tone, at hans Hustru var forfærdelig følsom, og at han aldrig havde kunnet glemme den Scene, han havde oplevet med hende, da de mødtes første Gang efter deres Forlovelse.

Hér tømte han sin Likør til sidste Dråbe, og medens han tændte sig en frisk Cigar, bemærkede han som en aldeles ny Opdagelse, at Char treuse i Grunden var en héd Likør.

Edvard erindrede ham om, hvor megen god Vín, der var bleven drukket ved Bordet. Men da han mærkede, at Vinen løsnede Konsulens Tungebånd, var han forræderisk nok til ubemærket at fylde hans Glas på ny.

Konsulen fortalte ham nu, at han havde sét sin Hustru første Gang på et Bal.

— Hun var den Gang udmærket smuk, sagde han.

Edvard tænkte, at hun var det endnu.

Herrerne flokkedes i den Grad om hende, at det ikke en Gang lykkedes mig at blive forestilt for hende. Men ikke desto mindre var jeg forrykt nok til næste Morgen at anholde om hendes Hånd.

Edwards Hjærte bankede så stærkt, at han troede, det kunde høres. Dérfor søgte han at hæve sin Stemme, i det han bemærkede, at

Konsulen rimeligvis havde ansét de Vilkår, han havde været i Stand til at byde hende, for bestemmende for en ung Pige, som levede i afhængige Forhold.

— Dér ta'er De fejl, skreg Konsulen og ledsagede sit Udråb med en overmodig Latter.

Da Edvard vidste, at Tora ikke havde kendt Konsulen tidligere og på dette Bal måské næppe havde lagt Mærke til ham, anså han det for usandsynligt, at hun forud skulde have været indtagen af ham.

Omtåget, som han var, undslap der Konsulen temmelig smagløse Antydninger af hvorledes han i tungsindig Afstand, som han udtrykte sig, havde betragtet hende, og han kunde ikke tvivle om, at han på den Måde havde gjort Indtryk på hendes Hjærte, da han, uden at give nogen som helst nærmere Oplysning om sin Stilling og sine Forhold, havde sluttet sit Brev med at undertegne sig ret og slet »E. Gorm«.

Hér måtte Edvard gøre en Kraftanstrengelse for ikke at forråde, hvad der foregik i ham.

— Et Bogstav i Stedet for det fulde Fornavn? Det var dog et tåbeligt Indfald! bemærkede han, medens han under Bordet pressede den ene Hånd mod den anden for at betvinge det skælvende i Stemmen.

— Jeg hedder Erik! indvendte Konsulen med en Grimace med Næsen.

— Nu ja! så burde De have skrevet Erik.

— Finder De ikke, at det er et forbandet uheldigt Navn for en Elsker?

Edvard erindrede ham om Erik Glipping, som ikke havde været så aldeles uheldig i Kærlighedssager.

Af dette noget tvetydige Argument følte Konsulen sig ikke videre tiltalt. I første Øjeblik var han tilbøjelig til at blive vred, men efter Hånden som han tænkte nøjere derover, fandt han, at det var et glimrende Indfald, og han indrømmede, at han havde handlet ungdommeligt, da han endogså havde betroet sig til en Ven, hvis Adresse han havde opgivet, eftersom Gud og hver Mand vidste, hvor hans rige Fader boede.

— Hvad siger De nu? — Tør De endnu påstå, at hun ikke har taget mig for min egen Skyld? spurgte han tilsidst med en udfordrende Mine.

Edvard var ikke i Stand til at få et eneste Ord frem.

— Søren Bang var for øvrigt en stødt Fyr, som jeg vidste, jeg kunde stole på, bemærkede Konsulen, uden at afvente Edwards Svar.

Edvard tænkte med Fortvivlelse på, at han havde boet i samme Hus som den omtalte Søren Bang.

Konsulen fortalte ham nu, at hans Fader det samme Efterår var rejst meget syg til Meran, og at de foruroligende Efterretninger, som han

netop i de Dage havde modtaget, havde foranlediget hans pludselige Afrejse.

I Meran, hvor han havde gjort Edwards Bekendtskab, havde han modtaget Toras Svar, en rosenfarvet Billet, indlagt i et Brev fra Vennen.

— Og hvad denne rosenfarvede Billet indeholdt, havde været bestemt til kun at læses af mig, tænkte Edvard, hvem det næppe var muligt at skjule sin Fortvivelse.

— Hvilken Vanskæbne! kunde han ikke afholde sig fra at udbryde, og hvor let kunde dette Udbrud af Fortvivelse ikke have forrådt ikke alene ham, men den Hemmelighed, som Tora havde begravet i sit Hjærte?

Men ved at lade Hånden falde tungt på Bordet, kom Edvard i det samme til at vælte sin Kop, og da Konsulen så' den sorte Kaffe flyde hen over den hvide Dug, var han aldeles overbevist om, at Edwards forfærdede Udråb galdt den Ulykke, han havde anrettet på Dugen.

— Ikke andet end en Smule Kaffe! — lo Konsulen og stillede Koppen til Rette.

Men ved den Bevægelse, som Latteren fremkaldte, brød Varmen endnu mere frem. Han tog sig til Hovedet og tilstod oprigtigt, at han ikke mindedes, hvad der havde bragt ham ind på disse Enkeltheder.

— Luften er trykkende, bemærkede han og pustede af Varme. Der er så vist et Uvejr i Vente.

Edvard, som havde glemt selve Fortællingen for de skæbnesvangre Oplysninger, den havde givet ham, hjalp dog Konsulen til at finde Tråden ved adspredt at ytre noget om Stemninger og Mangel på Selvbeherskelse.

— Rigtig! udbrød Konsulen. Så døde min Fader. Meget skulde ordnes i få Timer, og da jeg ikke vilde bedrøve den stakkels Pige med denne sørgelige Efterretning, førend jeg var hos hende, indskrænkede jeg mig til med et Par kærlige Ord at underrette hende om min snarlige Hjemkomst.

Edvard var atter inde i Fortællingen med hele sin Opmærksomhed.

— Havde jeg dog kunnet forhindre dette Møde! tænkte han, og denne Gang slog han formelig i Bordet, så at Likørflasken, som han selv havde stillet lidt ubetænksomt, væltede derved.

Konsulen troede, at Manden var bleven gal og så' forundret på ham.

Edvard blev forvirret og stammede noget om, at en Flue havde generet ham, og da han vilde slå efter den, var han kommen til at slå i Bordet.

Konsulen rejste Flasken op og bemærkede, at den havde dog holdt tæt.

Edvard håbede, at han ikke oftere skulde afbryde hans Fortælling ved sin Ubehændighed.

— Frøken Holsted var i Huset hos Baron C.? bemærkede han.

— Og Baronessen, fortsatte Konsulen, var en fuldendt Dame, som anså' det for sin Pligt at være til Stede, da jeg lod mig mælde for at hilse på min Forlovede. På denne Måde kunde der ikke være Tale om nogen fortrolig Tilnærmelse. Enhver ømmere Følelse måtte undertrykkes. Dette var den stakkels Pige for meget, bemærkede han i en tillidsfuld Tone. Så snart hun var trådt ind i Stuen, og Baronessen forestillede mig for hende som Hr. Gorm, havde hun næppe fæstet sine dejlige Øjne på mig, førend Farven vég fra hendes Kinder, og inden jeg fik strakt Armene ud for at gribe hende, lå hun besvimet for mine Fødder.

— Hvad har De fortalt mig, råbte Edvard og rejste sig uvilkårlig, efter i feberagtig Spænding at have hørt Fortællingen til Ende.

— Ikke andet, end den rene, skære Sandhed! Hun faldt endogså i en langvarig Sygdom, og dette vilde næppe være overgået hende, hvis hun havde prøvet noget alvorligt.

— Kalder De ikke Broderens Ulykke en alvorlig Sorg? spurgte Edvard, i det han søgte at undertrykke den Foragt, som Konsulen indgød ham.

— Denne Ulykke ramte hende først bagefter, svarede Konsulen. Den Streg spillede Broderen os, netop som hun var begyndt at

komme til Kræfter, medens det dog endnu ikke tillodes mig at besøge hende.

Det arbejdede i Edvards Bryst, så at det var nær ved at sprænges.

— Stakkel! ytrede Konsulen, i det han strakte sig doven tilbage på Stolen. Hun skrev mig meget sønderknust til. Pennen havde øjensynlig rystet i hendes Hånd. — Jeg beroligede hende, så godt jeg kunde, tilføjede han gabende, — og skaffede Knægten afsted.

— Og så blev hun dette Menneskes Hustru! tænkte Edvard og forfærdedes ved Tanken derom.

Det var i Virkeligheden, som Konsulen havde ytret, meget lummert, og som Påskud for at blive ene, anførte Edvard, at han vilde gå ned til Stranden for at undersøge, om Luften var køligere dér. Men fra Spisestuen gik han over Gangen til sit Værelse, hvor han kastede sig fortvivlet på Sofaen og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

Konsulen havde ikke søgt at holde ham tilbage. Han var bleven opmærksom på en orange-farvet Silkekjole, som af og til, under Slutningen af hans Fortælling, var kommen til Syne mellem det nærmeste Buskads.

Han skyndte sig ned ad Terrassen og forsvandt snart i den fjærnere Dél af Haven, hvor

denne ved sine betydelige Trægrupper dannede en Overgang til Skoven.

Ved Toras Yndlingsbænk kom Harriet henimod ham.

— Jeg så' Dem komme, Sir! og jeg er gået Dem i Møde, tiltalte hun ham åbent og ærligt i sit Modersmål, hvad der faldt hende naturligest ved fortrolige Samtaler, og, uden at lægge Mærke til Konsulens Henrykkelse, ytrede hun Håbet om hér at kunne tale uforstyrret med ham.

— De har opsøgt mig, Sarah? udbrød han ligeledes på Engelsk og fæstede sit flammende Blik på den yppige Amerikanerinde. De har villet tale under fire Øjne med mig? — Vidste De, hvorledes denne Tanke, udtalt af Dem som et Ønske, opfylder mig med Henrykkelse?

Og han greb hendes Hånd.

— Slip min Hånd, Sir! befalede hun og så aldeles forbavset på ham. Har De nogen Godhed for mig, så sørg for, at jeg kommer bort!

— Vil De forlade os? udbrød han overrasket. Vil De forlade mig, Sarah? gentog han i en næsten øm Tone. Véd De ikke, hvad De er for mig? Har De ikke forstået, at jeg elsker Dem?

— Hvad er dette, Sir? spurgte hun ham forfærdet, efter målløs at have stirret på ham.

— Jeg elsker Dem, Sarah! gentog han lidenskabeligt og slyngede sin Arm om den modstræbende Harriet.

— Slip mig, Sir! befalede hun. De har i

altfor høj Grad opfyldt Værtens Pligter ved Middagsbordet. — Slip mig! gentog hun; — eller vogt Dem, Sir! Og nu rev hun sig løs og stødte ham med Heflighed tilbage, i det hun sendte ham et Blik fuldt af Had og Afsky.

— Miss Wilson! behøver jeg at komme Deres Hukommelse til Hjælp? spurgte den betuttede Konsul i en roligere Tone.

Harriet søgte at samle sine Tanker.

— Hvad mener De? spurgte hun ham med et så åbent Blik, at hun tvang Konsulen til at slå Øjnene ned. Skal det være en Hentydning til de Tjenester, som jeg nu føler, at jeg aldrig burde have modtaget? tilføjede hun efter at have tænkt sig om. Og hun foreholdt ham, at han som Mand af Ære tidligere burde have ladet hende forstå, hvilken Prís han satte på sin Forekommenhed, så vilde hun, som hun sagde, næppe være kommen til kort ved Opgørelsen af sit Regnskab med ham.

— Lad alt blive, som det har været! Har De ikke fundet et ret behageligt Hjem hos os? Deres Sprogkundskaber, som gav Anledning til vort Bekendtskab, da De ved dem håbede at skaffe Dem en Eksistens hér i Landet, har været mig til stor Nytte, og min Kredit står Dem fremdeles åben over alt, tilføjede han med et tvetydigt Blik, som nu tvang hende til at sænke Hovedet.

— Har jeg affordret Dem noget Regnskab?

spurgte han med et letfærdigt Smíl, som oprørte den beskæmmede unge Pige.

— Opgør mit Rengskab! råbte hun, krænket i sin inderste Sjæl. Min Gæld til Dem vil jeg dog måské kunne afbetale hurtigere, end jeg vil være i Stand til at udslette Erindringen om, hvor dybt jeg har nedværdiget mig.

— Hvor De er skøn, Sarah! selv i dette Øjeblik, hvor De søger at knuse mig under Vægten af Deres Vrede? udbrød han, bedåret af hende, som hun dér stod i sin majestætiske Skønhed.

— Hvorfor nu disse Skrupler? spurgte han hende med det samme letfærdige Smíl, som allerede én Gang havde oprørt den stolte Kvinde, og atter nærmede han sig hende for at lægge Armen om hendes Liv.

— Bort! skreg hun, så at man vilde have kunnet høre det i længere Afstand. Bort! siger jeg; jeg afskyr Dem!

Hvormeget hun endogså værgede sig, så greb han hende i sine Arme og betragtede hende med sanselig Begær.

— Slip mig! hviskede hun forfærdet, men derfor ikke mindre opbragt. Vanvidet gør Dem både døv og blind! Sér De ikke —

Og nu fik Konsulen, som holdt den fortvivlede og krænkede Harriet omslynget, Øje på den gamle Bogholder, som havde opsøgt Konsulen i Haven, og som ved Synet af hvad der foregik, atter vilde fjærne sig.

Fortrydelig over at være bleven overrasket i et så svagt Øjeblik og i en så uheldig Situation, vidste Konsulen i sin Ubændighed ikke at finde på en Udflugt for at besmykke sin Opførsel, og ophidset, som han var, råbte han efter den gamle Mand:

— Hvad har De hér at gøre? — Hvad vil De? —

Men i samme Øjeblik gik forskællige Tanker gennem hans Hoved. Han havde i flere År tvunget sig til at vise den gamle Bogholder en ualmindelig Hensynsfuldhed. Han følte, at denne Mand trods det Athængighedsforhold, i hvilket han stod til ham, havde Ret til at tage Bladet fra Munden og beskæmme ham, den forfængelige, i hele Verdens Øjne. I et Nu stod det klart for ham, hvor meget mere uheldig han i Fremtiden vilde være stillet ligeoverfor denne af Sorg nedbøjede Olding, der forfulgte ham som hans onde Samvittighed, og han stammede nogle usammenhængende Ord, som langt fra bidroge til at stille ham i et heldigere Lys.

Og hvilke Følelser gik der ikke gennem den gamle Mands ærlige Hjærte ved at være Vidne til en så oprørende Scene?

Det var hans gamle Vens Søn, Husets Chef, der i den Grad nedværdigede sig og bedrog den reneste, den ædleste af alle Hustruer!

Han havde næret Mistanke til Konsulens Ærbødighed for sine Pligter som Ægtemand,

men han havde dog ikke tænkt sig ham lige-frem troløs. Nu havde han gerne ofret sin sparsomt tilmålte Dæl af Livets Glæde for ikke at have været Vidne til det uhyggelige Optrin, ja, han havde gerne afsæt endnu langt mere, om han havde kunnet retfærdiggøre sin unge Chef. Og denne, i sine sanselige Lyster brutale unge Mand vidste kun altfor godt, hvor lidt han havde fortjænt den Godhed, som den gamle Bogholder havde bevaret for ham.

— Herr Konsulen erindrer, begyndte den gamle Mand, som havde fjærnet sig nogle Skridt, og som, ved den Bugtning, Gangen gjorde, befandt sig halvt skjult af Buskadset. Men Stemmen svigtede ham.

— De bad mig selv, forsøgte han på ny; — dette Telegram — nu — man venter på Herr Konsulens Kvittering, fik han endelig sagt.

Denne Underretning virkede som en Trylle-formular. Der foregik en fuldstændig Forvandling med den letsindige Vellystning. Han var med ét bleven ædru.

— Hvad siger De? spurgte han som en, der pludselig udrives af en Drøm.

— Der er kommen Telegram?

Han måtte betænke sig et Øjeblik for at forstå det betydningsfulde i denne Efterretning.

— Jeg kommer straks! stammede han. Tak, kære Tomsen!

Den stolte Harriet stod som forsténet

ligeoverfor den Ydmygelse, der var overgået hende. Tanken om ved hurtig Flugt muligvis at undgå Beskæmmelsen, da den gamle Mand dog måske ikke ubetinget turde stole på sit Syn, opstod ligeså lidt hos hende, som det faldt hende ind at rense sig for Mistanke.

— Tilgiv mig! — tilgiv mig min Ubetænksomhed! — sagde Konsulen, så snart Tomsen havde fjærnet sig. Jeg er meget misfornøjet med mig selv. Men jeg elsker dem, Sarah; — jeg elsker Dem inderligt og oprigtigt.

— Fritag mig for dette fortrolige Sarah! svarede Harriet i en isnende Tone. —

— De elsker mig, siger De? — Jeg vil tro det, tilføjede hun hånligt. Den man elsker, drager man næppe ned i Støvet.

— Jeg begriber ikke, hvorledes jeg har kunnet misforstå Dem, ytrede Konsulen, som troede at kunne undskylde sin Opførsel.

Harriet forstummede. Hun betragtede ham længe med et gennemborende Blik.

Konsulen følte, at han havde udtrykt sig mindre heldigt.

— Skulde De virkelig ikke være Dem den Krænkelser bevidst, som ligger i disse Ord? — spurgte hun ham endelig.

Han erindrede hende om, at hun altid havde været meget venlig imod ham, at hun endnu for lidt siden havde sendt ham opmuntrende

Blikke, da han tog hende i Forsvar ligeoverfor Svogerens Uforskammethed.

Harriet blev aldeles forfærdet og forsikrede, at det beroede på en fulstændig Misforståelse.

— Således som jeg har vist mig ligeoverfor Dem, sagde hun, opfyldt af smertelige Tanker, således vilde jeg i en sådan Situation have vist mig ligeoverfor enhver, mit Øje var faldet på.

— Hvad har så Deres Gæst, Mister Gorm, måttet tænke om mig? tilføjede hun, i det hun mere og mere forfærdedes over sin egen Ubetænksomhed. Hvis han nu også kommer og fortæller mig om den Opmuntring jeg har vist ham? — Det er jo skrækeligt!

— Og hvad Mr. Holsted angår, da gør De ham Uret, når De antager, at han har villet fornærme mig.

— De vilde have Medlidenhed med mig, dersom De vidste, hvilken Tilværelse jeg frister, sukkede Konsulen.

Harriet var for stolt til at retfærdiggøre sig ligeoverfor en Mand, som hun foragtede.

Hun var opvokset med Ringeagt for alle Fordomme, og fra det Øjeblik, hendes Forstand var modnet, havde hun følt, at hun aldrig vilde kunne finde sig i den Tvang, under hvilken hendes Køn, efter hendes Begreber, kun fører en halv Tilværelse. Hun fandt, at der ikke var nogen Mening i, at Kvinden dømmes anderledes,

end Manden. Det forekom hende, at Ret må være Ret for den ene, som for den anden. Og når hun nu kastede et Blik på den seneste Dél af sit Liv, nærmest på sit Ophold hér i Huset, var der måské et og andet i hendes Måde at være på, som hun søgte at undskylde ved Tanken om, hvad Manden ustraffet tør tillade sig, når han, for at dulme sine Smerter, hengiver sig til sanselig Nydelse og vilde Adspredelser. Er Kvinden ikke underkastet de samme Lidenskaber, tænkte hun, og har hun ikke de samme Fordringer til Livet? Hun ménte, at hun havde grebet til uskyldige Midler for at dæmpe det Oprør, der rasede i hendes Indre, og det vilde ikke have hjulpet stort, om man havde foreholdt hende, at det er Kvindens Pligt at lide i Stilhed. Hun vilde være gyst tilbage ved Tanken om dette ørkesløse Tålmod. Hun vilde have foretrukket Døden for denne langsomt hensygnende Tilværelse.

— At dømme efter den Ringeagt, De har tilladt Dem at vise mig, Sir! sagde hun til Konsulen, kan jeg tænke mig, i hvilket Lys De sér den Kvinde, der nødes til på egen Hånd at vove sig ud i Verden? Men jeg vil dog sige Dem, at der gives Kvinder, som besidde et Værn mod Fristelser af lav Natur.

Det havde været en meget bevæget Dag for hende; den ene Sindsbevægelse havde afløst den anden. Dertil havde Dagen været usædvan-

lig lummerhéd, og Duften af en nær ved blomstrende Hyldebusk havde hjulpet til at bedøve hendes Sanser. Hun satte sig néd på Toras Bænk, overvældet af Skam og Træthed, sløv for alle Indtryk.

Konsulen, som ved Efterretningen om Telegrammet havde fået alvorlige Ting at tænke på, var ikke længer blind for det uheldige i den Situation, hans Lidenskaber havde bragt ham i. Han ønskede at trække sig ud af den, men han så ikke, hvorledes det lod sig gøre.

— Sir! sagde Harriet efter en kort Tavshed. Jeg ejer endnu nogle Juvéler. Vil De vise mig den Tjeneste at lade dem gøre i Penge og sørge for, at jeg kan rejse uden at komme til at stå i nogen trykkende Gæld til Dem og Mistress Gorm.

— Nu er det vistnok Dem, Miss Wilson, som ikke forstår mig, stammede den forlegne Konsul.

— Jeg forstår Dem fuldkommen, Sir! Men Konsulen for »the uneted States« forstod ikke mig, da jeg tillidsfuld henvendte mig til ham. Jeg sagde Dem oprigtigt, at jeg havde mistet min Formue, og at jeg søgte Erhverv hér i Landet, da der var Grunde, som gjorde mig det umuligt at vende tilbage til mit Fædrehjem.

— Er jeg — er vi, rettede han sig, — ikke komne Dem venligt i Møde?

— Jeg vilde have været Dem mere taknem-

melig, Sir, om De havde afvist mig. En Forekommenhed, som man i mit Hjem vilde regne for den naturligste Ting af Verden, vurderer De temmelig højt, Sir!

Og hér rejste hun sig op fra Bænken.

— Så snart mine Sager ere ordnede, rejser jeg, tilføjede hun og tjærnede sig med en formel Hilsen.

Han søgte ikke at holde hende tilbage; han følte, at han aldrig oftere vilde få Mod til at hæve sit begærlige Blik mod denne Kvinde, der foragtede ham.

Han var aldrig før truffet på Modstand; det var første Gang, han havde misforstået en Kvindes Koketteri. Forfængelig, som han var, overmodig af sine Erobringer, havde han været for dristig, og nu ærgrede han sig over den alvorlige Tilrettevisning, som han havde modtaget. Trylleriet var hævet netop i et Øjeblik, da han allermést frygtede for at sé Virkeligheden i Øjnene.

— Telegrammet! lød det i hans Øren, og han skælvede ved Tanken om, at dette rimeligvis bragte ham Efterretning om hans fuldstændige Ødelæggelse.

Han gik hurtigt op mod Villaen. Overalt så han hånende Ansigter for sig. Hans Forfængelighed havde lidt et Nederlag og vilde måske komme til at lide et endnu langt større.

Da Harriet trådte ud i den mere åbne Dél af Haven, den egentlige Blomsterhave, som lå Villaen nærmest, fik hun Øje på Julius, som i nogen Afstand kom hen imod hende. Hun vilde dreje om ad en Sidegang for ad Omveje at nå op til Huset, hvor hun havde besluttet, under et eller andet Påskud at indespærre sig på sit Værelse, indtil alt var ordnet til hendes Afrejse.

Harriet havde imidlertid ikke beregnet, at Julius, som havde valgt den nærmeste Gang, der førte til Lunden, ved at omgå en af de store Græsplæner, var i Stand til at møde hende. Hun var næppe nået tyve Skridt om ad Sidegangen, førend Julius pludselig stod foran hende, da han fra det Øjeblik, hun betrødte denne Gang, havde været skjult af et mellemliggende Buskads.

— Bliv, Miss Hopgood! tiltalte han hende i en mere alvorlig, end netop høflig Tone, da Harriet vilde gå ham forbi. Jeg håber, at De vil tilstå mig en Samtale?

— Det undrer mig, Sir! at De ønsker en sådan? svarede hun ham i sit Modersmål, da hun var bleven tiltalt på Engelsk, og gik et Par Skridt opad mod Huset.

— Så vil det undre Dem endnu mere at høre, at jeg ene og alene af den Grund er rejst hertil fra Charlestown.

— Charlestown! gentog hun bevæget og vendte uvilkårligt om.

— Fortiden synes ikke aldeles at være for-

trængt af Deres Hukommelse, bemærkede han, medens de gik ved hinandens Side henimod Lunden.

De fortsatte tavse nogen Tid Vejen gennem Skovtykningen. Endelig kom de til et åbent Sted. Hér stod en Bænk med Udsigt over en stor Græsplæne, og hér opfordrede han hende til at tage Plads, hvis hun vilde høre på hvad han havde at sige hende.

Hun satte sig mekanisk néd på Bænken.

— Siden De forlod Deres Hjem, begyndte han, efter at have sat sig hos hende, — har jeg til enhver Tid vidst at skaffe mig Oplysning om Dem.

Ved disse Ord vækkedes hun af den viljeløse Tilstand, i hvilken hun havde befundet sig fra det Øjeblik, han havde udtalt Navnet Charlestown, og i en oprørt Stemning anklagede hun ham for at have udspioneret hendes Veje.

— Dér kender jeg Dem, Sir! tilføjede hun med et sarkastisk Smíl henover de sitrende Læber.

Julius ménte, at hvis hun nogen Sinde havde forstået ham, vilde hun næppe kunne tiltro ham en kompromitterende Handling, mindst ligeoverfor hende.

Atter sade de nogle Øjeblikke tavse ved hinandens Side.

— De har mistet Deres Formue? bemærkede han endelig.

— Jeg er fuldstændig ødelagt! forledede en

trodsig Følelse i hendes Hjærte hende til at svare i den ligegyldigste Tone af Verden.

Han kendte hende og vidste, hvorledes en sådan Ytring burde opfattes.

— De har aldrig behøvet at nægte Dem noget. Fra det Øjeblik, De første Gang slog Øjnene op hér i Verden, har De været vant til at sé ethvert Ønske opfyldt, førend det blev udtalt. Jeg indså', for hvilke Savn, — for hvilke Farer, tilføjede han med et smerteligt Udtryk i det smukke, alvorlige Ansigt, — De måtte være udsat, og nu er jeg her!

Harriet ytrede med tiltvungen Kulde, at hun var aldeles forbavset over den Interesse, han viste hende, men i hendes Øje funkledede samtidig en Glædeståre, som det efter Hånden tiltagende Mørke skjulte for hans Blik.

— Trór De da virkelig, at jeg havde let ved at give slip på Dem? spurgte han hende.

— Lad os drage et uigennemtrængeligt Slør over Fortiden, hvis De har mere at sige mig?

Han oplyste hende om, at han den Gang ikke havde kunnet handle anderledes, lige så lidt som han nu vilde have været i Stand til at forholde sig rolig.

— Og hvad er Deres Hensigt? spurgte hun ham.

Han vilde først og fremmest advare hende.

Han talte i skånsomme Udtryk om en énlig Kvindes mislige Stilling i Verden. Han

bad hende indsé, at hun skyldte sig selv at våge over sit Rygte.

Hun hørte rolig på ham, indtil han nævnede Konsulens Navn og spurgte hende, om hun var uvidende om, at denne Mand vedvarende lod hende gælde for den rige Arving, der rundeligt gengældte alle de Fordele, hun nød i hans Hus.

Harriet rejste sig i Hæftighed op fra Bænken.

— Nævn ikke dette Menneske! råbte hun lidenskabeligt.

Julius knyttede Hænderne; han delte hendes Harme.

Han betegnede hende at blive siddende og hun satte sig atter.

— Jeg har vistnok været ubetænksom, sagde hun, efter nogen Tavshed, i en roligere Tone, — og jeg vilde ønske, at jeg turde benytte Deres egne Ord til mit Forsvar. Forvænt af Skæbnen er jeg gået tankeløs gennem Livet.

— Den, der træder forstyrrende ind i et Forhold, som burde være enhver helligt, kan ikke undskylde sig med Ubetænksomhed, bebrejdede han hende.

— Hvad mener De?

— De forstår mig meget godt, Miss Hopgood! Har jeg ikke været Vidne til Deres Koketteri?

— De har været slagen med Blindhed, sagde hun i en ligeså dristig Tone.

Hvad han havde ytret, var undsluppet ham

mod hans Vilje. Det stod nu ikke til at tilbagekalde, og han fortalte hende derfor, at han fra et af Vinduerne over Verandaen havde i Agt taget, hvad der foregik i Haven. Han var bleven opmærksom på, at Konsulen havde listet sig efter hende, efter at han selv forud havde sét hende forsvinde i Lunden. Det havde naturligvis været aftalt mellem dem.

— Det vover De at formode? sagde hun, oprørt i sit inderste, og rejste sig anden Gang. De tager fejl; det var tværtimod mig, der opsogte ham. Jeg forlangte mit Regnskab opgjort. Men jeg sér, at De ikke er bleven træt af at forfølge mig med uretfærdige Beskyldninger, tilføjede hun med den højeste Grad af Bitterhed. De skulde hellere bebrejde Dem selv, Sir! den Mistillid, hvormed De i sin Tid pinte et stakkels uerfarent Barn.

Julius måtte sige sig selv, at han ofte havde gjort hende Uret, og derfor var hans Tone en Dél mildere, da han atter opfordrede hende til at tage Plads på Bænken.

— De indsér, at jeg ikke har opgivet en fordelagtig Livsstilling alene for at fortsætte de Bebrejdelser, som De måské har været altfor tilbøjelig til at finde uretfærdige. Tro mig, jeg mener Dem det ærligt!

Og han tilføjede, efter at hun nølende havde sat sig ved Siden af ham:

— Det er som Ven, at jeg har opsøgt Dem

for at bringe Dem ud af den falske Stilling, De indtager, og jeg hviler ikke, førend det er lykkedes mig.

— Jeg trænger ikke til Deres Hjælp, Sir! svarede hun næsten lydløst, så bevæget var hun ved Tanken om, at han var rejst den lange Vej for at beskytte hende, og at han netop var den, hun i dette fortvivlede Øjeblik kunde have ønsket, men ikke vovede at klynge sig til. Men da hun betænkte, hvilken lav Mistanke han nylig havde næret til hende, oprørtes hun i den Grad, at hun, ude af sig selv, forsikrede ham, at selv om hun i den dybeste Afgrund skulde komme til at sukke efter Dagens Lys og Himlens Barmhjærtighed, så vilde hun afslå sin Frelse, hvis den bragtes hende ved ham.

Hun vidste godt, at hun havde begået store Fejl, hvis hun skulde bedømmes efter den Målestok, som den tåbelige Verden plejer at benytte ved Bedømmelsen af Næstens Vandel, men hun var sig bevidst, at hvad man så kunde bebrejde hende, så var hun aldrig bleven et Offer for lave Tilbøjeligheder. Intet var skét af kold Beregning, men alt for at dulme sin Smerte og for at glemme Tabet af sin første, sin bedste, sin eneste Kærlighed.

Således tænkte hun, men det faldt hende ikke ind at forsvare sig.

— Jeg siger Dem, sagde Julius, at jeg an-

klager mig selv som den, der nærmest er Skyld i Deres Ulykke.

— De mener, bemærkede Harriet med et ironisk Smil, at jeg har elsket Dem så højt, at et Brud måtte være dødbringende for mig?

— De var et forkælet Barn, og jeg kendte Deres Stolthed, svarede Julius, og Mindet om lykkeligere Timer ved hendes Side, end denne, stod levende for hans Tanke.

— Og nu, da De tror, at der hviler Skam på mit Hoved, nu skulde jeg modtage noget som helst Offer fra Deres Side? — Nej, nej! udbrød hun heftigt, aldrig skulde jeg tillade, at De for min Skyld stod Dem selv i Lyset. — Rejs! følg Deres Kald! optag Deres Virksomhed på ny! udnyt Deses Evner til Fordél for de mange lidende, der bedre, end jeg, har fortjænt Deres Omhu!

Hér rejste hun sig for at gå.

— Jeg modtager kun ét Bevis på Deres Godhed for mig, tilføjede hun uden at betragte ham. Sørg for, at vi aldrig mødes oftere!

Hun havde ikke udtalt, førend Julius fór op fra Bænken. Månen, som allerede for længe siden var stegen op over Sundet, og som under den sidste Dél af Samtalen havde kastet sit Lys ind mellem Træerne, viste ham i dette Øjeblik Harriet i hendes hele, vidunderlige Skønhed.

— Harriet! udbrød han, — således så jeg dig første Gang. Havde jeg blot aldrig sét dig!

— Tro mig, Sir! jeg skulde ønske det samme.

— Har du glemt hín måneklare Nat? spurgte han hende, og han så' hende med samme Øjne, som han den Gang havde betragtet den skønne, ulykkelige Pige, der på sin ejendommelige Måde havde bønfaldt ham om Bistand.

— Havde jeg blot kunnet glemme den! sukkede hun.

— Lad mig formilde dit Sind ved at erindre dig om din Papa, hviskede han. Ham elskede du dog så højt.

— Husker du, vedblev han ømt og kærligt, da han så', at Faderens Navn havde gjort Indtryk på hende, — at du en Gang sagde til mig: »Jeg elsker dig! — næst Gud skylder jeg dig min Papas Liv!«

— Så red nu også hans ulykkelige Barn! råbte hun med et lidenskabeligt Skrig og kastede sig hulkende for hans Fødder.

— Rejs dig, Harriet! — jeg hører nogen nærme sig.

Og han løftede den sønderknuste Pige op i sine Arme, og under en kort Omfavnelse hviskede han hende i Øret:

— Harriet, jeg elsker dig!

Hun rév sig hurtigt ud af hans Arme, til-råbte ham Farvel! og forsvandt ad samme Vej, som hun var kommen.

Det var Edvard, som kom fra Skoven. Han havde ikke kunnet udholde at være ene med sine Tanker, men havde heller ikke ønsket at træffe sammen med Husets Beboere. Derfor havde han søgt ud i Naturen. Han var gået op ad Strandvejen, var drejet ind over de, til Rungstedgård hørende Marker, og var vendt tilbage gennem Folehaveskov.

— Er det dig, Edvard? spurgte Julius overrasket.

Edvard så op og genkendte Vennen.

— Hvoraf kommer det, at du går hér så ene? spurgte denne.

— Havde jeg vidst, hvor du var at finde, havde jeg måské foreslået dig at gøre mig Følgeskab. Jeg er gået en lang Tur gennem Skoven.

Det gjorde Julius på en Måde ondt, at han havde overladt Vennen til sig selv. Andre Pligter, andre Bekymringer, — egne Sorger optog hans Tanker.

— Vi talte før om Forandringer, bemærkede Edvard. Kan der tænkes nogen mere gennemgribende Forandring, end den, der er foregået med os?

— Du har Ret, Edvard! svarede Julius med et tungt Hjærte. Hvor er nu Ungdommens Sorgløshed?

— Og dens Tillidsfuldhed, Julius? tilføjede Edvard.

Den, mente Vennen, fandtes måské dog endnu, selv om den ikke kom frem i Ord.

Han opfordrede Edvard til at sætte sig hos ham. Og de to Venner toge Plads ved hinandens Side, på den samme Bænk, som kort i Forvejen havde været Vidne til Sjælelidelser, der næppe stode tilbage for den Fortvivlelse, Edvard indsluttede i sit Bryst.

— Husker du, spurgte Edvard, som, i en foroverbøjet Stilling, sad og kradsede i Sandet med sin Stok, — at vi tidligere, da vi vare unge og glade, næppe havde en Tanke skjult for hinanden?

Julius taug. Han tænkte på alle de store Sorger, som han havde beholdt hos sig selv.

Edvard så op.

— Når jeg sér ud i dette fantastiske Lys, som trænger sig ind mellem Buske og Trær, fortsatte han, da Vennen ikke svarede, påkommer der mig en forunderlig Følelse af Uvirkelighed. Alt forekommer mig som en Drøm. Der er en Tomhed både ude og inde, og hvad har man i de skønne Ungdomsdage ikke foregøglet sig, håbet og attrået med sin hele Sjæl? Alle de Glæder, jeg har kendt, alle de Skuffelser, Livet har bragt, stå i dette Øjeblik for mig, ikke som noget gennemlevet, men kun som noget, der er faret mig forbi.

— Du er Kunstner, Edvard. og således taler du, bemærkede Julius, som, bekymret over den

Sorg, der synlig trykkede Vennen, søgte at trænge sine egne Lidelser i Baggrunden. Kun det Menneske, som i Livets Prosa har tabt Fornæmmelsen af sin himmelske Oprindelse, lever et virkeligt Liv. Man må tage og føle på Tingene for at overbevise sig om, hvad de er værd, ellers kommer man aldrig til Klarhed, aldrig til Ro. Hvad der opfylder os med Glæde, får et altfor idéelt Præg, og Skuffelserne smutte fra os som Fantomer. Når Verden er gået dig imod, har du nyttet din Sorg ved Udøvelsen af din Kunst; du har ligefrem forelsket dig i Sorgen, og du er selvfølgeligen aldrig bleven Herre over den. Nej, min Ven! vær overbevist om, at man er bedre tjænt med at sé den nøgne Virkelighed lige i Øjne. Man lider måské mere i Øjeblikket, men Lidelserne få dog Ende.

— Men når det nu er gjort mig umuligt at gennembryde det Tågeslør, som indhyller Sandheden? indvendte Edvard, der, atter arbejdende med Stokken i Sandet, hidtil ikke havde afbrudt Vennen.

Julius lod et Ord falde om, at når der skulde være tale om at helbrede en Sygdom, vilde det være nødvendigt, at Lægen kendte Spiren, hvoraf Sygdommen havde udviklet sig.

— Du véd altfor vel, hvad det er for en Orm, der undergraver mit Livsmod, ytrede Edvard, idet han endnu ivrigere gravede Stokken ned i Gangen.

— Du har elsket min Søster?

— Nu ja! svarede Edvard og lod Stokken hvile. Jeg har elsket din Søster, og, hvad værre er, jeg elsker hende endnu.

— At du har elsket hende, det véd jeg. Men at du elsker hende endnu, da hun tilhører en anden, det beviser mig kun, at jeg havde Ret, da jeg sagde —

— Hvem siger, at hun tilhører en anden? faldt Edvard ham i Talen og vendte Hovedet dristigt mod Vennen.

— Brug dog din Forstand! Er det ikke den kolde, nøgne Sandhed, at hun er en andens Hustru og for bestandig tabt for dig?

— Men når jeg siger dig, begyndte Edvard på ny —

— Jeg vil ikke høre noget Men, afbrød Vennen ham. Fortæl mig snarere, hvad der kom imellem Jer?

— Jeg skulde være dig meget taknemmelig, om du var i Stand til at sige mig det. Da du var rejst, blev enhver Tilnærmelse mellem din Søster og mig umulig. Du véd, at jeg opnåede Akademiets Rejseunderstøttelse. Jeg var borte i et Par År.

Og nu fortalte han, hvorledes han Aftenen efter sin Hjemkomst var bleven Vidne til Toras Brudevielse.

I lang Tid, sagde han, så' jeg ikke andet for mig, end den slanke, hvidklædte Pige, der

lagde sin Hånd i en anden Mands Hånd, en Mand, som jeg i et roligere Øjeblik måské vilde have genkendt, men i hvem jeg nu kun så' Djævelen i egen Åbenbaring.

— Stakkels Ven! trøstede Julius ham, i det han lagde sin Hånd på hans Skulder. Jeg forsikrer dig, at jeg var ligeså overbevist, som du selv, om at hun gengældte dine Følelser.

— Samme Aften, vedblev Edvard, pakkede jeg min Kuffert, med det faste Forsæt, aldrig at vende tilbage. Jeg troede imidlertid at have arbejdet mig bort fra disse sørgelige Erindringer, og da det omtalte Brev kom mig i Hænde i Italien, overkom der mig en sådan Længsel efter dig, at jeg måtte hjem for at skaffe mig Oplysning om dig. Men da jeg i Går atter sætter Foden på dansk Grund, vil Tilfældet, som jeg kunde fristes til at hade —

— Der er ikke andet for, Edvard! afbrød Julius ham atter, — du må bort så snart, som muligt. Hér kan du under ingen Omstændigheder blive, tilføjede han hurtigt. Du har naturligvis malet hende med al hendes Skønhed, al hendes forméntlige Troløshed ind i dine Arbejder, i Stedet for at sige dig selv: Der er for bestandig rejst en Mur mellem os, og over denne Mur har jeg ikke en Gang Ret til at kaste Blikket.

Julius holdt pludseligt inde. Han mærkede, at Vennen aldeles ikke hørte på hvad han sagde,

men at hans Øje hvilede på noget, der fængslede hans hele Opmærksomhed.

— Hvad er det, du sér efter? spurgte han og fik i det samme Øje på en hvid Skikkelse, der bevægede sig udenom Plænen foran dem.

En let Tåge havde efter Hånden indhyllet Omgivelserne og dæmpet Månens Lys. Den grønne Plæne, så vel den Dél, der lå i Lyset, som den, der forsvandt i Skyggen af de mørke Trær, antog hérved en tilsløret Farve, og i Afstand viste den hvide Skikkelse, som nærmede sig på Lyssiden, sig af samme Grund nærmest som et Syn.

Men alt som den kom nærmere, antog den tydeligere Omrids, og nu genkendte Julius sin Søster.

— Kom, Edvard, lad os gå! sagde han og rejste sig op fra Bænken, der stod i fuldstændigt Mørke.

— Væk mig ikke af min Drøm! bad Edvard.

— Vær fornuftig!

— Jeg véd kun altfor vel, svarede Edvard med dæmpet Stemme, at dette fortryllende Syn vil opløse sig i Tågedunster, og at Trylleriet vil være hævet ved den mindste Tilnærmelse.

— Følg mig, kære Edvard! bad Julius indstændigt og tog ham ved Armen.

— Jeg kan ikke!

— Du må! sagde Julius næsten befalende.

— Stille! tyssede Edvard.

Og nu bønfuldt han Vennen om at forlade ham. Han forsikrede ham, at han kunde være ganske rolig. Han skulde følge hans Råd. Med rå Hånd, sagde han, skulde han sønderrive Blændværket.

— Nu, som Du vil! svarede Julius alvorlig. Men husk, at nu er jeg her. Hvad jeg vilde forlange af mig selv, det fordrer jeg af dig.

Og med disse Ord fjærnede han sig, dog ikke længer, end at han hurtigt kunde vende tilbage. Der var nu mere end én, som han følte, at det var hans Pligt at våge over.

Så snart Edvard befandt sig ene, stillede han sig i Skyggen af et stort Bøgetræ, tæt ved Bænken, for bedre at kunne i Agt tage den elskede Skikkelse, som, med synlige Tegn på Uro, kom gående henimod det Sted, hvor han var trådt i Skjul.

Stuen havde været Tora for snæver. Hun var gået ned i Haven for at ånde friere, men hendes Uro var vokset med hvert Skridt. De mørke Skygger havde ængstet hende i denne Have, hvor hun var fortrolig med hvert enkelt Træ. Fra hver mørk Stamme, hun var kommen forbi, havde hun troet at sé en mandlig Skikkelse træde hende bebrejdende i Møde. Det var derfor ikke forunderligt, at hun udstødte et Skrig, da

hun nærmede sig det store Bøgetræ, fra hvis Skygge Edvard trådte ud i Lyset.

— Det gør mig ondt, at jeg mod min Vilje kom til at forskrække Dem, sagde han og slugte hende med Øjnene, som om han vilde tage Erstatning for al den Tid, han ikke havde sét hende.

Tora forklarede med skælvende Stemme, så godt som den endnu ikke forvundne Forskrækkelse tillod hende at udtrykke sig, at hun ikke havde tænkt sig at skulle møde nogen så sént i Haven, og at den pludselige Overraskelse af den Grund havde bragt hende ud af Fatning.

Edvard svarede hende, at det ikke skulde undre ham, om hun havde sét et Spøgelse i ham. Han fortalte hende, at han en Aften tilfældig var kommen ind i en Kirke. Dér havde han sét et Syn, som han aldrig senere havde kunnet glemme, og siden den Tid forekom det ham, at han var vandret om mellem Grave.

Tora forstod ham ikke hélt, men hun anede, hvortil han hentydede.

— Det er ofte mere beroligende at fæste Tanken ved Graven, end ved det Liv, som venter os med al sin Usikkerhed, stammede hun.

— Jeg giver Dem Ret, når jeg tænker på det Liv, jeg sér i Møde, svarede Edvard.

Hun undrede sig over, at han kunde tale således. Han burde dog mindst af alle beklage sig. Hvad havde han ikke opnået? — Og ved at tænke på hans skønne Kunst, der havde beredt ham

så mange Triumfer, fik hun Mod til at fortsætte Samtalen.

— Ja, hvad har jeg ikke opnået? gentog Edvard, opfyldt af Bitterhed. Alt naturligtvis! alt! undtagen det, der gør Livet til et virkeligt Liv, et Liv, som er værd at leve. De tænker på min Kunst og på det Held, jeg i den Henseende har haft? Men jeg kan forsikre Dem, at der indtræder en Tomhed i ens Liv, når man aldrig hører andet, end Beundring og Smiger. Den, som Naturen har givet et Hjærte, forlanger mere.

Nu sank Toras Mod betydeligt. Hun besværede sig over, at Luften var tung og kvalm. Hun mente, at Hylden duftede stærkere, end sædvanligt, og at det vistnok var et Tegn på, at man kunde vente Regn.

— Det bliver næppe nogen god Dag i Morgen, ytrede hun.

— Hér, hvor alt smiler Dem i Møde, har De ingen Grund til at ængste Dem for den Dag i Morgen; De lever jo hér i et fyrsteligt Paradís, hvor De til enhver Tid må føle Dem lykkelig.

Hun mente, at Lykken ikke beroede på de ydre Forhold, og at den i det hele taget var noget aldeles ubestemmeligt.

Deri gav Edvard hende Ret. Ti, som han sagde, hvad der er Lykke for den ene, synes sjælden at være det for den anden.

— Det skulde undre mig, sagde han med

et bittert Smil, om der fandtes to Mennesker, som satte Lykken i at nå et og samme Mål?

— Det tror jeg dog, svarede Tora. Men det hører måské til Sjældenhederne, at de nå det.

— På den Måde skulde Lykken ikke være stort andet end Indbildning?

— I Ungdommen foresvæver der os så meget skønt, ytrede Tora. Når man senere må erkende, at Virkeligheden ikke har svaret til, hvad Drømmene lovede, fristes man til at betragte Lykken som en underfuld Blomst, ved hvis Omplantning fra en bedre Verden man hér på Jorden har gjort forgæves Forsøg.

— De gør Jorden Uret, faldt Edvard hende i Talen. Den er ikke så ussel, at den kun formår at frembringe Smertens Tidsler og åndeligt Ukrud. Tænk på den vidunderlige Duft, som tidligt beruser vore Sanser? Er den indbildt, så kan den Evne til at sé Livet i et fortryllet Lys ikke være givet os af en retfærdig Gud, hvis det er vor Bestemmelse hér på Jorden at vandre i Mørke og Elendighed. Men den Underblomst, som De taler om, kan trives hernéde iblandt os. Jeg har kendt den! — Síg ikke, at det var Blændværk, fordi den er sluppen mig ud af Hænderne. Jeg skulde ikke beklage mit Tab, hvis jeg havde forspildt min Lykke; men en anden har frastjålet mig den, og jeg fordrer den tilbage.

Under denne Samtale vare de, uden selv at vide det, langsomt vandret rundt om Plænen.

De havde fulgt den omløbende Gang, først gennem Skyggen, og nu nærmede de sig på Lyssiden atter det Sted, hvor Edvard uventet var trådt hende i Møde. Hun kendte Stedet på Bænken, og ved Edwards sidste Ord kom den tidligere Angst over hende.

— Jeg foreslår, sagde hun skælvende, at vi afbryde denne Samtale?

— Nej, svarede Edvard bestemt. Nu skal De høre mig. Har mit Liv været andet, end et afbrudt, ubesvaret Spørgsmål? tilføjede han mere og mere lidenskabelig.

— Tillad mig; jeg har Pligter! indvendte Tora og vilde gå.

— Næppe så store Pligter, som dem, De glemte at opfylde mod mig, råbte Edvard og stillede sig midt i Gangen, så at hun ikke kunne komme forbi.

Tora forfærdedes.

— Skån mig! bad hun med sænket Hoved.

— De måtte jo vide, at jeg elskede Dem, hviskede han med en lidenskabelig Sitren i Stemmen. Og kunde jeg være i Tvivl om, at De gengældte min Kærlighed?

— Føler De ikke, at enhver Forklaring er umulig? spurgte hun med et så inderligt og rørende Udtryk, at det måtte have kunnet bevæge det mést hjærteløse Menneske.

— Vær overbærende! svarede han bevæget. Jeg véd ikke af mig selv. Jeg er syg! De skønne

Ungdomsminder forfølge mig over alt. Jeg synes, at vi er forenede i de samme Erindringer og kun ligeoverfor Verden adskilte ved en grusom Skæbne. Sig blot, at jeg ikke har bedraget mig selv, da jeg som ung tróde så fast på Dem?

— Hvad vil De, at jeg skal svare? spurgte Tora på samme rørende Måde.

Edvard var måské ikke trængt nærmere ind på hende med sine Spørgsmål og sine Klager; men hans Lidenskab opflammedes på ny, da Tora tilføjede med usikker Stemme:

— Bør De ikke forudsætte, at jeg elsker min Mand?

— Bedrag ikke Dem selv! udbrød han, opfyldt af Skinsygens Kvaler. Lad det være nok, at De har bedraget både ham og mig!

— Tilgiv mig! afbrød han sig selv fortvivlet. Glem, hvad jeg sagde! — Nej, nej! Det er Dem, som er bleven bedragen. Jeg føler det, jeg véd det. Mig er det, De tilhører, mig og ingen anden!

— Vær ædelmodig! bønfuldt hun ham. Gå ikke i Rette med mig! Bryd ikke min Kraft! råbte hun med kvalt Stemme og sank néd på Bænken.

— Tora! hviskede Edvard.

— Forlad mig! bad hun hulkende, med Ansigtet presset mod Hænderne, der hvilede på

Ryggen af Bænken. Lov mig, at dette bliver vort sidste Møde!

— Jeg véd, at De elsker mig, hviskede han ømt. Aldrig har jeg tvivlet derom. Havde jeg kunnet tvivle, havde jeg ikke været så ulykkelig, som jeg er.

— Skal jeg trygle Dem om at gå? jamrede hun.

— De tilhører mig, vedblev han, — og ingen skal gøre mig min Ret stridig.

— De er afsindig, sagde hun næppe hørligt og skælvede over hele Legemet.

— De taler om Deres Pligter? trængte han bestandig mere og mere ind på hende og satte sig néd hos hende.

— Der gives ingen helligere Pligt, end den, hvormed De bandt Dem, da De lod mig tro på Deres Kærlighed.

Vær barmhjærtig! sukkede hun, ængstet i sit Inderste. Sér De ikke, hvorledes jeg kæmper?

— Frels mig, min Gud! bad hun og vred Hænderne i Fortvivlelse.

— Tora! hviskede Edvard ømt, — ingen kan elske Dem således, som jeg har elsket Dem!

— Glem mig! bad hun med kvalt Stemme.

— Aldrig! råbte han uden at betænke, at der kunde være nogen i Nærheden.

— De mindede mig før om Kirken, sagde Tora og samlede al den Kraft, hun endnu havde tilbage. Lad den være Dem hellig!

— Der gives ingen helligere Kirke, end den, Kærligheden har rejst, sagde han lidenskabeligt. Der gav De mig et Løfte, om ikke i Ord, så tydeligt nok til ikke at kunne misforståes, og helligt nok til at binde.

— Er jeg da redningsløst fortabt? spurgte hun sig selv og skjulte sit Ansigt i sine Hænder.

I det samme hørte man en Barnestemme i Nærheden.

Det var den lille Edvard, hvem Pigen havde måttet føje i at føre ham ud på Terrassen, da hun havde svaret ham, at Moderen rimeligvis var gået ned i Haven. Her havde Julius fået Øje på det smukke Barn og havde taget ham ved Hånden for at hjælpe ham til at opsøge Moderen. Efter at have forladt Edvard, havde Julius opholdt sig i den forreste Dél af Haven, som han antog, at Tora måtte passere for at vende tilbage til Huset. Da han begyndte at ængstes så vel over hendes som over Edwards lange Udeblivelse, tog han Anledning af Barnets Bekymring for at få Ende på sin egen Uro.

— Mo'er! kaldte Drengen ved hvert andet Skridt, og endelig var Julius og Drengen nået så langt ind i Lunden, at Tora hørte Barnets Råb.

— O min Gud! sagde hun glad ved sig selv og åndede dybt.

Hun var frelst! — frelst ved Tanken på sit Barn!

Hun rejste sig hurtigt og ilede bort i den Retning, hvorfra Lyden kom.

Så snart Drengen fik Øje på Moderen, slap han Onklens Hånd og løb hende henrykt i Møde. Tora kastede sig néd i Gangen, sluttede Barnet i sine Arme, trykkede det til sit Bryst og bedækkede det med Kærtegn, medens hendes Tårer vædede dets, af barnlig Bekymring blussende Kinder.

Edvard havde kastet sig i Fortvivlelse néd på Bænken. Hans Hoved hvilte på hans Arm, der hang udover Bænkens Ryg.

At hun elskede ham, det vidste han; men han vidste også, at hun var tabt for ham for bestandig, og han græd som et Barn.

— Edvard! sagde en Stemme.

Edvard så' op.

Det var Julius, som havde undgået at møde Søsteren og havde opsøgt den ulykkelige Ven.

Otte År vare forløbne siden hin Sommeraften ved Gurresø, om hvilken en Tegning af Edvard havde opfrisket Mindet, da den Dagen efter Konsulens og Toras Bryllup var kommen hende for Øje. I denne lange Tid havde Tora, Julius og Edvard, under Livets Forviklinger, tabt hinanden af Syne. Nu førte Tilfældet dem atter sammen, men hvilken Forskæl på den Gang og nu! Den Gang lå Livet smilende for Tanken;

Tillidsfuldheden var så grundfæstet, Sorgløsheden så barnlig, Forhåbningerne så lyse, at der ikke syntes at kunne være Tale om, at Himlen, som den Gang havde hvælvet sig lys og klar over de pågældendes Hoveder, nogen Sinde skulde kunne formørkes af den mindste Sky, at Sommerens Blomster, hvis Ånde, de indsugede i begærlige Drag, skulde kunne ophøre at dufte, eller den stille Sø aflade med at optage Himlens rene Billede i sig.

Og fra denne svimlende Højde af Lyksalighed var man styrtet néd i Skuffelsernes dybeste Afgrund, hvor Øjet forgæves spejdede efter en ledende Stjerne for at finde ud af det fortvivlede Mørke, som nu rugede over Fremtiden.

Det er intet nyt, vi hér oplyses om. Hvem af os så' sinē Ungdomsdrømme blot tilnærmelsesvis gå i Opfyldelse? Hvor kortsynet er ikke det menneskelige Øje? Men i en Verden, hvor intet er forblivende, intet tilforladeligt, er denne Mangel på Fremsynethed netop Menneskets Lykke. Anede man, hvad Fremtiden gæmmer i sit Skød, vilde man aldrig ubekymret kunne hengive sig i Øjeblikkets Nydelse. Disse tré unge Mennesker, som hín Aften havde lejret sig under Gurrelotsruin, vilde ikke have haft nogen ublandet Glæde af de Timer, de tilbragte med hverandre i den yndige Natur, hvis den Tanke var falden dem ind, at de aldrig oftere skulde samles under lignende Forhold.

Da Edvard skrev de tidligere anførte Linjer under sin Tegning af den fredelige Udsigt, som lå for dem, medens de sad ved hinandens Side ved den stille Sø, havde han vel en Forudfølelse af, at intet genopleves hélt uforandret; men han var ikke desto mindre fuldt overbevíst om, at hvad der var skrevet i et trofast Bryst, aldrig lod sig udlette.

Han var derfor rejst bort uden at affordre Tora noget Løfte. Så fuldt og fast troede han på hende, at han kun behøvede at vende tilbage for at modtage Lykken af hendes Hånd.

Og to År efter var han vendt hjem, beriget med Kundskaber og opfyldt af de saligste Forhåbninger, og — hun var en andens Hustru!

Så var han atter rejst bort og kom først tilbage, da han tróde sig Herre over sin Sorg. Men så vilde Skæbnen, at han skulde prøves endnu hårdere ved at erfare, på hvilken ubarmhjærtig Måde han var bleven bedragen for sit Livs skønneste Håb. Nu vidste han, at hun havde elsket ham, ja, hun elskede ham måske endnu; men hun var tabt for ham for bestandig, og havde han hidtil følt sig ulykkelig, så var han det nu ti Gange mere.

Han sad som lammet på Sjæl og Legeme, da Julius nævnede hans Navn. Hans Blik var træt. Han taug og røbede ikke med en Mine, at han var modtagelig for Vennens Tilnærmelse.

Men Julius, der i Edwards Ligegyldighed kun så' et Bevis for, i hvilken Grad han var nedtrykt ved at være skuffet i sine skønneste Forhåbninger, lod sig ikke støde tilbage. Det stod klart for hans Erindring, hvilket Herredømme han, ved sin Ro og Besindighed, tidligere havde haft over Vennen, og han håbede, at det endnu skulde lykkes ham at komme ham til Hjælp, nu, da han syntes mindre end nogen Sinde at kunne klare for sig selv.

— Kom, Edvard! sagde han, dybt rørt over at sé Vennen med det barnlige Sind sidde så ubevægelig, hensunken i Fortvivlelse. Hér skal du ikke blive siddende. Énsomhed og Aftenens Stilhed nære dine sygelige Tanker.

Edvard trykkede Hænderne mod sit Ansigt uden at svare.

Julius satte sig hos ham. Han følte, hvad han skyldte sine Ungdomsvenner, Edvard og Tora, og ved at forestille sig den Fare, de muligvis kunde være udsatte for ved at mødes på ny, glemte han sine egne, store Sorger. Han var overbevist om, at Tora havde elsket Edvard. Hvad der desuagtet havde bevæget hende til at ægte Konsulen, var ham en Gåde; men han havde en instinktmæssig Uvilje mod denne Mand, og således som han kendte Søsteren fra tidligere Dage, kunde han umulig tro, at hun følte sig lykkelig. Nu havde Tilfældet atter ført hende sammen med hendes Ungdomskærlighed, og han

vidste af Edvards egen Tilståelse, at Vennens Følelser for Tora vare uforandret de samme.

At Konsulen forsømte sin unge Hustru, var ham kun altfor tydeligt. Desuden var han fraværende den største Dél af Dagen. Tora var endnu ung og smuk. Ja, han fandt hende endogså smukkere, end han erindrede hende fra hendes første Ungdom. Over hendes hele Person var der udbredt en Alvor, som stod i fuldstændig Samklang med hendes regelmæssig skønne Træk.

Edvard kendte han som en varm og begejstret Natur. Han havde altid haft et tiltalende, ildfuldt og næsten bedårende Blik, og forhøjet ved det vemodige Træk, hvormed Sorg og Smerte havde furet Panden, syntes Øjet nu endogså at hvile som en brændende Glød på den Genstand, der fængslede det. Dertil var han Kunstner, en betydelig Kunstner, som havde vakt Opsigt og Beundring. Han kunde tale om Ting, der gav Tanken Flugt, der endogså løftede Sjælen til en svimlende Højde, og Tora havde altid haft stor Interesse for Kunst og Natur, en vistnok langt større, end for Købmandens kolde Beregninger og sammenskrabede Miljoner.

Og Edvard kunde desuden tale med hende om Fortiden, om den, på lykkelige Minder så rige Ungdom!

Den inderlige Déltagelse, som Julius lagde for Dagen, forfejlede ikke sin Virkning på den,

i sig selv. bløde Edvard, og det varede dérfor ikke længe, førend denne udbrød:

— Julius! jeg er grænseløs ulykkelig!

— Du er ikke ulykkeligere end så mange andre. Vær nu fornuftig og riv dig løs fra dette Sted, hvor du, som jeg håber, har sagt Tora Farvel for bestandig.

Edvard kendte Vennen og forstod ham også nu; Julius vilde henvise ham til hvad der var hans Pligt.

— Hér er Luften for trykkende, vedblev Julius. Kom! vi vil gå néd til Stranden. Dér vil de mange Sejlere minde dig om, at man har et Mål at styre efter, og dette Mål må nåes, hvor mange Hindringer der endogså optårne sig på vor Vej.

Edvard lod ham tale. Men skønt han i Øjeblikket hverken hørte eller opfattede, hvad der blev sagt, var Vennens Nærhed ham dog en Trøst, og da Julius rejste sig for at gå, var Edvard fulgt med.

Den næste Morgen traf Julius Søsteren ene i Dagligstuen. Hun var mere, end sædvanlig bleg, og hendes hele Ydre røbede, at hun havde været underkastet svære Sjælslidelser.

Julius undskyldte sin Udeblivelse den foregående Aften.

— Jeg var gået ud med Edvard, bemærkede han med et i Agt tagende Blik. Vi havde noget at tale om og glemte Tiden.

— Det undrer mig ikke, ytrede Tora og så bort. I har ikke sét hinanden i mange År.

— Vi gik langs Stranden til hélt ud på Natten.

Tora gav sig noget at bestille.

— Véd du, at Edvard har bestemt sig til at rejse? spurgte Julius pludselig.

— Han talte om, at han havde Bestillinger i Udlandet, svarede Tora. Men hun så' ikke op.

Julius vidste nu tilstrækkeligt; han indså' at Edwards Afrejse ikke alene var nødvendig, men at den burde fremskyndes.

Han kastede et længselsfuldt Blik henimod Døren til Harriets Værelse, i det han håbede, at Søsteren vilde komme hans Ønske i Møde ved at nævne hendes Navn. Men hvor megen Kærlighed hun nærede for Broderen, og hvor bekymret hun var for ham ved at tænke sig Miss Wilson og Harriet som en og samme Person, så var der så meget andet, der lå hende så tungt på Hjærtet, at hun ikke formåede at løsrive Tanken derfra.

Det Blik, som Tora følte, at Julius lod hvile på hende, overbeviste hende om, at Broderen havde en Bagtanke med sine Hentydninger til Vennen; men det faldt hende ikke ind, at Julius

kunde mistænke hende. Hun tvivlede ikke om, at han ved sin Afrejse til Amerika havde tænkt sig, måské endogså glædet sig til at gensé hende og Edvard som et lykkeligt Ægtepar, og at han, hvis Følelser for Edvard vare uforandrede, i sit stille Sind gjorde hende Bebrejdelser for hendes forméntlige Troløshed ved at have foretrukket den rige Konsul for den, den Gang fattige Maler.

Denne Tanke oprørte hende, og uden mindste Forberedelse spurgte hun Broderen, om hendes Ægteskab med Konsulen havde overrasket ham?

Julius kunde ikke skjule sin Forlegenhed ved dette uventede Spørgsmål.

— Ikke sandt, du har tænkt, — og muligvis har andre tænkt, som du — tilføjede hun med et smertefuldt Udtryk, — at mit Giftermål har sin Grund i egennyttige Beregninger?

— Ak! sukkede hun, — det er forfærdeligt at vide sig miskendt af dem, man elsker over alt i Verden!

Og hun vred Hænderne som en fortvivlet.

Julius vilde berolige hende, men hans Bestræbelser vare frugtesløse; han kunde jo ikke sige hende, at Edvard ikke miskendte hende.

— Du sagde i Går, at hér kunde du ønske at leve? ytrede hun, glad over, at denne Tanke var falden hende ind. Tilbyd min Mand at overtage dette luksuriøst udstyrede Landstéd, og du vil få at sé, om jeg fraråder ham Fraflyt-

ningen. Jeg kan forsikre dig, at jeg vilde være tilfreds med at kunne begrave mig i en Afkrog af Verden. Men Købmændene har deres egen Forfængelighed, og jeg tør ikke forlange dette Offer af min Mand.

Julius forsikrede hende, at han aldrig havde tiltroet hende at være beregnende, og dersom der var Sandsynlighed for, at hun vilde føle sig lykkeligere under beskednere Forhold, og Sagen lod sig ordne på en sådan Måde, at hendes Mand ikke vilde have Betænkeligheder ved at opfylde hendes Ønske, kunde hun stole på, at han vilde være villig til at indgå på de Betingelser, som vilde blive stillede ham.

— Jeg har meget at gøre godt igen, og for at vide dig lykkelig, vilde intet Offer — og om et Offer kan hér ikke være Tale — være mig for stort.

Da Tora Aftenen forud var kommen op fra Haven, havde hun truffet den gamle Tomsen i en mere, end sædvanlig nedtrykt Stemning. Hun havde trængt til at være ene og havde derfor afholdt sig fra ethvert indtrængende Spørgsmål. Men da hun senere på Aftenen hørte, at Konsulen over Hals og Hoved var kørt til Byen, foranlediget ved et Telegram, han havde modtaget, troede hun at indse Grunden til Tomsens Forstemthed. Hun kunde ikke tænke sig andet, end at Husets Forretningsgang var truet af en alvorlig Fare. Hvad andet skulde vel have be-

væget Konsulen til så hovedkulds at køre til København, uden at tale derom, uden at gøre sine Gæster en Undskyldning? I den Henséende plejede han aldrig at forsømme sine Pligter. Det var desuden Lørdagften. Havde han ikke indrettet sig på en Køretur til Fredensborg, og plejede den gamle Bogholders Ansigt ikke at oplives, når han blot så' et Glimt af hende?

Ved at holde det ene sammen med det andet var der overkommen Tora en sådan Angst, at hun udmalede sig det ene Skrækkebilede værre end det andet, og hendes vildfarende Tanker fik nok at fæste sig ved.

Hun havde ofte tænkt sig Muligheden af at møde Edvard på sin Vej. I Begyndelsen af sit Ægteskab levede hun jo endogså i en vedvarende Frygt derfor. Men efter Hånden som Årene gik, var der kommen større Ro i hendes Indre.

Men så underrettes hun en Dag om, at hendes Mand har bragt en Gæst med sig ud til Landstedet. Det var intet nyt. Der gik sjældnen en Dag, uden at en eller anden fulgte med Konsulen fra Byen. I Reglen bleve sådanne Gæster i det Højeste til næste Morgen; men til denne Gæst skulde der indrettes Værelser for hele Sommeren. Og da Tora træder ind i Stuen for at hilse på ham, står hun, efter otte Års Forløb, Ansigt til Ansigt med Ungdomsvennen, ham, som hun aldrig havde kunnet glemme.

Hvor ofte havde hun ikke spurgt sig selv,

når hendes Samvittighed gjorde hende Bebrejdelser, om hun havde kunnet handle anderledes? Og hvorledes havde hun ikke kæmpet for at få Ro i Sindet?

Og nu så' hun denne møjsommelig rejste Bygning vakle i Grunden og true med at styrte sammen.

Efter den sidste Samtale med Edvard, hvor de fælles Fortidsminder dukkede så levende op, hvor han søgte at overbevise hende om, at de tilhørte hinanden og kun ligeoverfor Verden vare adskilte ved en ubarmhærtig Skæbne, var der overkommen hende en sådan Usikkerhedsfølelse, som hun før dette Møde vilde have ansét for en Umulighed, og hun måtte forfærdes over sig selv. Hun kæmpede som en fortvivlet, hun anråbte sin Gud om at frelse hende. Pludselig hører hun sit Barns Stemme. Var dette ikke indtruffet, var hun sandsynligvis bukket under. Men nu var hun frelst; frelst ved sit Barn! Det var Pligtens Stemme, den kvindelige Sædelighedsfølelse, den rene Kærligheds gode Genier, som havde besejret alle Lidenskabers Dæmoner.

Den lille Edvard havde, efter at være bragt til Sengs, rejst sig over Ende og havde slynget sine Arme om Toras Hals.

— Mo'er, du må aldrig gå fra mig! havde Barnet sagt, i Erindring om den Sorg, det lille Hjærte havde følt, da han vilde sige Moderen Godnat og ikke havde kunnet finde hende.

Tora lagde en større Betydning i Ordene og trykkede lidenskabelige Kys på Barnets uskyl-dige Læber. Hun sad længe og frydede sig over det englerene Smil, hvormed Barnet var sovet ind, og mange andre Tanker holdtes borte derved.

Da Tjæneren mældte hende, at Miss Wil-son ikke var vel, og Herrerne ikke hjemme, var det hende en betydelig Lettelse at være ene; men Konsulens Udeblivelse ængstede hende, og hendes Længsel efter at sé ham vende hjem, havde aldrig været større. Hun følte Trang til at klynge sig til ham. Hun kunde ikke und-være Agtelsen for sig selv, og den kunde kun bevares, generhverves, mente hun, ved samvit-tighedsfuld Opfyldelse af de Pligter, der påhvilede hende som Hustru og Moder.

— Men nu, da vi endelig er ene, sagde Julius og satte sig hos Søsteren, så sig mig dog, hvorledes det forholder sig med August? — Han er i Melbourne, siger du? — Hvorfor opgav han sine Studier? Manglede han tilstrækkelig Understøttelse?

Dette Spørgsmål, som Tora havde forudsét, kom hende alligevel uventet i dette Øjeblik, og i Stedet for at svare ham, udbrød hun med et smertefuldt Suk:

— Julius, var du dog bleven hjemme!

Der gik en Skræk gennem den hæderlige og rettænkende Mand.

— På denne Måde vilde du ikke have om-

gået mit Spørgsmål, hvis du havde været i Stand til at berolige mig?

— Det går ham heldigvis godt, sagde Tora, halvt fraværende. Han er gift og indtager en hæderlig Stilling.

— Hvad er her dog ikke foregået i min Fraværelse? ytrede Julius med en sørgmodig Bevægelse med Hovedet.

— Det var en Ungdomsforvildelse, sagde Tora i en formildende Tone, skønt Hjertet snærede sig sammen, da hun godt forstod, at Julius hentydede til andet, end til den Ulykke, der var rammet den yngre Broder.

— Han var kun et Barn, uden Støtte, uden Vejledning, tilføjede hun i samme Hensigt, men med en sådan Anstrengelse, at Hensigten forfejledes.

— Det drejede sig naturligvis om Penge? spurgte Julius, som indså, hvad Søsteren havde gennemgået og derfor betragtede hende med den inderligste Medlidenhed. Og for at undgå offentlig Tiltale måtte disse skaffes til Veje, og han bort herfra? — Men, min stakkels Tora, udbrød han bevæget, — hvem hjalp den ulykkelige Dreng?

Der gik en dødlignende Kulde gennem hendes Lemmer.

— Konsulen havde netop anholdt om min Hånd, svarede hun tøvende, med dirrende Stemme.

— Og til ham tog du din Tilflugt? spurgte Julius, som truffen af et Lyn.

Nu trådte Konsulen ind. Han var meget bleg og så' angreben ud, som efter en søvnløs Nat. Han kom udefra; men Morgenluften syntes ikke at have forfrisket ham. Panden var mørk, Kinden bleg, og Åndedraget besværligt.

Tora gik ham hurtigt i Møde. Han studerede, da han ikke havde lagt Mærke til, at der var nogen i Stuen.

Hun ønskede ham Godmorgen! Og da han, uden at hilse på Julius, satte sig ved Divanbordet, som stod midt i Værelset, og støttede Hovedet i Hånden, spurgte hun ham inderligere, end hun måské nogen Sinde havde nærmet sig ham, om han ikke var vel?

Han vidste ikke, at han fejlede noget, og taug.

Julius sendte ham et hadefuldt Blik. I Forvejen nédtrykt og bekymret, var han det endnu mere ved at vide Søsteren opofret. Men, tænkte han; — er Offeret bragt, må Følgerne bæres.

Og stiltiende trak han sig tilbage.

— Du har Bekymringer? sagde Tora, så snart Julius var gået. Og samtidig satte hun sig néd hos sin Mand.

— Hvoraf slutter du det? spurgte han hende med et uroligt og mistroisk Blik, forbavset over den påfaldende Venlighed.

— Du måtte være mig meget ligegyldig,

hvis det skulde være undgået min Opmærksomhed, svarede hun skælvende, som om hendes Samvittighed gjorde hende Bebrejdelser.

— Har du talt med Tomsen? følte han sig for.

— Du tiltrór da ikke den skikkelige Mand at forråde, hvad du selv søger at skjule for mig?

Den Skygge, som havde hvilet over Konsulens Pande, blev endnu mørkere.

— Hvorfor måtte du så sént i Aftes ind til Byen? Du kom ikke hjem før henad Morgenstunden. Du véd ikke, hvilken Angst jeg har udstået. Síg mig, — vedblev hun mere og mere urolig, — er vor Eksistens truet?

Konsulen så' overrasket på hende.

— Er det mine Handelsanliggender, som forurolige dig?

— Kan du tænke dig noget, som skulde ligge mig mere på Hjærtet? spurgte hun, men hun så' ikke til den Side, hvor han sad.

— Jeg håber, at du gjorde vore Gæster en Undskyldning, da jeg i Aftes ikke fik sagt dem Farvel?

— Herrerne var ikke hjemme. Miss Wilson så' jeg heller ikke noget til. Der blev sagt, at hun ikke var vel.

Konsulen béd sig i Læben.

— Gorm! sagde Tora efter nogen Tavshed, hvor hun i Agt tog Manden, der sad mørk og

modløs, hensunken i sig selv. Jeg vil foreslå dig, at du sælger Strandløkke.

Om en Bombe var falden néd i Huset, kunde han ikke være bleven mere overrasket. Havde det ladet sig gøre, havde han skilt sig ved denne Ejendom for længe siden. Han vidste bedst, hvilke kvalfulde Timer han havde tilbragt hér ved Stranden.

— Hvorledes falder du på en så fortvivlet Tanke? spurgte han hende, så snart han havde fattet, hvad det var, hun egentlig ménte.

— Vilde du virkelig betænke dig på at opgive denne Ejendom, spurgte Tora, som var fast bestemt på at overtale ham dertil; — hvis du dérved vilde blive sat i Stand til at afkaste det Tryk, der hviler på dig?

Hvilket Tryk var det vel hun ménte? — Han vovede ikke at spørge, og Uvisheden gjorde ham endnu mere urolig.

— Villaen har været Genstand for megen Omtale, ytrede Tora. Du frygter måské for, at det vilde vække Opsigt, om du solgte den? — Trór du, at det vilde svække din Kredit?

Det var netop denne Frygt i Forbindelse med hans store Forfængelighed, som havde afholdt ham fra at skille sig ved Villaen. Men han svarede hende med påtagen Tillidsfuldhed:

— Den Anséelse, Huset »Gorm & Sønner«

til enhver Tid har nydt i Handelsverdenen svækkes ikke så let.

— Og Fabrikken — hvorledes går det med den?

Han sænkede uvilkårlig Hovedet og så' bort.

— Var Telegrammet, som i Aftes kaldte dig til Byen, ikke afsendt fra Newcastle?

— Jo!

— Det er altså den ulykkelige Fabrik, som du er bekymret for?

— Gorm! sagde hun urolig, da Konsulen taug; — lad os føre et mere stille Liv, for at du ikke skal tvinges til at standse med dine Betalinger!

Han rejste sig hurtigt op fra Stolen.

— Du sér Syner! sagde han og fjærnede sig.

Tora var fortvivlet. Det stod for hende, som om hun havde vovet sig ud i en skrøbelig Båd, der var strandet på usynlige Skær, og at hun nu forgæves søgte at klamre sig fast til Vraget for ikke at føres bort af den mægtige Strøm.

Men endnu opgav hun ikke Håbet.

Hun rejste sig og ilede hen til sin Mand.

— Stød mig ikke fra dig, sagde hun og klyngede sig til hans Arm. Du vil fortryde det.

Og i den Sindsstemning, hvori de begge befandt sig, lagde ingen af dem Mærke til, at Solen havde unddraget det dybe Værelse sit Lys, medens mørke Skyer droge henover Villaen.

— Vís mig Tillid! trængte hun ind på ham. Betro mig dine Sorger! Indlem mig i dine Planer! Fire Øjne sér klarere, end to, og Byrden bliver lettere, når vi er enige om at bære den.

Han så på hende, som om han aldrig havde sét hende før, og hendes Skønhed udrettede mere, end hendes Besværgelser.

Hun lagde sine Arme om hans Hals og tryglede ham om at være oprigtig.

Han så' hende ind i de bekymrede, dejlige Øjne, og der var så meget, som han ikke kunde begribe, og som han nu bitterlig måtte angre.

Han tilstod hende, at han havde haft sørgelige Efterretninger fra Newcastle. Der behøvedes en meget betydelig Kapital, hvis Fabrikken skulde kunne fortsætte sin Virksomhed.

Han havde ført hende tilbage til den tidligere Plads og sat sig hos hende.

— Så var min Frygt altså ikke ugrundet, sagde Tora alvorlig. Men alt kan måské endnu blive godt.

— Gud give, at det var så vel! sukkede han.

— Jeg talte i Morges med min Broder, sagde Tora, som, ængstet af al den Fare, hvorfra hun var omgiven, ikke bemærkede det Blik, hvormed Konsulen betragtede hende. Han er ikke uvillig til at overtage denne Ejendom, og jeg er temmelig vís på, at han er rig nok til at kunne gøre dig et sådant Bud, at du vil kunne sælge uden Tab.

Havde Konsulen ikke været fængslet af hendes

Skønhed, som ved den Varme, hvormed hun talte, viste sig i et, for ham aldeles nyt Lys, havde han uden Tvivl gjort hende alvorlige Bebrejdelser for Ubetæksomhed. Nu ytrede han kun, at det havde været ham kærere, om hun ikke havde talt derom til Broderen.

— Julius véd ikke andet, end at det er mig, som ønsker at komme bort herfra. Jeg har sagt ham, at jeg føler mig ulykkelig ved al den Pragt, hvoraf jeg hér er omgivet.

Naturen var i tiltagende Uro; men ingen af dem havde Tanke for hvad der foregik udenom.

— Vi må ud af denne Overdådighed, pålagde hun ham indtrængende. Du skal sælge denne Villa! Dine Betæneligheder er aldeles ugrundede. Jeg er vis på, at du vil kunne komme overéns med Julius om, at han overtager Strandløkke på den Betingelse, at det i det mindste foreløbig sér ud, som om han bóde her under vor Fraværelse.

— Har du nu fået Lyst til at rejse? spurgte Konsulen oplivet. I Kvindfolk er dog ligeså lunefulde som elskværdige. Du må kunne huske, at det ikke var mig muligt at bevæge dig dertil, da jeg ønskede, at vi skulde foretage en Rejse efter vort Bryllup?

Tora trykkede Hånden mod Hjærtet og gjorde en Bevægelse med Hovedet for at forjage Tanken om Fortiden.

— Så skal man sé, at du endogså har

bestemt, hvor vi skal rejse hen? spurgte Konsulen, som i sin Letsindighed allerede tænkte sig langt borte fra alle Tryk og Besværligheder, ene med sin Hustru, som han i dette Øjeblik fandt så vidunderlig skøn.

Nu lynede det!

— Ja, Gorm! det har jeg bestemt, svarede hun uden at agte hverken på Lynet i hans Øje, eller på det Oprør, Naturen var i. Jeg mener, at vi rejser til Newcastle.

— Til Newcastle? gentog han overrasket. Og hans Mod sank betydeligt. Det var dér, han havde gravet en Grav for sig selv.

— Jeg har tænkt mig det som det fornuftigste, at du selv overtager Fabrikkens Bestyrelse. Driftskapitalen vil derved kunne formindskes betydeligt. Alene ved din personlige Nærværelse må der kunne vindes ikke så lidt. Hér hjemme véd du, at du har Folk, du kan stole på.

Det var just ikke ved Arbejde, at han havde mént at redde sig. Han var så vant til at vise Sorgerne bort, til at søge Glemsel i Adspredelser, og selv nu, hvor Faren var så overhængende, tænkte han kun på at beruse sig i hendes Skønhed.

Han var imidlertid ikke blind for det fornuftige i Toras Forslag; men han tænkte dog nærmest over, hvor fortryllende det klædte hende at tale sig varm.

— Du må nu tale med Julius. Vil du ikke nok?

spurgte hun ham med rørende Inderlighed. Din Forfængelighed behøver ikke at lide derunder; han véd jo, at du kun bekvemmer dig til dette Skridt for at føje mig. Og trænger du til Penge, førend Salget kan ordnes, så henvend dig blot til Tomsen.

— Til Tomsen? spurgte Konsulen, og hans Pande formørkedes atter.

— Han har været min Medvider ved et Bedrag, jeg har gjort mig skyldig i, sagde hun og rødmede over, hvad hun havde at tilstå sin Mand.

— Jeg forstår ikke, hvad du mener?

— Jeg behøvede aldrig så meget, som du indrømmede mig til vor Husførelse, begyndte hun sit Skriftemål. Jeg burde måske have sagt dig det. Men af Frygt for, at der engang kunde tilstøde dig et Uheld, gjorde jeg mig en Glæde af at lægge det, jeg fik tilovers, til Side. Men da min Kapital bestandig voksede, blev jeg forskrækket over at være i Besiddelse af de mange Penge, som jo i Grunden tilhørte dig. Så var det, at jeg betróde mig til Tomsen. Jeg turde ikke tale til dig derom, og så bad jeg ham — så enfoldig var jeg — om at lægge disse Penge i din Kasse. Grunden, til at jeg henvendte mig til Tomsen, var nemlig den, at han på en Måde var Skyld i hvad jeg havde indladt mig på. Han havde i vore fortrolige Samtaler indlemmet mig i Handelens Mysterier og oplyst mig om,

hvor hurtigt en Købmand kan tabe meget mere, end han har fortjent. Det var disse Oplysninger, der ledede mig til Sparsommelighed. Men da jeg kom med alle disse Penge og vilde bede Tomsen sørge for, at de kom dig til Gode, véd du, hvad han så svarede mig?

— Jeg håber, ytrede Konsulen bevæget, — at han overbeviste dig om, at disse Penge ikke tilhørte nogen anden, end den, der havde fortjent dem ved sin Flid, sin Kærlighed og sin Nøjsomhed?

— Tora! udbrød han, — kan du tilgive mig alle de Krænkelser, jeg har tilføjet dig?

— Jeg indrømmer, svarede Tora uden at lade sig afbryde, — at han just ikke dadlede mig for min Sparsommelighed; tværtimod, han tilskyndede mig til at gøre Pengene frugtbringende. Og i den Henséende har han stået mig trofast bi. Hver Månedsdag modtog han, hvad jeg havde tilovers af mine Husholdningspenge. Han anbragte dem på en fornuftig Måde, købte solide Papirer, og når du nu taler med ham, er jeg vis på, at han vil kunne hjælpe dig med en ikke ubetydelig Sum.

— Tora! udbrød Konsulen lidenskabelig bevæget.

Han vilde omfavne hende; men han vovede det ikke.

— Du må kunne indsé, hvilken Tilfredsstillelse jeg føler ved at kunne tilbagebetale dig disse Penge?

— Jeg kan ikke modtage dem, svarede han modløs. De tilhøre dig med Rette.

— Som om jeg ikke i sin Tid havde modtaget Hjælp af din Hånd? bemærkede hun med dirrende Læber.

— Men dérved pådrog du dig ingen Forpligtelser, indvendte han uden at bemærke, at hun knugede Hånden mod sit Bryst for at dæmpe sin Bevægelse.

— Havde jeg blot tidligere forstået dig, udbrød han fortvivlet og knugede Hænderne mod hinanden. Der var noget ved den strenge Samvittighedsfuldhed, hvormed du opfyldte din Pligt, som gennemsnede mig. Jeg tróde, at du ikke elskede mig, og derved tabte jeg Lysten til min Gærning. Der var så meget, jeg vilde glemme, tilføjede han med et dybt Suk, — og af den Grund hengav jeg mig letsindigt til et nydelsesrigt Liv. Jeg turde ikke være ene, jeg trængte til Adspredelse, og som Følge déraf pådrog jeg dig så meget Besvær, så mange Byrder. Er Huset ikke endnu opfyldt af Gæster, som jeg har pånødet dig?

Hun skælvede!

— Lad os ikke gå i Rette med hinanden, svarede hun med Anstrengelse. Lad os ikke sé tilbage, men kun fremad! Lad os antage, at vort Samliv først begynder i Dag! Lad os slå en Streg over et hvert forfængeligt Hensyn og lad os handle, handle således, som det er vor Pligt for at sikre vort Barns Lykke!

— Hvorfor har du ikke tidligere talt således til mig? spurgte Konsulen med tårefyldte Øjne, i en nedbøjet Stilling.

— Trór du ikke, at Ulykken måtte stå for Døren, for at mine Ord skulde blive hørte?

— Du har måské Ret! sukkede han.

— Vær ved godt Mod! trøstede Tora ham, medens hun dérved søgte at styrke Modet hos sig selv. Du skal sé, at meget vil falde dig lettere under forandrede Forhold. Betænk dig dérfor ikke! Jeg bønfalder dig om at tale med Julius.

— Når du vidste, hvor højt jeg har elsket dig, og hvorledes jeg i sin Tid glædede mig over at indføre dig i dette smukke Hjem, så vilde du kunne forstå, at det ikke er min Forfængelighed alene, som lider ved nu igen at skulde rive dig ud deraf. Hvor kært har dette Ophold ikke været dig, hvor elsket har du ikke gjort dig af enhver, som du hér er kommen i Berøring med, hvorledes velsignes du ikke af de fattige og lidende hér på Stedet, og hvorledes vil du selv kunne undvære disse Trængende, til hvis Hjem du har bragt Glæde og Trøst?

— For de fattige er jeg rolig, når Julius tager Dem i Arv, og jeg for min Dél har større og for mig vigtigere Opgaver.

— Jeg talte endnu i Morges, da jeg ikke kunde sove og var gået néd på Vejen, med den énarmede Niels Olsen, fortalte Konsulen.

Af den Høflighed, han viser mig, kan jeg slutte mig til, hvad du er for ham og hans sengeliggende Hustru.

— Han er mig taknemmelig, fordi jeg af og til sér ind til Konen.

Og nu kom hun i Tanke om Skrinet. Hun omtalte det forunderlig hemmelighedsfulde ved dette Skrin og det uhyggelige Indtryk, som det havde gjort på hende, og hun vilde, at Konsulen skulde sende den gamle Fisker Skrinet tilbage.

— Sagde Niels Olsen, at han havde bjærget det hér på Forstranden? spurgte Konsulen, hvem Toras Fortælling havde foruroliget.

Tora vilde vise ham det og havde nærmet sig Etagéren. Men næppe havde hun taget Skrinet frem, førend det faldt hende ud af Hånden. Hun var bleven forfærdet over et Skrig fra et af de tilstødende Værelser og stod et Øjeblik som lammet af Skræk, da hun samtidig så Altandøren rives op ved et voldsomt Vindstød.

— Det var Miss Wilsons Stemme, ytrede Konsulen urolig. Hørte du ikke, at der blev råbt om Hjælp?

Og uden Overvejelse nærmede han sig Døren til den unge Dames Værelse. Men ved Døren betænkte han sig og henvendte sig til Tora.

— Vil du gå ind og sé, hvad der kan være tilstødt hende? spurgte han noget forlegen.

Hun betragtede Manden. Mange Ydmygelser randt hende i Hu. Men hun gik ind.

Han lyttede urolig ved Døren. Straks efter kom Tora tilbage. Hun havde fundet Værelset tomt, Døren til Trappen på vidt Gab. Alle Gæmmere vare åbnede, og halvt pakkede Kufferter stode midt på Gulvet.

Konsulen undgik at møde sin Hustrus forundrede Blik.

Men i det samme lød et så voldsomt Brag over Hovedet på dem, at de et Øjeblik stode aldeles bedøvede. Huset rystede, Ruderne klirrede, under Bladenes Raslen bevægede Poplerne sig frem og tilbage i den forrygende Storm. Lynene gnistrede for deres Øjne; det ene Tordenskrald fulgte på det andet. Det var en Larm, som om Bygningen skulde styrte sammen. Naturen var i fuldstændigt Oprør; Dommedag kunde ikke tænkes forfærdeligere.

Og da Konsulen nærmede sig Altanen for at lukke Døren, mødte det vildeste Syn hans Øje. Havet var i en Bevægelse, som han ikke mindedes nogen Sinde før at have været Vidne til. Det var, som om alle vrede Ånder jog hen over Vandene. Den ene vældige Bølge løftede sig over den anden og styrtede ind mod Stranden, medens Skumboblerne sprøjtede i Vejret som Fråden fra en tirret Panters Gab.

Men næppe har han gjort et svagt Forsøg på at tvinge Døren i, førend Armen slappes. Han står målløs og stirrer, med Rædsel i Øjet, udover det oprørte Hav.

Tora aner en Ulykke og nærmer sig ham, men må klynge sig til Mandens kraftigere Skikkelse for at modstå Stormen, der sender sit mægtige Pust ind gennem Døren og med rå Hensynsløshed glatter Kjolens Folder stramt om de kydske Lemmer og lader den, af Forfærdelse blegede Kind træde frem i sin hele Skønhed ved at rive det løst hængende, dejlige Hår ud af dets vante Ordning.

— Sér du? stammer han skælvende.

— Hendes Øje følger den Retning, han peger i.

— Miss Wilson på Havet i et så forfærdeligt Vejr! udbryder Tora.

— Og sér du Fiskeren derude, som er stødt på Grund?

Hun får Øje på en Båd længer ude, som er i Færd med at gå under.

— Niels Olsen med den ene Arm! råber hun. Den ulykkelige!

— Nu slår Gengældelsens Time! hulkede Konsulen og gik tilbage i Værelset, hvor han kastede sig i en Lænestol og skjulte Ansigtet i sine Hænder.

— Hvad mener du? spurgte Tora og nærmede sig ham ængstet.

— Drengen! var alt, hvad han kunde få' sagt.

— Hvilken Dreng? spurgte Tora urolig.

— Du tilgiver mig det aldrig, fik han stødvís fremført.

— Hvilket?

— Jeg gav Niels Olsen Lov til at tage ham med ud på Søen, fortalte han afbrudt, skælvende af Angst og Selvbebrejdelse.

— Hvad er det, du siger? skreg Tora.

— Han bad så bønligt, forklarede han på samme Måde.

Tora stirrede på ham.

Konsulen mødte hendes Blik og troede, at hun havde mistet Forstanden.

— Tora! Tora! klagede han. Tilgiv mig; jeg ménte, at du forkælede ham.

— Hvad har du gjort? råbte hun og trykkede Hænderne mod Tindingerne for at betvinge de Smerter, hun følte i sit Hoved. Skaf Hjælp! Red mit Barn! Retfærdige Himmel, vær mig nådig!

Og samtidig med at Konsulen forlod Stuen, uden at det stod klart for ham, hvad han vilde gøre, styrtede hun bevidstløs om på Gulvet.

Stormen havde imidlertid lagt sig. Enkelte hendøende Tordenskrald tydede på, at Uvejret var draget længer bort, og Havet havde antaget et noget fredeligere Udséende, da Julius med sønderrevne Klæder, bleg og anstrengt, trådte ind og fandt Tora liggende besvimet på Gulvet.

Harriet var bragt så godt som døende i Land.

Julius havde båret hende op i Huset, hvor Pigerne vare ilede til for at betjæne hende, og han kom nu fra hendes Værelse. I sin Angst for Harriets Liv havde han dog haft Tanke for Søsteren.

— Tora! kære Tora! tiltalte han den bevidstløse, dybt bevæget ved at sé hende ligge livløs henstrakt på Gulvet. Kom til dig selv, Faren er overstået!

Men da han intet udrettede med sine Forsikringer, og den gamle Tomsen, som han vidste, havde megen Godhed for Søsteren, trådte ind fra Toras Værelse, overgav han hende til den gamle Mands Omhu med udtrykkelig Anmodning om at tilkalde ham, hvis hans Hjælp skulde blive nødvendig. Harriets Tilstand var nemlig så betænkelig, at han i Øjeblikket ikke turde være fra hende.

— Kære Frue! tiltalte den gamle Mand Tora og bøjede sig déltagende néd over hende. Det er Tomsen, det er Deres gamle, trofaste Ven, som bringer glædelige Efterretninger.

Endelig slog Tora Øjnene op.

— Er det Dem, Tomsen, spurgte hun med mat Stemme.

— Ja, kære Frue! svarede han kærligt og déltagende, i det han hjalp hende op og fik hende til at sætte sig. Det er mig, som siger Dem, at der ikke længer er Grund til Angst og Bekymring. Drengen har ikke taget Skade.

— Tør jeg tro Dem? spurgte hun ængstelig. Lever han?

Og hun stirrede på den gamle Mand, for at ikke en Mine i hans Ansigt skulde undgå hendes Opmærksomhed.

— Han er så frisk som en Fisk, svarede den gamle med det mést sanddru Udtryk i Mine og Tale. Han syntes nok, at Vandet var lidt vådt; men Maleren spørger med ham, og nu lér Knægten af fuld Hals, så det er en Fornøjelse at høre derpå.

— Maleren? gentog hun, som om hun ikke forstod, hvad der blev sagt, og gjorde et Forsøg på at rejse sig. Hvor er mit Barn? spurgte hun ivrigt. Det er jo Sandhed, hvad De siger, Tomsen?

Han nikkede beroligende til hende og bad hende forholde sig stille, indtil hun havde forvundet Skrækken. Drengen var i de bedste Hænder, forsikrede han, og han skænkede et Glas Vand, hvoraf han formåede hende til at drikke et Par Mundfulde.

— Sé så! sagde han, da han atter satte Glasset bort. Ikke sandt, det gjorde godt?

Tora takkede med en svag Bevægelse med Hovedet. Hun var meget anstrengt.

— Jeg lovede den kære Maler, som jeg angrer, at jeg har kunnet være vred på, at han skulde få Tid til at forlade Fruens Værelse.

— Er det ham, der har reddet mit Barn?

udbrød Tora og fæstede sine store Øjne med et forunderligt Udtryk på Tomsen.

— Han var gået néd til Stranden for at i Agt tage Naturen under så usædvanlige Forhold, fortalte den gamle Bogholder. Fruen undrer sig måské over, at Konsulen kunde give efter for Drengens Bønner om at måtte sejle ud på Søn med gamle Niels?

Trods sin Uvilje mod Ægtemanden, benyttede han dog en hver Lejlighed til at tage sin gamle Vens Søn i Forsvar.

— Men Niels Olsen, forklarede han, er med sin ene Arm en dygtigere Sømand end mangen anden med to, og ingen kunde forudsé, at det vilde blive et sådant Vejr. Niels vendte også straks om; men ved den stærke Sø blev Båden for tidligt dreven mod Land og kom på Grund en halv Snes Favne fra Badehusbroen.

Tora fulgte hans Fortælling i feberagtig Spænding.

— Jeg hørte den gamles Nødråb, vedblev han. Båden fyldtes med Vand, og énarmet, som gamle Niels er, kunde han ikke bjærge Drengen ved Svømning. Jeg fik kaldet Folk til Hjælp; men Maleren var allerede ude på det yderste af Broen.

Tora lyttede. Der undgik hende ikke den mindste Stavelse.

Bogholderen fortalte hende nu, at Edvard, fuldt påklædt, havde kastet sig i Vandet.

— Videre! påskyndte Tora Fortællingen,

skønt hun, overvældet af Bevægelse, næppe kunde gøre sig forståelig.

— Jeg bad til ham, som holder Liv og Død i sin Hånd, sagde den gamle, som tålmodig slæbte sit Kors gennem Livet.

Tora vred sine Hænder i Fortvivlelse.

— Strømmen var ham imod, tog han atter til Orde. Et Øjeblik så' det ud, som om Kræfterne skulde svigte ham.

Nu lukkede hun Øjnene for at undgå det forfærdelige Syn, der viste sig for hendes Tanke.

— Men pludselig slog Vinden om, skyndte Tomsen sig med at tilføje. Søen gik mindre stærkt. Han reddede Barnet!

Hér gav Tora sine Følelser Luft i lydelig Gråd.

— Græd kun! sagde den gamle, som selv fik Tårer i Øjnene. Græd Glædes Tårer! — Der er dog endnu gode Mennesker i Verden.

Han taug et Øjeblik og så' déltagende på den hårdt prøvede Moder. Da Tora nogenlunde havde fattet sig, tilføjede han:

— Fruen må tro, at jeg også har forsonet mig med den stakkels Amerikanerinde.

— Nu tør jeg vel gå? spurgte Tora, som havde rejst sig, og som i sin Uro frygtede for, at den kærlige gamle endnu skulde holde hende tilbage.

— Véd Fruen, hvad Knægten sagde, da

han blev bragt i Land så våd som en druknet Mus?

— Mit stakkels Barn!

— Han bad så bønligt om ikke at sige det til hans Moder.

— Gud velsigne ham! Og hun erindrede Tomsen om, at han Dagen forud havde foreholdt hende, at hun havde dog et Barn.

Det skulde hun aldrig glemme.

Dérpå gav hun den gamle Hånden og forlod Værelset.

Han udstødte et dybt Suk. Ham havde Havet givet hans eneste Barn tilbage som Líg!

Hans Kraft var udtømt. Han vaklede henimod en Stol, men stødte under Vejs med Foden mod Skrinet, som var faldet Tora ud af Hænderne.

Han tog det op, betragtede det og forfærdedes. Var det ikke det Skrin, som Konsulen havde givet hans Datter, og som han ikke havde fundet blandt hendes sørgelige Efterladenskaber?

Men nu mærkede han, at Døren, som Tora var gået ud af, blev åbnet.

Det var Konsulen!

Det lykkedes ham netop, med rystende Hånd, at sætte Skrinet fra sig på Divanbordet.

— Er det Dem? sagde Konsulen med en let Skælven, så snart han fik Øje på ham. Vil De tale med mig?

— Undskyld, Herr Konsul! stammede den gamle og støttede sig hemmeligt til Bordet for

ikke at synke sammen. Jeg tillod mig at gå herind — for at — berolige Fruen. — Nu vilde jeg gerne vide — men hvis jeg er til Ulejlighed —

— Hvorledes kan De tro? faldt Konsulen, ikke mindre urolig, ham i Talen. Jeg takker Dem for Deres Medfølelse. — Min Hustru vil straks være her. — Hun længes — kan De forstå — efter at takke — enhver, — som kom os til Hjælp i vor Ulykke, — enhver, som har víst os Déltagelse — ikke mindst Dem, kære Tomsen!

Under disse afbrudte Ytringer havde hans Øje uroligt søgt Skrinet, som han til sidst opdagede på Bordet. Usét af den gamle Tomsen, som af Ærbødighed havde fjærnet sig, åbnede han Skrinet med usikker Hånd. Men, beroliget ved at finde det tomt, henvendte han sig atter til Bogholderen, hvem han forsikrede, at det vilde glæde hans Hustru at sé ham.

Derefter forlod han Værelset for igennem Forstuen at gå ned ad Trappen til Edwards Værelse.

Edvard havde netop fuldendt sin Omklædning, da Konsulen trådte ind. De rakte hinanden Hånden. Konsulen satte sig ved Edwards Side. Den første var meget hjærtelig i Udtrykket for sin Taknemmelighed, hvorimod den sidste var noget tilbageholdende ligeoverfor Konsulen.

— Det kunde ligeså godt have været en anden, der tilfældig havde været til Stede, bemærkede Edvard.

Den gamle Tomsen, som havde haft Møje med at beherske sig, var sunken om i en Lænestol, så snart Konsulen havde forladt Altanværelset. Da Tora, beroliget ved at have truffet sit Barn uden al Fare, en Timestid efter vendte tilbage, sad den gamle Mand endnu i samme nedbøjede Stilling. Men hun behøvede kun at lade ham sé sit opklarede Ansigt for at pålægge ham den sædvanlige Selvbeherskelse ligeoverfor den, han mente at skyldte Hensyn og Ærbødighed.

Han rejste sig og gjorde hende en Undskyldning; fordi han havde tilladt sig at tage Plads. Han havde så gerne villet høre af hendes egen Mund, at hun var beroliget med Hensyn til Barnet. Derfor var han bleven.

Tora takkede ham for hans Déltagelse og fortalte ham, at Drengen var falden i Søvn, hvorover hun var meget glad.

Tomsen bemærkede, at Drengen var sund og stærk, og når han vågnede, vilde det være, som om intet var passeret.

— Síg ikke det! Jeg glemmer aldrig denne Dag. Jeg trængte til en Påmindelse, og den har jeg modtaget i Angsten for at miste mit Barn. Nu, da det er blevet mig gengivet, føler jeg først, hvad jeg ejer i det.

Ved at gå forbi Bordet, faldt hendes Øje på det hemmelighedsfulde Skrin, som mindede hende om Edwards Bemærkninger.

— Han havde Ret, tænkte hun ved sig selv, — da han sammenlignede dette Skrin med en Gåde, hvortil man mangler Nøglen. Og hvis han nu dog fandt den? tænkte hun og forfærdedes ved at sé Skrinet åbent.

Nu kom hun i Tanke om, at hun havde tabt det på Gulvet, og uvilkårlig så' hun i den Retning, hvor hun mindedes, at det var faldet hende ud af Hænderne.

Derved opdagede hun, udspreddt på Gulvet, nogle Småting, som hun ikke vedkendte sig, nogle sammenbundne Breve af et fugtigt Udseende og små Pakker, hvis Ydre ligeledes overtydede hende om, at de havde været indesluttede i Skrinet.

— Jeg fandt dette Skrin på Gulvet og tillod mig at stille det dér på Bordet, bemærkede Tomsen, som tróde at forstå, hvad det var, der beskæftigede Tora.

Hun forklarede ham, hvorledes det var gået til, at hun havde tabt Skrinet, og at disse Småting, som hun bukkede sig for at opsamle, måtte være faldne ud deraf. Så besværligt det faldt den gamle Mand, skyndte han sig med at komme hende i Forkøbet, og, efter at han med den yderste Anstrengelse atter havde rejst sig op, lagde han med rystende Hånd de opsamlede Sager i Skrinet og trykkede Låget til.

Hans slet dulgte Sindsbevægelse undgik ikke Toras Opmærksomhed.

— Kære Tomsen! De skjuler noget for mig, noget, som berører Dem på en usædvanlig smertelig Måde?

Han forsikrede med dirrende Stemme, at den Kraftesløshed, som var overkommen ham, var en Følge af den fælles Skræk, som hun, Gud være lovet, havde overvundet. Men han var jo gammel og affældig, bemærkede han.

Hun kendte hans Hengivenhed og Interesse for alt, hvad der angik hende, og hun vilde have troet ham, hvis han ikke havde søgt at undgå hendes Blik. Men det var hun ikke vant til, og hun kom i Tanker om, at det samme havde været Tilfældet den foregående Aften, da hun var kommen op fra Haven.

— Jeg véd, kære Ven, sagde hun uden at skjule den Uro, hun selv var betagen af, at der kun har været få Lyspunkter i Deres lange Liv. Men siden jeg lærte Dem at kende, har det glædet mig at sé, hvor tålmodigt De bærer Deres Skæbne. Der må derfor være tilstødt noget usædvanligt; ti så umeddélssom, saa uimodtagelig for Déltagelse, som De i dette Øjeblik viser Dem, har jeg hidtil aldrig truffet Dem.

— Jeg siger Dem, Frue, at det er Alderen, der gør sig gældende, svarede den gamle Mand og stirrede ufravendt på Skrinet med et Blik, hvori man vilde kunne have sét den dybeste Smerte og den mést gribende Rædsel udtale sig.

— Jeg samlede mine svage Kræfter, tilføjede

han, — så længe det galdt om at berolige Dem. Nu kan jeg ikke længer. Tilgiv mig!

Og modstræbende sank han tilbage i den nærvæd stående Lænestol.

— Let Deres Hjærte, kære Tomsen, ved at betro Dem til mig! I Aftes, trængte hun ind på ham, — kunde Deres usædvanlig strenge Udséende ikke være begrundet i, hvad der først er hændet i Dag? Har nogen såret Deres ædle Hjærte, så tilgiv ham, hvem det endogså kan være, og lad mig forsøge at mildne Deres Smerte?

— Såret! gentog den gamle Mand med en Bitterhed, der forfærdede Tora, netop fordi den var hans Natur så fremmed. Ja, det var det rette Ord! Men vi vil ikke tale derom, kære Frue; De er altfor rén og god til at forstå sligt.

Tora taug. Hun var overbevíst om, at hans Ord havde Hentydning til et eller andet, som han misbilligede i Konsulens Opførsel.

— Síg mig blot ét, tog den gamle Mand efter nogen Tavshed atter Ordet; — hvorledes kommer dette Skrin hér i Huset? Jeg havde netop taget det op fra Gulvet, da Konsulen trådte ind i Stuen. Jeg vilde ikke, at han skulde sé det i mine Hænder, og derfor skyndte jeg mig med at sætte det fra mig.

— Og hvorfor måtte Konsulen ikke sé dette Skrin i Deres Hænder? spurgte Tora forundret.

— Fordi det minder mig så levende om et

lignende, der tilhørte Konsulens Moder, svarede Tomsen. Og dette Skrin havde den salig Frue bestemt for min stakkels Mariane. Hun havde jo været afholdt af hele Familjen. Konsulen overbragte hende det selv, og jeg husker, hvor lykkelig lille Mariane var for dette Bevis på den salig Frues Kærlighed.

— Dette Skrin er så ejendommeligt, at jeg har vanskeligt ved at tro, at der netop hér på Stedet skulde findes to aldeles lignende, svarede Tora. Men på samme Tid er det utænkeligt, at dette skulde være det Skrin, De omtaler. Niels Olsen har fundet det på Forstranden hér udenfor Villaen.

Men næppe havde hun udtalt disse Ord, førend hun grebes af Rædsel ved at betragte den gamle Mands dødlignende Udséende.

I et Nu erindrede hun forskællige Ytringer, som vare undslupne ham, og bleg som et Líg sagde hun til sig selv:

— Det var altså det, jeg ikke vidste!

Den gamle Bogholder greb krampagtigt fat i Stolen for at modarbejde den isnende Kulde, som bragte hans Lemmer til at ryste. Han frygtede for at møde Toras Blik, og dog søgte han det. Det var den eneste Solstråle, der i mange År havde varmet hans Hjærte.

— Nej! nej! skreg han med rallende Stemme. Konsulen er uden Skyld! — Min gamle Vens Søn kan ikke have dræbt mit Barn!

Og derpå sank han bevidstløs tilbage i Stolen. Toras vildt stirrende Blik havde oplyst ham om, at hun havde gennemskuet Sandheden.

En af Stuepigerne, som havde været behjælpelig med at bringe Harriet til Sengs, kom ind fra Amerikanerindens Dagligværelse med Forespørgsel fra Doktoren, om der turde gå Bud med en Recept til Hørsholms Apotek.

Tora, der havde været optagen af så mange alvorlige Tanker, erindredes derved om den forunderlige Kvinde, som hun havde haft så vanskeligt ved at forsone sig med, og som nu havde tilsidesat alle Hensyn for at redde hendes Barn.

— Og hendes Liv svævede måské i Fare? tænkte hun.

Men den Angst og Bekymring, som fulgte heraf, var af en så formildende Natur, at disse Følelser i dette Øjeblik, hvor Tora, greben af Rædsel, havde sét Liget af en ung Pige dukke op af Havet og råbe om Hævn over Forføreren, virkede lige så velgørende som en mild Sommerregn, man under en langvarig og brændende Tørke forgæves har sukket efter.

I et Nu havde Tora gennemgået de forfærdeligste Kvaler. Forføreren var hendes Mand, og det ulykkelige Offer en Datter af den gamle og trofaste Bogholder, som havde anvendt hele sit lange og beskedne Liv til at støtte en For-

retning, hvis hæderlige Renommé havde været hans gamle Vens Stolthed, og hvis Kapital en uværdig Søn ved sit letfærdige Levnet nu syntes at have ødelagt.

Som Afleder for sådanne Tanker måtte en mildere Smerte som denne, der var begrundet i Taknemmelighed, endogså betragtes som velkommen.

Hvorledes havde ikke også alt hobet sig sammen for at tynde den tidlig hårdt prøvede Tora til Jorden? Hun havde næppe forvundet Skrækken ved at tro sit elskede Barn for bestandig udrevet af hendes Arme, førend den uhyggelige Opklaring med Hensyn til Skrinet havde opfyldt hende med Rædsel og Afsky og ladet hende være Vidne til den hjerteskrærende Fortvivlelse, under hvilken den gamle, bedøvet af det overvældende Slag, var sunken sammen for hendes Øjne.

På den mést oprørende Måde var denne kærlige gamle Mand bleven bedraget af det Menneske, som han havde haft Tilbøjelighed til at elske som en Søn. Og hun selv, skyldte hun ikke ham, næst sin gode Natur, at hun hidtil var gået sejerrig gennem Livet? Havde de ikke gensidig støttet hinanden? Havde hun ikke samlet Kraft ved at styrke Modet hos ham, og hvilke Bebrejdelser vilde hun i dette Øjeblik, hvor Manden måské truedes af total Ødelæggelse, ikke have haft Grund til at gøre sig, hvis hun ikke havde lagt sig den gamle Bogholders vel-

mén-te, i al Beskedenhed fremførte Formaninger på Hjærte?

Nu blev hun yderligere underrettet om, at den Kvinde, af hvis Liv og Lykke hendes Broders Livsglæde syntes at være betinget, var lidende, måské døende, og hvilke forskælligartede Følelser bevægede der sig ikke i Toras Bryst ved Tanken på denne samme Kvinde? Hun havde af mange Grunde næret Uvilje mod hende, og netop dérfor var det, at hun nu, da Harriet havde lagt et så menneskekærligt Sindelag for Dagen og muligvis måtte bøde med Livet for sin ædle Handling, betoges af Angst for den forurettede, utålmodig efter at bede hende om Tilgivelse.

Efter øjeblikkelig at have sendt Pigen tilbage med Svar til Broderen, ringede hun på Tjæneren og overdrog ham foreløbig at bære Omsorg for den gamle Tomsen, der var kommen så vidt til Besindelse, at det stod klart for ham, hvor han befandt sig, og at han kunde gøre Tegn til Tjæneren om at føre ham bort. Tora havde villet understøtte ham, men han havde rystet på Hovedet og tilkæmpet sig Kraft til så godt som uden Hjælp fra Tjænerens Side at nå ud i Forstuen. Hun havde sét bekymret efter den gamle, og først da Tjæneren havde lukket Døren efter sig, nærmede hun sig Harriets Værelse, til hvilket hun åbnede Døren med stor Forsigtighed.

Harriets Dagligstue, der, som tidligere bemærket, i Øjeblikket var opfyldt af Kufferter og Kasser, gjorde, under almindelige Forhold, et meget tiltalende og livligt Indtryk dérved, at det som Hjørneværelse fik sit Lys så vel gennem Vinduet mod Sundet, som gennem det Vindu, der vendte mod Syd, og hvorfra man havde Udsigt, over Indkørselen til Villaen, gennem en Åbning i Nabohaven til frodige Kornmarker. De mørke Vægge fremhævede enkelte større og kostbare Malerier. Gulvet var, trods Sommertiden, ligesom i flere af Husets Værelser, belagt med et pragtfuldt Tæppe, og Møblerne vare valgte efter Harriets amerikanske Vaner.

Men nu vare Gardinerne, så vel for Vinduet mod Syd, som i det tilstødende Soveværelse tæt tiltrukne. Lyset faldt kun sparsomt ind gennem den brunmalede, åbnede Persienne, som var rullet néd for Vinduet mod Sundet, og nåede ikke længere ind i Værelset, end halvvejs på et elegant Dameskrivebord i Vinduesfordybningen, hvor Julius sad beskæftiget med at skrive den omtalte Recept, da Tora trådte ind.

Hun havde åbnet Døren så sagte, at han ikke mærkede hendes Nærværelse, førend hun havde fået Lejlighed til at i Agt tage det lidende Udtryk i hans smukke, mandige Ansigt og deltagende lagt sin Hånd på hans Skulder.

Nu så han op, lagde Pennen fra sig, greb

hendes Hænder, og et langt og talende Blik gjorde al Forklaring overflødig.

Tora så' til Døren, som stod åben til Soveværelset. Trods Halvmørket fik hun hurtigt Øje på Harriets skønne Skikkelse, som, bleg og livløs, lå henstrakt på Lejet.

Hun forfærdedes ved at opdage Blodpletter på det hvide Lagen.

Julius trak hende néd til sig på en nærved stående Stol og påbød hende Tavshed ved en betegnende Bevægelse med Hånd og Øje.

— Hun har med Fare for sit Liv villet afbetale sin Gæld til os alle, hviskede han med et smertefuldt Udtryk.

Han fortalte nu Søsteren på samme lydløse Måde, at det var lykkedes Harriet, som siden sin Afrejse fra Charlestown havde antaget sin Moders Pigenavn, at nå ud til den forulykkede Båd, men hér havde Kræfterne svigtet hende, i det et Blodkar ved Overanstrengelse var sprunget i Lungen. Den gamle Fisker, som befandt sig ene i sin synkefærdige Båd, efter at Edvard havde frelst Drengen ved Svømning, var gået ombord i Harriets Båd og havde nu, da Stormen havde lagt sig, hurtigt ført hende tilbage til Stranden.

— Græd ikke, kære, gode Tora! tyssede han på hende og tilføjede, bestandig hviskende, men med et Udtryk, som modsagde hans Ord,
— Du sér jo, at jeg selv er ved godt Mod.

Han fortalte hende, at det var en Guds

Lykke, at han havde været ved Hånden og straks havde kunnet tage hende under Behandling. I modsat Tilfælde havde der ikke kunnet være Tale om at redde hende. Han havde givet hende kolde Omslag, hvortil han havde tilladt sig at lade bringe Is fra Villaens Iskælder, og det havde omtrent været afgørende for hendes Frelse, at en sådan netop befandt sig på Stedet. Nu udkrævedes der blot den højeste Grad af Forsigtighed og Ro. Hun turde under ingen Betingelse tale. Al Sindsbevægelse måtte undgås, og derfor anså' han det for rigtigst, at ingen kom ind til hende i den første Tid undtagen den enkelte, der skulde behandle hende. Hvad han hér havde opskrevet, og som han ønskede hentet fra Apoteket, var kun blodstillende Midler, hvis Brækningen skulde gentage sig.

Hér taug han et Øjeblik og så' bekymret hen til den syge. Derpå fuldendte han Recepten, hviskede et Par Ord til Pigen og betegnede hende at undgå al Larm med Døren.

— Stakkel! hvad har du også måttet gennemgå, henvendte han sig, ligeledes hviskende, atter til Søsteren, da Pigen havde forladt Værelset. Og i det hans Læber berørte Toras blege Kind, spurgte han hende, om hun kunde tilgive den ulykkelige Harriet?

— Hvad har jeg at tilgive? svarede Tora i samme dæmpede Tone og så' forundret, spørgende på Broderen. Du har fortalt mig om den

natlige Scene, hvor hun glemte ethvert Hensyn til sig selv og løb barfodet gennem Byens Gader. Og, tilføjede hun trøstende, da hun så' Smerten i hans vémodige Blik, — hvad har jeg med egne Øjne ikke været Vidne til under Uvejret? — Disse Træk træde frem i så levende Farver, forsikrede hun, — at alt andet må udslettes af Erindringen. Der er andre Billeder af Livet, som opfyldte os med Rædsel, omtalte hun med et Udtryk, som om hun pludselig var bleven til Stén; — og dog må vi forsone os med dem.

— Det har været bevægede Dage for os alle, ikke mindst for dig, kære Tora! sagde Julius efter nogen Tavshed. Kunde jeg blot være noget for dig?

— Nu er det for sént! svarede Tora, som kom til at tænke på den nærmeste Tid før hendes Bryllup, hvor hun gentagne Gange havde skrevet til ham uden at modtage Svar, og hendes Tone var så kold og hendes Mine så ubevægelig, at Julius ængstedes.

— Síg ikke det! udbrød han og syntes i dette Øjeblik at glemme sine egne Forsigtighedsregler med Hensyn til den syge. Tora, síg det ikke! gentog han kærligt bønfoldende.

Tora mindede ham med en tyssende Bevægelse med Hånden om den syge. Lidt efter sagde hun med samme Hensynsfuldhed som tidligere:

— Min Mand rejser til England!

— Uden dig? spurgte Broderen urolig.

— Du siger det, som om det var en Selvfølge, at jeg fulgte ham? bemærkede Tora med et bittert Træk ved Munden, der stod i fuldstændig Disharmoni med hendes blide, skønt alvorlige Træk.

— Jeg vilde ikke synes om, at du blev ene tilbage, svarede Julius næsten heftig. Den, der rører ved Barnet, rører ved Moderens Hjærte, siger man. Og jeg mener, at den rører ved Moderens Hjærte, som, med Fare for sit eget Liv, fravrister Døden dens Bytte og lægger Barnet uskadt i Moderens Arme?

Hvad der ved denne Ytring foregik i Toras bankende Hjærte, dérom fik Julius kun en svag Anelse, da hun tvang sine skælvende Læber til hviskende at spørge:

— Indrømmer du hende ikke Taknemmelighed?

— Men Omstændighederne kan under Tiden være af en sådan Bekaffenhed, at det gøres os vanskeligt at i Agt tage Taknemmelighedens Grænser? bemærkede Julius i en næsten streng Tone.

Tora måtte betvinge sig for ikke at sende Broderen et bebrejdende Blik.

— Tilgiv mig, kære Tora! hviskede Julius kærligt. Jeg vil kun dit Vel.

Hun havde rejst sig for at gå; men Julius holdt hende tilbage.

— Du ytrede i Morges, at du ønskede dig

ud af den Pragt, som du hér er omgivet af? sagde han til hende og holdt hende vedblivende i den Hånd, han havde grebet ved at bøje sig efter hende, udover Stoleryggen. Jeg antog det for oprigtigt mént, og som Ejer af Strandløkke havde jeg allerede truffet mine Bestemmelser.

— Overtager du denne Ejendom, så følger jeg med min Mand! svarede hun med fast Beslutning, og bekræftede Overenskomsten med et yderligere Håndtryk.

— Hér må Harriet kunne forsone sig med sin Skæbne, hvis det forundes mig at beholde hende, sagde han i en så dæmpet Tone, som om han talte med sig selv.

— Jeg ønsker Jer en lykkelig Udgang af Eders Lidelser, tilføjede hun med Tårer i de dejlige Øjne.

— Uden på nogen Måde at ville nedsætte Harriet, er jeg fristet til at tro, at en vis Trods og Ligegyldighed for Livet for en Dél har tilskyndet hende til denne dumdristige Handling.

— Du er streng mod dem, du elsker!

Der indtrådte en Pause, under hvilken man hørte et Suk, som undslap Harriet i det tilstødende Værelse.

Julius gjorde en Bevægelse, der røbede Betydning. Han slap Toras Hånd og vendte sig, ligesom hun, mod den åbenstående Dør.

Han lyttede, i Angst for at høre en Klage fra hendes Læber. Den måtte i det Tilfælde

være begrundet i legemlige Lidelser; han var nemlig fuldkommen overbevist om, at hun i sjælelig Henséende følte sig lettet ved at have opgjort et indviklet Regnskab.

— Når du tillader det, sér jeg atter ind til Harriet, hviskede Tora og nærmede sig Døren til Altanværelset.

— Så snart jeg tør vove det, skal jeg hilse hende fra dig. Din Venlighed vil måské gøre større Virkning end alle mine Forskrifter. Men hun er endnu for svag, til at jeg tør anvende så kraftige Lægemidler.

Han sendte et Fingerkys efter Tora, som allerede var halvt ude af Døren.

Medens denne Samtale fandt Sted i Harriets Værelse, havde Konsulen og Edvard indfundet sig i det tilstødende Altanværelse for at opsøge Tora. Edvard havde underrettet Konsulen om, at det var hans Hensigt at rejse endnu i Dag, og da Konsulen forgæves havde søgt at overtale ham til at afstå fra sin Beslutning, havde han formået ham til at gå med ovenpå, for at Tora kunde få Lejlighed til at takke ham.

Edvard havde vægret sig derved; men Konsulen havde ladet Ord falde, som tvang ham til at give efter. Da de ikke havde truffet Tora i

Dagligværelset, havde Konsulen opfordret Edvard til at tage Plads.

Det havde været en alvorlig Dag, havde Konsulen ytret; det forekom ham, at han var bleven ti År ældre. Han kunde ikke tænke sig, at han i Fremtiden skulde kunne have Lyst til at déltage i det selskabelige Liv. Det stod nu for ham som lutter Tomhed. Han vilde ønske, at han tidligt havde holdt sig udenfor de vidtløftige Kredse, som man, begrundet i den Stilling, man indtager i Samfundet, efter Hånden trækkes ind i, og hvor Mand og Hustru tilsidst blive borte for hinanden.

— Jeg glæder mig dérfor til at komme herfra. Alene Tanken derom gjør mig lettere om Hjærtet.

Han havde fortalt Edvard, medens han sad hos ham i hans Værelse nedenunder, at han agtede sig for nogen Tid til England, men tilføjet, at hvis Edvard desuagtet skulde have Lyst til at blive på Strandløkke, så vilde han finde Selskab i Svogeren.

Edvard havde følt sig fristet uden at turde lade sig mærke dermed. Men da Konsulen ytrede, at imellem fremmede vilde han og hans Hustru være mere henviste til hinanden, havde Edvard nær forrådt sin Skuffelse med Hensyn til, at Tora, hvad han ikke havde troet, fulgte med Manden til England.

Da hun endnu ikke lod sig sé, formodede

Konsulen, at hun ikke havde kunnet rive sig løs fra Drengen, med hvem hun, efter hans Mening, drev et formeligt Afguderi. Det var Kærlingeri, og han vilde sige hende det.

Edvard oprørtes over en sådan Ytring af Faderen til det Barn, som han for få Øjeblikke siden havde stået Fare for at miste, og vilde ikke tillade ham at forstyrre sin Hustru. Men Konsulen beroligede ham med, at hun selv havde spurgt efter ham, og nu gik han ind i Sideværelset for at hente hende.

— Julius har Ret; jeg bør ikke opsætte min Afrejse, sagde Edvard til sig selv, så snart han befandt sig ene. Jeg burde måské endogså tage bort uden at sé hende; men hellere lider jeg endnu denne Kval, end jeg foretager noget, der kunde tænkes kompromitterende for hende.

— Og hvis hun virkelig skulde føle sig tilfreds ved at have indgået et så glimrende Parti, tænkte han ikke uden Bitterhed, — kunde jeg så ønske at forstyrre hendes Lykke?

Overvældet af sine Følelser, kastede han sig henover Bordet, i det han tog Plads på en tæt ved stående Stol, og trykkede den brændende Pande mod de korslagte Arme.

I dette Øjeblik trådte Tora ind fra Harriets Værelse. Hun blev opmærksom på Edvard, og ved at sé ham i denne Stilling, der vidnede om Fortvivlelse, var hun nær segnet under Vægten

af sine Lidelser. Øjeblikkelig formåede hun ikke at flytte Foden; men hun bekæmpede sig og nærmede sig ham, med et ligeså kærligt som smertefuldt Blik fæstet på den trofaste Ungdomsven, der måtte lide så meget for sit ædle Hjertes Skyld.

Hun var trådt ham ganske nær, og hendes Hjerte var nær ved at briste, som hun dér stod og betragtede ham.

— Har jeg voldt Dem Sorg, så tilgiv mig! fik hun endelig sagt.

Edvard fór uvilkårlig i Vejret. Denne rørende Stemme, som bad ham om Tilgivelse, kendte han; den havde jo altid lydt i hans Øren.

— Tora! var alt, hvad han i sin overvældede Tilstand var i Stand til at bringe over de sitrende Læber; men i dette vémodige »Tora!«, hvormed han aldrig før havde tiltalt hende, lå der en Uendelighed af Længsel, — Smerte og Kærlighed!

Ved den hurtige Bevægelse var han kommen til at stå hende så nær, at han næsten berørte hende med sin Person.

Men Tora, som var opfyldt af overstrømmende Taknemmelighed, følte sig i dette Øjeblik hævet over al menneskelig Svaghed, og hun tænkte hverken på at fjærne sig, eller på at sænke Blikket. Hun lod ham sé Tårerne i de

blide Øjne, i det hun rakte ham Hånden til Tegn på, hvor varmt hun følte for ham.

— De havde fortjent at være lykkelig, vilde hun have sagt, og hun så' ham ind i Øjet med den Ro, som, under sådanne Forhold, kun den reneste Tanke tillader det. Men da Edvard, som havde grebet den fine Hånd, bedækkede den med lidenskabelige Kys, døde Ordet hen på Læben.

— Elskede Tora! lod han sig henrive til at udbryde, og der var en så betagende Inderlighed i dette længe tilbagetrængte Udbrud, at den halv afmægtige Tora ikke formåede at værges sig mod Indtrykket af de bedårende Toner, som genløde i hendes Sjæls Inderste. Hjærtet svulmede i hendes Bryst, som når en Flod truer med at gå over sine Bredder. Hun tróde, at hun skulde udånde. Det svimlede for hendes Tanke. Hun vaklede, og vilde være styrtet til Jorden, hvis Edvard ikke havde grebet hende i sine Arme.

Netop nu kom Konsulen tilbage fra sin Hustrus Soveværelse, hvor Drengen var bragt til Sengs, og hvor Konsulen til sin store Forundring ikke havde truffet hende.

Men næppe har han åbnet Døren til Altanværelset, førend han træder et Skridt tilbage, i målløs Forfærdelse over det Syn, som møder hans Øje.

Det falder ham ikke ind at forklare sig Toras

Afmagt som en naturlig Følge af al den Angst, den kærlige Moder og den pligtopfyldende Hustru har gennemgået. Han sér, i sin Opfarenhed, kun, hvad Øjet sér; han sér sin Hustru, til hvem Kærligheden netop var blusset op med fornyet Styrke, og til hvis Hengivenhed han i Farens Stund havde sat sin hele Lid, hvilende i en Forræders Arme!

Skinsygens Kvaler fortære ham, Hævnlystens Furier omsvæve ham, og medens Edvard leder den afmægtige hen til den nærmeste Stol, følger han den mindste Bevægelse med åben Mund og et vildt stirrende Blik.

De mést forskællige Lidenskaber arbejde i hans Bryst.

Han vil tale, men Mælet svigter ham.

Edvard føler sig trykket af den pínlige Tavshed og gør Mine til at ville give Konsulen en Forklaring; men denne kommer ham i Forkøbet ved endelig at få' sagt:

— Dette burde måské ikke have overrasket mig.

— Deres Hustru har været underkastet megen Sindsbevægelse, bemærkede Edvard noget usikker.

Konsulens Tone lod ham nemlig ikke i Tvivl om, hvad han ménte.

— Jeg undrer mig mindre over hvad jeg hér har været Vidne til, end over min egen Blindhed, ytrede Konsulen med dirrende Stemme.

— Hvis De tvivler om Deres Hustrus Rén-

hed, falder Skammen tilbage på Dem selv, skreg Edvard, oprørt ved Tanken om, at der skulde hvile den mindste Skygge på Tora.

Julius var imidlertid trådt ind og havde hørt Edwards Ytring.

Efter at Stuepigen var vendt tilbage til den syge, var Julius gået nedenunder for at opsøge Edvard i hans Værelse, men da han ikke havde truffet ham dér, havde han tænkt sig Muligheden af, at han var gået op i Familjens Dagligstue, og trådte nu ind fra Forstuen.

— Hvad kan hér være foregået, havde han spurgt sig selv, førend han hørte Edwards foruroligende Bemærkning.

Hans Øje var i et Nu vandret fra Søsteren, som lå i Afmagt, forbi den opbragte Ægtemand, hen til den anklagede Ven, der søgte at forsvare, om ikke sig selv, så i det mindste det uskyldige Offer for Konsulens Mistanke.

Begge Herrerne taug, så snart de bleve opmærksomme på, at Julius var trådt ind i Stuen.

— Edvard, jeg har ladet dine Sager bringe néd. Du kan rejse, når du selv synes.

Der svævede et bittert Smíl på Edwards Læber, da han fæstede Øjnene på Julius.

Tora var kommen til sig selv igen. Den første, hendes Øje faldt på, var Konsulen.

— Du hér? spurgte hun forundret og ikke uden Skræk, da hun bemærkede Skinsygen i hans Blik.

Hun troede, at hun havde drømt og søgte at samle sine Tanker.

— Og Julius? tilføjede hun, efter, med et frygtsom Blik, at have sét sig om i Værelset.

— Du talte om at rejse? spurgte hun ængsteligt, da hun ikke havde bemærket Edvard.

— Edvard ønsker at sige dig Farvel, ytrede Julius.

Den Fasthed, hvormed han udtalte disse Ord, lod ingen ane den Sorg, han var gennemtrængt af.

Tora rejste sig uvilkkårligt. En let Skælven gik igennem hendes fine Legeme.

Nu faldt hendes Øje på Edvard, og nu vidste hun, at hun ikke havde drømt.

Han vilde rejse, og hun tænkte, at hun rimeligvis aldrig mere fik ham at sé. Skulde hun da betænke sig på at sige ham, hvor taknemmelig hun var ham? — Nej! hverken hendes Mands Skinsyge, eller Broderens mulige Mistanke skulde afholde hende derfra. Hun var fast bestemt på at lære sit Barn aldrig at glemme den, der havde frelst hans Liv.

Men bevæget, som hun var, standsede Ordene på hendes Læber, og Edvard måtte nøjes med et stumt og smertefuldt Farvel fra de sænkede Blikke og den sitrende Mund, der nægtede Tanken og Hjærtet sin Tjænest.

— Min Vogn står til Deres Afbenyttelse,

for at De ikke skal behøve at opholde Dem længere, end De selv ønsker, sagde Konsulen, med det skinsyge Blik bestandig fæstet på Tora og i en Tone, der ikke lod Tvivl tilbage om, hvorledes det høflige Tilbud var at forstå.

— Så takker jeg Dem, hvis jeg straks tør benytte mig af Deres Godhed? svarede Edvard.

Tora betragtede Edvard et flygtigt Øjeblik. Så sænkede hun atter Blikket.

Men Edvard følte, at han aldrig vilde glemme den Kærlighed, den Taknemmelighed, — den Smerte, han i dette korte Nu havde læst i det udtryksfulde, tårefyldte Øje.

— Jeg har tilladt mig at give Kudsken Ordre, bemærkede Julius.

— Jeg er dig meget forbunden, sagde Edvard med det samme bitre Smil.

Julius forrådte ikke med en Mine, hvor dybt Vennens Bitterhed smertede ham.

Vilde Edvard da styrte den ulykkelige Tora i Fordærvelse?

Et Blik på Søsteren var nok til at overbevise ham om, hvilken Kamp hun bestod med sig selv, og hvor ønskede han ikke, at han i dette Øjeblik havde været ene med hende. Han følte, at han skulde have lettet hende Kampen og forringet hendes Kvaler, hvis han kunde have sluttet hende i sine Arme og talt oprigtigt med hende.

Hvad andet skulde vel kunne berolige hendes Samvittighed, end Opfyldelsen af hvad der måtte være hendes Pligt.

Han turde ikke lade sig mærke med, at han gennemskuede hende, og dérfor stod han tilsyneladende kold ligeoverfor hendes Lidelser. Men Hjærtet blødte, og han måtte på en eller anden Måde sé at komme hende til Hjælp.

Han havde hørt Tale om Søsterens Godhed mod de fattige i Fiskerlejet, og nu kom han i Tanke om, at den gamle Fisker, som havde haft Barnet med ude på Søen, ved Landstigningen havde beklaget sig for ham med Hensyn til den Skræk, han ufrivillig havde forårsaget Tora, og Julius omtalte det for hende, i Håb om at lede hendes Tanker bort fra den pínlige Skilsmisse.

— Tora! sagde han mildt og kærligt til hende og fremtog nogle Sedler af sin Tegnebog. Hér har du to Hundred Kroner. Vil du foreløbig give ham dem? Hans Båd trænger til en Afløser.

— Tak! — Tak! svarede hun og modtog Pengene med tydelige Tegn på, at Tanken kun halvt var optagen af et Tilbud, for hvilket hun under almindelige Forhold vilde have følt levende Interesse. Jeg skal bringe ham dem — endnu i Dag — Eller hvorfor ikke straks? — Jeg må dog sige ham, at jeg ikke kan beholde dette Skrin, som han har bjærget hér på Forstranden.

Og med et mod Jorden halvt sænket Blik,

hvori der udtalte sig en Blanding af Smerte og Uhygge, nærmede hun sig Bordet. Men førend hendes udstrakte Hånd berørte Skrinet, havde Konsulen hurtigt lagt Hånden på det.

— Du skal ikke give ham det tilbage, sagde han. Det vilde blive misforstået.

Tora så spørgende på ham. Hendes Øje røbede den Rædsel, som den gamle Bogholders Oplysninger havde indgydt hendes rene Sjæl.

— Vi kan erstatte ham det på anden Måde, svarede Konsulen og så' urolig bort.

— Hvad mærkeligt er der ved dette Skrin? spurgte Julius i Håb om hér at finde en Afleder for en Stemning, der var lige trykkende for dem alle.

Konsulen forklarede ham med nogen Usikkerhed, hvad han kunde sige ham om Skrinet.

— Efter dets Udséende at dømme må det have ligget længe i Vandet, bemærkede Julius. Det skulde være interessant at vide, hvem det har tilhørt, tilføjede han i en Tone, som om der i Øjeblikket ikke lå ham noget vigtigere på Hjærtet.

Konsulen så' néd for sig.

Ikke alene Toras, men Edwards Blik hvilede på ham. Edvard sammenholdt hans Uro med det besynderlige Udråb, da Edvard Dagen forud, optagen af sin tidligere Samtale med Tora, var kommen til at benytte Lignelsen om Skrinet uden Lås og Nøgle.

— Har man undersøgt det? spurgte Julius.

— Jeg véd ikke? svarede Konsulen med et sky Blik på sin Hustru.

Da Tora taug, gav Julius sig i Lag med Skrinet. Men han opdagede snart, at der var noget ualmindeligt ved dette Skrin. Han bestræbte sig af yderste Evne for at få' Låget til at give efter, og hvad han hérmed tilsigtede, lykkedes ham over al Forventning; Toras Tanke var i dette Øjeblik udelukkende fængslet ved Skrinet.

Hun skælvede af Angst for, at det skulde lykkes ham at åbne det.

— Julius! sagde hun med en Uro, som besværliggjorde hende Åndedraget; — lad det forblive uåbnet! Jeg véd, hvad det indeholder.

— Du? spurgte Konsulen, og den uvilkaarlige Forfærdelse forrådte sig i hver Mine. Hvorledes skulde du kunde vide det? — Og hvad indeholder det da? tilføjede han i en så ligegyldig Tone, som mulig.

Da Tora indskrænkede sig til at sende ham et betydningsfuldt Blik, nærmede han sig Bordet og gav Skrinet; i fuld Overbevisning om, at det var tomt, ubemærket af de omkring stående, et Tryk, så at det, da Låget gik op, syntes, som om det endelig havde givet efter for Svogerens Bestræbelser.

Ved at sé Skrinet åbne sig, blev Tora så

betagen af Skræk, at hun måtte støtte sig til Bordet for at holde sig oprejst.

Og Julius blegnede. —

Han havde i den bedste Hensigt henledet Opmærksomheden på dette Skrin, og nu afslører dets Indhold ham en Hemmelighed, som netop vilde være skikket til at vanskeliggøre Tora Opfyldelsen af sine ægteskabelige Pligter, så meget mere som den trofaste Edvard, ved sin behjærtede Dåd, var kommen til at stå med Palmer i Hænderne.

Ved at gennemse Søge Skrinet havde Julius fundet utvetydige Beviser for et Kærlighedsforhold mellem Konsulen og den gamle Bogholders Datter, og da Skrinet var drevet ind mod Stranden udfor Villaen, kunde han ikke tvivle om, at Svogerens Troløshed havde bragt det ulykkelige Barn til at begå et fortvivlet Skridt.

Tora skælvede. Hun så' en mørk Skygge på Julius' Pande under Læsningen af et Brev, der var i en så opløst Tilstand, at det truede med at gå fra hinanden i Folderne.

Ikke en Mine i de til Stede værendes Ansigter var undgået Edwards Opmærksomhed. Han var nu fuldkommen overbevist om, at Brevet var graverende for Konsulen. Og da han ikke tvivlede om, at Tora i ondt og godt følte sig uopløselig bunden til sit Barns Fader, indså' han, at der ikke var andet tilbage for ham at gøre,

end at bidrage så meget, som muligt, til Lettelsen af de Byrder, der påhvilede hende; han var endogså besluttet på at købe hendes Tilfredshed med Tabet af hendes Agtelse.

Han betænkte sig derfor ikke.

Hurtigt trådte han nærmere og rev Brevet ud af Hånden på Julius. Og da hans Øje faldt på det skæbnesvangre fælles Navn Gorm, vidste han, hvad han havde at gøre.

Han havde, begrundet i et grusomt Spil af Skæbnen, lidt så meget, at det stod for ham som en sand Vellyst at tømme Smertens Kalk til Bunds, og han vilde vise Julius, at han ikke var en svag Usling, der behøvede at vises til Rette.

— Dette Brev har jaget Blodet fra dine Kinder, sagde han til Vennen. Men Hårene vil rejse sig på dit Hoved, når du hører, at det er mig, der har skrevet det.

Og nu sønderrev han Brevet, lagde Stumperne i Skrinet og trykkede Låget atter til.

Julius forstod ham og havde vanskeligt ved at skjule sin Bevægelse.

— Det nytter ikke at fortie Sandheden, vedblev Edvard i en eksalteret Stemning. Og for min Skyld skal ingen anden mistænkes. Hvor slet har jeg ikke været Herre over den Uro, som bemægtigede sig mig ved uventet at være ført tilbage til et Sted, hvortil der for mig er knyttet

så sørgelige Minder, og som jeg i så mange År med Forsæt har undgået? Måtte det ikke være indlysende for enhver, at mine Påskud for at slippe herfra, vare opdigtede? Men jeg siger dig, Julius, at Jorden brændte under mine Fødder. Den, der kender Indholdet af dette Skrin, kender mine Ungdomsvildfarelser.

Og hans Blik hvilede med et Udtryk af den dybeste Smerte på den ulykkelige Tora.

— Glem mig; jeg er ikke værd at mindes!
— Farvel!

Julius sænkede Hovedet. Han vidste, at det var ham, der havde drevet Vennen til den Yderlighed at påtage sig Skylden for en andens Brøde.

Han vilde holde ham tilbage; men Edvard var allerede ude af Døren, efter at have betegnet ham at tie.

Julius fulgte ham.

Den Lykke, Tora havde drømt om, og den Lod, der var bleven hende til Dél hér i Livet, viste sig i dette Øjeblik for hende i det klareste Lys. Hendes Hjærte havde banket af Taknemmelighed og Begejstring, medens Edvard talede; men det skønne Hoved måtte bøje sig af Skam over Mandens Uhæderlighed, og først da hun

hørte Døren lukke sig efter Edvard og Broderen, så' hun op med en hurtig Bevægelse, forfærdet over Konsulens Tavshed.

Målløs betragtede hun ham med et gennemtrængende Blik, medens den dirrende, fint tegnede Overlæbe røbede den dybeste Foragt.

Efter flere forgæves Forsøg på at dæmpe det Oprør, som satte Brystet i Bevægelse under den lette Klædning, lykkedes det hende endelig at fremstamme de Ord:

— Betænker du dig på at kalde ham tilbage?

— Kunde du ønske at sé mig sønderslide ham for dine Øjne? skreg Konsulen ude af sig selv, og de af Skinsyge og Hævnlyst vakte Liden-skaber lånte hans Øje et så uhyggeligt Udtryk, at Tora, hvis Nervesystem i Forvejen i høj Grad havde lidt under de sidste Dages mange forskællige og gribende Optrin, kom til at skælve over hele Legemet, som om hun i Virkeligheden følte sig udsat for et Angreb af et af Naturens vildeste Dyr, og da man netop i det samme hørte Lyden af en bortkørende Vogn, sank hun, hvor meget hun endogså stræbte imod, overvældet af sine Følelser, néd i den nærmeste af de omkring stående Lænestole.

— Det er ham, du har elsket? råbte Konsulen.

Toras Tanke fulgte Lyden af Vognen, der fortabte sig mere og mere. Men da det genlød

i hendes Øren, hvad der var bleven sagt, og hun, som rimeligt var, måtte opfatte Konsulens Spørgsmål som en Anklage, samlede hun al sin Kraft, rejste sig og så' ham frit ind i Øjnene.

— Ja, det er ham, jeg har elsket! —

Om hun i dette Øjeblik var bleven kastet til Jorden og sønderreven, således som han havde antydnet, da Talen var om Edvard, vilde hun måske være bleven mindre forundret, end over hvad der nu påfulgte.

Ved at have talt Sandhed havde hun befriet sig for en trykkende Byrde. Men hvilke Bebrejdelser kunde lav Mistanke ikke rejse imod hende?

Ikke desto mindre så' hun ham vedvarende uden Sky ind i de flammende Øjne, og hvorledes overraskedes hun ikke ved at i Agt tage den Forvandling, hans Udtryk og Holdning pludselig undergik.

Han skjulte sit Ansigt i sine Hænder og hulkede som et Barn.

— Hvad er jeg nu? sagde han med kvalt Stemme. Står jeg ikke beskæmmet og forladt, uden Kraft til at rejse mig? Og det netop i det Øjeblik, da jeg følte mit Mod styrket ved Troen på din Kærlighed!

Efter disse Ord herskede der i det store, pragtfulde Rum en Dødsstilhed, som kun afbrødes af en stønnende Lyd fra Konsulens betyngede Bryst.

Det rørte Tora at sé den forfængelige Mand så til intet gjort.

— Fra det Øjeblik, jeg blev din Hustru, sagde hun, efter nogen Tavshed, med en høj Grad af Ro; — har jeg følt mig fast bunden til dig. Synes du, at jeg nogenlunde har tilfredsstillet de Fordringer, der kunde stilles til mig, — og nu så' hun mod Jorden — så vil jeg fremdeles søge at gøre min Pligt.

— Hvorfor sagde du ikke i Tide, at du ikke elskede mig? indvendte han fortvivlet. Så havde jeg måské aldrig betyngt min Samvitighed med en Brøde, hvorom Erindringen har forfulgt mig som en Forbandelse.

— Jeg har ofte selv bebrejdet mig det, svarede hun tankefuld. Men kunde jeg tilstå dig, at jeg ikke elskede dig, uden at røbe, at jeg elskede en anden, som aldrig havde udtalt sine Følelser for mig?

— Hvilken forfærdelig Misforståelse! jamrede han.

— Jeg tænkte på at hæve vor Forlovelse, ytrede Tora; — men jeg stod uden Beskyttelse i Verden og manglede Mod til et sådant Skridt. Du husker, at da der blev Tale om vort Bryllup, bad jeg dig gentagne Gange om Opsættelse? Jeg skrev til Julius. — Jeg skrev atter, men bestandig forgæves. Hvad han havde sagt, at jeg skulde gøre, havde jeg gjort.

Hér taug hun, og Konsulen, som stod i

hendes Nærhed, så' at hendes Øjne fyldtes med Tårer.

— Så kom Ulykken med min yngre Broder, fortsatte hun bevæget. Du tog dig af ham, du reddede vor Familjes Ære, — og jeg lovede mig selv at være dig en trofast Hustru.

— Du havde fortjænt en bedre Skæbne, sagde Konsulen og satte sig modløs néd ved Bordet.

Men straks efter greb en pludselig Tanke ham, og han tilføjede bevæget:

— Jeg tilbyder dig Skilsmisse!

Tora tog sig til Hjærtet for at dæmpe dets voldsomme Slag.

— Jeg kan forsyne dig med tilstrækkelige Beviser imod mig, tilføjede han.

Hun taug endnu nogle Øjeblikke. Hun kæmpede med sig selv.

— Jeg ønsker ikke at benytte dem, svarede hun, så snart hun var bleven Herre over sine Følelser.

— Verden vil ikke fordømme dig. Du har Loven for dig.

Men han vovede ikke at sé op, af Frygt for at læse sin Dom i hendes Miner.

Tora forsikrede ham, at Loven i det Tilfælde ikke vilde være hende nogen Beroligelse, da hun følte, at hun vilde få' sin Samvittighed imod sig.

— Kan jeg ikke agte mig selv, så er Verdens Dom mig ligegyldig.

Og hun satte sig og faldt i Tanker.

— Jeg har begået en stor Fejl ved at række dig min Hånd uden at elske dig, ytrede hun lidt efter i en dæmpet Tone. Men hvorledes skulde den Uret, jeg på denne Måde har gjort mig skyldig i, kunne tilgives mig, hvis jeg nu også brød mit Løfte? Jeg antager nemlig ikke, at jeg vil kunne fritages for mine Forpligtelser, fordi du ikke har opfyldt dine?

Konsulen tænkte, at selv om hun ikke elskede ham, vilde han, således som han nu kendte hende, betragte det som en Lykke at beholde hende hos sig, lytte til hendes Råd og forædles i hendes Omgang. Men ikke desto mindre var han selvfor nægtende nok til at ytre, at hun ikke skyldte ham noget Hensyn.

— Jeg har været troløs fra først til sidst, tilstod han.

— Vil du, at jeg skulde stille mit Barn det tunge Valg mellem Fader og Moder?

— Du er for ung og for smuk til at begrave dig indenfor Pligtens kolde Mure.

Og hér stjal han sig til at betragte det dejlige Ansigt, som en Gang havde haft en så betagende Magt over ham, at han, opfyldt af den mést fortærende Lidenskab, for hendes Besiddelse havde begået sin første Troløshed.

Samtidig undslap der Tora et Suk ved

Tanken om, hvor let hun havde åndet, førend hun lod sig smede i Lænker bag de høje Fængselsmure, der skilte hende fra Himlens Lys og de lykkelige Drømme.

— Du véd, at Lykken venter dig udenfor med åbne Arme?

Og han skælvede ved at sé det Billede for sig, som han selv udmalede.

— Tag vort Barn med dig! Du ejer dog dets hele Kærlighed. Overlad kun mig til min Elendighed!

— Nej, nej! råbte han i Fortvivlelse; — gør det ikke! Jeg bønfaller dig, slå ikke Hånden af mig! Lad min Tilståelse ikke krænke dig; jeg har aldrig elsket dig inderligere end netop nu.

Ord, Tone og Mine havde et overbevisende Sandhedspræg; men hans Kærlighed forfærdede Tora.

Der indtrådte atter en Pavse, hvor han forgæves håbede på et venligt Ord.

Så rejste han sig. Han havde taget sin Beslutning.

— Endnu i Dag tager jeg ind til Byen, sagde han med tilkæmpet Ro. Der bliver jeg, indtil jeg har bragt mine Sager i Orden. Og så —

Hér holdt han et Øjeblik inde.

— Så rejser jeg, som du tilrådede mig, til Newcastle.

Og nu sænkede han Hovedet ved at erindre sig sin tidligere Landflygtighed.

— Jeg, sagde Tora endelig, bliver, så længe man behøver mig hér.

Hun tænkte på Harriet, og hun tænkte ikke mindre på den gamle Bogholder. Men hun nævnede dem med Forsæt ikke.

— Når Julius har overtaget Strandløkke, følger jeg efter med lille Edvard.

— Du vil? — du kommer? — du forlader mig ikke? stammede han, overvældet af Bevægelse, og trykkede Hånden mod Øjnene for at holde Tårerne tilbage.

— Hjælp mig med at våge over vort Barn! sagde Tora, som søgte at lægge så megen Trøst, som muligt, i Tonen. Sørg for, at vi få Glæde af vor Søn, så skal jeg — en Gang i Tiden — det lover jeg dig — ikke forlange noget bedre, end tillidsfuldt at turde støtte mig til dig.

— Lad det vare År, lad det vare hele mit øvrige Liv, råbte han, så hviler jeg ikke, førend du har tilgivet mig.

Han vilde kaste sig for hendes Fødder; men han betvang sig og styrtede ud af Døren.

Og således forlod han for bestandig dette overdådige Hjem, hvorpå han, i sin umådelige og hensynsløse Forfængelighed, havde anvendt, hvad hans hæderlige, gamle Fader havde erhvervet og forøget ved Flid og Nøjsomhed, og hvor han næppe havde oplevet en lykkelig Time.

Fügen, i Tyrol, den 30. Juli 1882.

»Kære Julius!

Af et oprigtigt Hjærte takker jeg dig, fordi du sendte mig hernéd. Du har bevíst mig en stor Velgærning derved. I denne fredelige Dal, hvor man kun møder tillidsfulde og ufordærvede Mennesker, er det ikke muligt andet, end at den, der kommer hertil fra det larmende og besmittede Verdensliv, efter Hånden må lutres.

Men hvis du har mént, at den lette Bjærgluft og de tyrolske Geders Mælk skulde give mig mine Livskræfter tilbage, så har du fejlet.

Ak nej! det har du ikke troet. Du har ikke ventet at sé mig vende tilbage. Da du før min Afrejse fra Newcastle kom over til mig for at ordne mine Sager og for i eget og Harriets Navn at sige mig Farvel, så' jeg altfor tydeligt i dit sørgmodige Blik, hvorledes det var fat med mig. —

Vi bo udmærket smukt. Fra mit Vindu hér på Postgården sér jeg hélt néd gennem Byen og

ud i Dalen. Husene, i den bekendte Schweizerstil, ere meget maleriske og hist og hér oplives Scenen af en forbigående, som løfter Hatten for et Helgenbillede.

Jeg har ligeledes Udsigt til Bjærgene, hvor man færdes over Hovedet på hinanden, ligesom i forskællige Verdenner.

Længe førend Dagslyset trænger néd til os i Dalen, sér jeg et travlt Liv øverst oppe, og jeg tænker mig en Verden endnu højere, hvor Lyset aldrig veksler.

Postmesteren, der hedder Rejner, ligesom Lægen og hvert andet Menneske hér i Byen, og hans venlige Hustru ere utrættelige i deres Omhu for mig.

Jeg sover desværre kun få Timer af Natten, og i den sidste Tid kommer jeg ikke meget udenfor mine Værelser.

I Middagsstunden sidder jeg, når jeg føler mig stærk nok dertil, under et stort Træ udfor den vinkelformede Bygning, hvis Gårdsplads i Grunden ikke er andet, end en Udvidelse af Landevejen, der, langs Floden Ziller, løber gennem Byen og Dalen. Hér sidder jeg både lunt og i Skygge for den brændende Sol. Men fordi jeg ikke kommer vidt omkring, må du ikke tro, at jeg fører noget ensformigt Liv. Enhver Rejsende, der agter sig dybere ind i Dalen, må hér forbi, og det er ikke få, som gøre et kortere eller længere Ophold hér i Byen.

Tidligt om Morgenens vækkes jeg af Klokkeklang. Der ringes til Bøn ved Solens Opgang.

Når jeg sér Stedets Befolkning kaste sig néd for Guds Moders Billede og fordybe sig i Bønnen, så ønsker jeg tidt at udånde i en sådan ydmyg Bøn for mig selv og for alt, hvad jeg har elsket.

Jeg vil ikke skjule for dig, at jeg ofte er meget lidende, og jeg gør mig ingen Illusioner med Hensyn til den Tid, jeg har tilbage.

Du sendte mig hernéd, fordi du ménte, at jeg havde bedst af at komme bort fra et Sted, hvortil der knyttede sig så alvorlige Minder.

Ikke sandt, det var din Tanke?

Det var ganske vist tretten alvorsfulde År, jeg tilbragte i England. Men jeg vil dog sige dig, at hvor megen Kamp og Anstrengelse disse tretten År endogså medførte, så må jeg betragte denne Tid som den lykkeligste i mit Liv.

Jeg undtager naturligvis de lyse Ungdomsdage, hvor alt var Solskin, Håb, Løfter — og Længsel!

Ak, denne Længsel, der har så stærke Vinger og dog ender med at dale dødstræt néd i de goldeste Ørkener!

Samme Dag.

Jeg fik et Anfald af min Hoste og måtte afbryde.

Du har næppe glemt den Dag, da jeg, medens vi endnu vare samlede på Strandløkke, stod Fare for at miste mit Barn?

Den Dag kulminerede mine Lidelser hér på Jorden.

Da jeg havde lukket den gamle, trofaste og ikke mindre hårdt prøvede Tomsens Øjne og, efter Harriets fuldkomne Helbredelse, fæstet Myrtekransen om hendes dejlige Hoved, véd du, at jeg rejste med lille Edvard til Newcastle?

Jeg har tidligere omtalt det venlige Indtryk, den hyggelige, lille Lejlighed, der hér var indrettet til min Modtagelse, gjorde på mig. Alt var hér overensstemmende med mine Fordringer og, som du har sét, en fuldstændig Modsætning til det Hjem, jeg havde forladt.

Men hvorfor jeg kalder disse tretten År den lykkeligste Tid af mit Liv, det skal jeg sige dig. Gorm undergik fra det Øjeblik, han forlod Strandløkke, en fuldstændig Forvandling. Den store Forfængelighed, der havde været hans Ulykke, overvandt han, ligesom man ved Mod og Udholdenhed besejrer en Fjende. Og når jeg har hørt ham sige, at han uden mig vilde have været fortabt, kan jeg så andet end tænke med Glæde tilbage på mit Ophold i England?

Og samtidig var han kærlig og god i sin Omhu for vort Barn. Det stod klart for mig, at hans Bestræbelser gik ud på at hjælpe Sønnen over de Skær i Livet, hvorpå han selv var strandet.

Edvard er opvokset under alvorlige, men gavnlige Forhold. Aldrig har han hørt et bittert,

eller ufredeligt Ord, og han lærte at agte og elske sin Fader.

Men uden dig, kære Julius! vilde det næppe være gået, som det gik. Du kom os i rette Tid til Hjælp ved at betale Gorm fuld Værdi for Strandløkke, og du må være overbevist om hans og min Taknemmelighed.

Det var et stort Held for Gorm; men han benyttede det også på bedste Måde. I få År, efter Overtagelsen af Fabrikken i Newcastle, var den bragt op til en betydelig Virksomhed, og Dagen førend han gik til Sengs for aldrig mere at rejse sig, — det er nu omtrent et År siden — sagde han mig, uden på nogen Måde at gøre sig til deraf, at han havde opgjort sin Status, og han mente, at han ejede omtrent ligeså meget, som hans Fader i sin Tid havde efterladt ham. Men, som jeg tidligere har ytret, så er der heller ingen Tvivl om, at Overanstrengelse har været den nærmeste Årsag i hans tidlige Død.

Og så skulde han ikke en Gang opnå den Løn, som han rimeligvis har tænkt sig, ved at sé Edvard gå ind i Forretningen og bære Navnet videre ad samme Vej.

Det var et alvorligt Øjeblik, da dette kom på Tale.

Allerede som Dreng havde Edvard benyttet ethvert Øjeblik af sin Fritid til at tegne. Faderen gav ham senere en dygtig Lærer, og da Edvard

havde opnået Øvelse i at bruge Farver, spurgte han mig en Dag, om han måtte male mig.

Skønt jeg havde vigtigere Ting at varetage, kunde jeg ikke andet, end føje ham i hans Ønske. Levende Minder dukkede op og gjorde mig det umuligt at afslå hans Bøn.

Og han malede mig, og ikke uden Held! — Det var mig lyslevende, den næsten fyrretyve-årige, den prøvede, den i sin Kærlighed til Sønnen opgaaede Moder!

Jeg måtte tænke på alt, hvad der lå imellem Øjeblikket og den Tid, hvor jeg første Gang blev malet.

— Stakkels Dreng! sagde jeg ved mig selv, — disse trætte Øjne og blegede Kinder vil næppe vinde nogen for din Kunst.

I det samme trådte Gorm ind i Stuen. Det var netop Spisetid. Han kom fra Fabrikken. Han var træt. — Sygdommen var måské allerede den Gang begyndt at udvikle sig — og en og anden Omstændighed havde rimeligvis bragt ham på den Tanke, at det var på Tiden, at han i sin Virksomhed fik en Støtte i Sønnen.

Han trådte hen foran Staffeliets og rørtes over den slående Lighed.

— Det er smukt, min Dreng! ytrede han. Det er, som jeg sér din elskede Moder.

Edwards Øjne tindrede af Glæde over Faderens Udtalelse.

— Men med al Respekt for dit Talent, til-

føjede han og klappede Sønnen på Skulderen, — så er det nu på Tiden, at du tænker på noget alvorligt.

— Alvorligt? gentog Edvard og rødmede, i det han rejste sig fra Staffeliets.

— Jeg mener, at du nu er gammel nok til at déltage i mit Arbejde, bemærkede Faderen, medens han havde vanskesligt ved at løsrive sig fra Sønnens Maleri.

Jeg kastede et Blik på min slanke Dreng med det krøllede, blonde Hår og det begejstrede Blik.

Han bøjede det smukke Hoved og taug.

— Du mangler altså Lyst til at forsætte min Gærning?

— Fa'er! råbte Edvard og kastede sig om Halsen på ham. Jeg véd, at det er min Pligt at lette dig dine Byrder; men jeg kan ikke få Tankerne fra mine Pensler og disse Farver.

— Kære Fa'er! udbrød han med ungdommelig Varme; — lad mig blive Maler! Jeg skal hele mit Liv igennem være dig taknemmelig, hvis du føjer mig i mit Ønske. Får jeg ikke Lov til at følge denne Trang, føler jeg, at jeg aldrig vil blive glad.

Jeg havde ikke med et Ord været i Stand til at blande mig i denne Samtale mellem Fader og Søn. Det gjorde mig bitterlig ondt for min Mand, at han skulde opleve denne Skuffelse; men mit Barns Sorg smertede mig ikke mindre. Jeg kendte hans Begejstring for Kunsten.

Jeg taug og så' ned; jeg følte, at min Mands Blik hvilede på mig.

— Har du slet intet Ønske med Hensyn til Edwards Valg? spurgte han mig i en Tone, som jeg næppe misforstod.

— Edvard indsér, at hans Fader vil hans Vel, tvang jeg mig til at ytre, skønt jeg vidste, at mit Barn ventede Medhold hos mig.

— Ja, min Dreng! Det vil jeg, sagde han til Sønnen. Og når jeg følger dig i dit Ønske, så er det, fordi din Moder déler det. Du skal få' Lov til at male.

Jeg vilde sende ham et taknemmeligt Blik; men jeg var så bevæget, at jeg tvivler om, at han så' andet, end Tårer i mine Øjne. —

Som du véd, realiserede han alt før sin Død. Fabrikken i Newcastle blev solgt, og Hovedforretningen i København overdroges, med Bibeholdelse af det gamle Firma, til den ældste Fuld-mægtig mod at svare en Afgift, som vil gå i Arv til Edvard.

Under hans lange Sygeleje hørte jeg aldrig en Klage, og med sænket Hoved forlod han den forfængelige Verden.

31. Juli.

Jeg var i Går altfor angreben af at opfriske de mange, tunge Minder, til at jeg kunde fuld-

ende mit Brev, og hvad der ligger mig mést på Hjærtet, kom jeg slet ikke til at berøre.

Det er naturligvis for mit Barns Fremtid, at jeg er bekymret.

Hans materielle Eksistens er sikret, så meget mere, som du jo med Glæde har indvilliget i at være hans Formynder.

Men jeg har et Ønske med Hensyn til hans Kunst. —

Måtte det blive opfyldt, så vilde jeg i min Dødsstund føle mig forsonet med min Skæbne.

Edvard er meget flittig, og så vidt jeg kan dømme, må det kunne lykkes ham at blive en dygtig Maler. Han er lykkelig ved at være her-néde; men jeg tør ikke tænke på, at han hér vil være blandt fremmede, uden Trøst, når jeg lukker mine Øjne.

Førend Solen er oppe, er han ude omkring med sin Malerkasse. Alt, Menneskene så vel som Naturen, synes hér også skabt til at males.

Nu var han her for at overbevise sig om, hvorledes hans egen lille Mo'er havde det. Men da han så', at jeg var beskæftiget med at skrive, gik han igen.

Han bad mig hilse Jer.

Han er meget begejstret for sine Fætre, siden du har omtalt George-Edvard og Tór som et Par flinke Søgutter, der på egen Hånd færdes ude på Søen. Han mindes tydeligt sin egen Barndom på Strandløkke.

Det må være en Glæde for Harriet at sé sine Sønner besjælede af en Tilbøjelighed, som hun, af Kærlighed til dig, har afstået fra. Hils hende fra mig! For Jer må Strandløkke være et Paradís!

Jeg vilde ønske, at Harriet kunde sé sin blonde Yndling fra svundne Dage! Han går nu i sit nittende År, og i mine Øjne bliver han smukkere Dag for Dag. Han elsker sin Moder og taler med den mést rørende Agtelse og Taknemmelighed om sin Fader.

Stakkel! at han snart skal stå ene i Verden! — Og han aner det ikke.

Jeg vover ikke at tale til ham derom. Jeg vilde ikke kunne udholde at sé hans Sorg.

Al den Tid, han ikke er beskæftiget med at male, sidder han hos mig. I sådanne Øjeblikke har han ikke Øjnene fra mig, og så vil han, at jeg skal fortælle ham om min Ungdom.

Tænk dig, Julius! hvad det vil sige ligeoverfor sit Barn ikke at kunne lægge sit Liv klart for Dagen? —

Da jeg forleden sad under mit store Træ, kom han hurtigt hen til mig fra Verandaen, hvor han havde læst Bladene.

— Sé, Mo'er! sagde han og viste mig en Afbildning i et Eksempel af »Über Land und Meer«, som han holdt i Hånden. Er det ikke dejligt? — Sådan må du have sét ud i din Ung-

dom! Kan du tænke dig Guds Moder skønnere og sandere opfattet, end dette herlige Billede?

Det forestillede Madonna med Barnet og var ledsaget af Malerens Biografi.

— Mo'er! sagde Edvard, — jeg har følt mig forunderlig tiltalt af denne berømte Mands Levnetsløb. Det undrer mig, at du, som altid har vist Malerkunsten en så levende Interesse, aldrig har omtalt ham for mig? Sér du ikke, at han hedder Edvard Gorm? — Skulde du virkelig have været uvidende om, at jeg bar et så berømt Navn?

Jeg kunde i Øieblikket ikke svare.

Der var en Gang, hvor jeg havde foresat mig at indprænte mit Barn Kærlighed til denne Mand, som havde vovet sit Liv for ham, og som selvfølgelig havde Fordring på hans og min vedvarende Taknemmelighed. Men da jeg så, hvorledes Gorm for hver Dag, der gik, mere og mere vandt Barnets Hengivenhed, vovede jeg ikke at nævne det Navn, som nu begejstrer hans varme, unge Hjærte.

— Mo'er! råbte han uden at bemærke min Bevægelse, — sådan må jeg lære at tegne, så vidt må jeg bringe det i Opfattelse og Sandhed!

— Mo'er! vedblev han, da jeg taug; — lad mig komme til Rom! Den store Mester vil ikke nægte at antage sig mig, og jeg vil være den ensomme Mand en kærlig og hengiven Søn. Lad mig komme til Rom, for at jeg kan søge at fortjene det Navn, du har givet mig! —

Julius! nu har jeg sagt dig, hvad der ligger mig på Hjærtet. Opfyld mit Barns brændende Ønske, og jeg velsigner dig i min sidste Stund.
din Tora.«

Da Toget fra Italien den 15. August, medens Morgentågen endnu lå over Inndalen, gjorde Holdt ved Jenbach, steg, foruden nogle Bønder, som kom fra de nærmeste Landsbyer Hall og Schwatz, en énlige Passagér ud af en Andenklasses Waggon.

Det var en Mand af et meget alvorligt Udseende. Det mørke Hår var, ligesom Skjægget, stærkt gråsprængt, og Blikket røbede dyb Sorgmodighed.

Han henvendte sig til Stationsforvalteren med Forespørgsel om Toget fra München.

Det var endnu ikke kommen. Men længe kunde det ikke lade vente på sig; efter Signalerne at dømme måtte det være nået til Brikslegg.

Han bestilte nu en Kaleshevogn med dobbelt Forspand til at møde ved Münchnertogets Ankomst og gik op i Hotel »Toleranz«, hvor han tog Plads på Balkonen for at i Agt tage Togets Ankomst.

Til begge Sider kunde han hér forfølge den lange og brede Inndal. Men så snart han havde forvisset sig om, at den Tværdal, som han havde

ligefor sig, var Zillerdal, hvorhen alle hans Tanker gik, glemte han alt andet for at stirre ind i den blålige Bjærghløft. Og Toget kom og forsvandt atter i sydlig Retning, uden at han havde lagt Mærke dertil. Først da han følte sig berørt af en Hånd, der lagde sig på hans Skulder, vækkedes han af sine Drømme.

En halv Time senere drejede en let kørende Kaleshevogn, efter at være kommen over Innfloden, ind i Zillerdal. To jævnaldrende Mænd sad i Kaleschen, tause ved hinandens Side.

Det var Julius og Edvard.

Ingen af dem havde Tanke for de skønne Omgivelser, og Vejen syntes aldrig at skulle få Ende.

Ethvert Hus, de kørte forbi, var prydet med Blomster, og navnlig i Byerne Strass og Schlitters, var der rejst Altare til den hellige Jomfrus Ære.

Ved Ankomsten til Fügen mødte dem endogså en storartet Procession. Forud for den hellige Moder, repræsenteret af en kvindelig Figur, der bares i siddende Stilling af fire Munke, gik hvidklædte unge Piger og strøede Blomster på Vejen, medens Sang og Musik opfyldte Dalen. Ethvert Barn havde en Blomst, eller en Hane-fjær i Hatten, og alle klappede de i Hænderne af Glæde over at sé det lange Tog, i hvilket Egnens Befolkning sluttede sig til Gejstligheden, drage om i Byens Gader.

Det var Mariæ Himmelfartsdag!

Kirkeklokkerne ringede. Drøn af Kanonskud genlød i Bjærgene. Røg fra brændende Røgelsekar steg op mod Himlen.

Under denne jublende Festglæde standsede den lille Rejsevogn foran Indgangen til Postgården.

Men hér var alt ligeså stille, som larmende udenfor.

Postmesterens Hustru var den eneste, der var bleven ved Huset. Fra Forstuen så' man gennem den åbenstående Dør ind i det propre Køkken med de blanke Messingkar. Dér stod hun og tørrede de godlidende Øjne med Fligen af sit hvide Køkkenforklæde.

Julius henvendte sig til hende.

Med afbrudt Stemme spurgte hun ham, hvad han ønskede?

Han ønskede at vide Nummeret på Søstrens Værelser og spurgte, hvorledes det stod til?

Nu gav den gode Kones Følelser sig Luft i en fuldstændig Tårestrøm, og hun var kun i Stand til at fremføre det ene Ord:

— Ausgelitten! —

Det var nået Edwards Øren. Han greb sig til Hjærtet, trådte et Skridt tilbage og kom dér ved til at hvile med en sådan Vægt på sin Stok, at det lød, som om den gav et Skrig fra sig.

Det var den samme Stok, hvormed han som tillidsfuld Yngling havde fægtet i Luften, den

samme, hvormed der senere, i mangt et modløst Øjeblik, tungsindigt var bleven ridset i Sandet, og hvortil han, på sin énsomme Vandring gennem Livet, havde støttet sig, indtil Byrden var bleven den for tung. Den havde udstødt sit Dødssuk.

Julius trådte hurtigt hen til Vennen og tog ham i sine Arme. Et langt, smertefuldt Suk undslap Edvard; men ingen af dem havde Ord for hvad de følte.

Postmesterens Hustru spurgte, om hun måtte vise Herrerne ovenpå?

De fulgte hende, tavse, med lydløse Trin op ad Trappen.

Nu stode de udenfor den Dør, gennem hvilken den uforglemmelige for ikke ret længe siden var gået ind for nu, som et afsjælet Líg, at føres til Graven.

Konen åbnede Døren betænksomt.

Julius lagde Armen om Vennen og ledede ham over Dørtærskelen.

Der lå hun, yndig og blid, som om hun sov! Et fredeligt Smil svævede om Munden, der endnu for få Øjeblikke siden havde talt, men som nu var forstummet for bestandig.

Edvard knugede Hænderne mod sit Bryst for at undertrykke et Skrig.

Det var forbi! —

Men fra sin Himmel skulde hun sé ham opfylde, hvad han for sént var kommen for at love.

Hans Øje var faldet på Sønnen, der trøstes-

løs knælede ved Sengen. I sin Fortvivlelse havde han skjult det skønne Ansigt ved Modrens Bryst.

På en Stol udenfor Sengen lå et opslået Album.

Det fremviste Edwards Tegning fra hín Sommeraften, hvor to, til hinanden fast knyttede unge Hjærter udmalede sig Fremtiden med de lyseste Farver.

